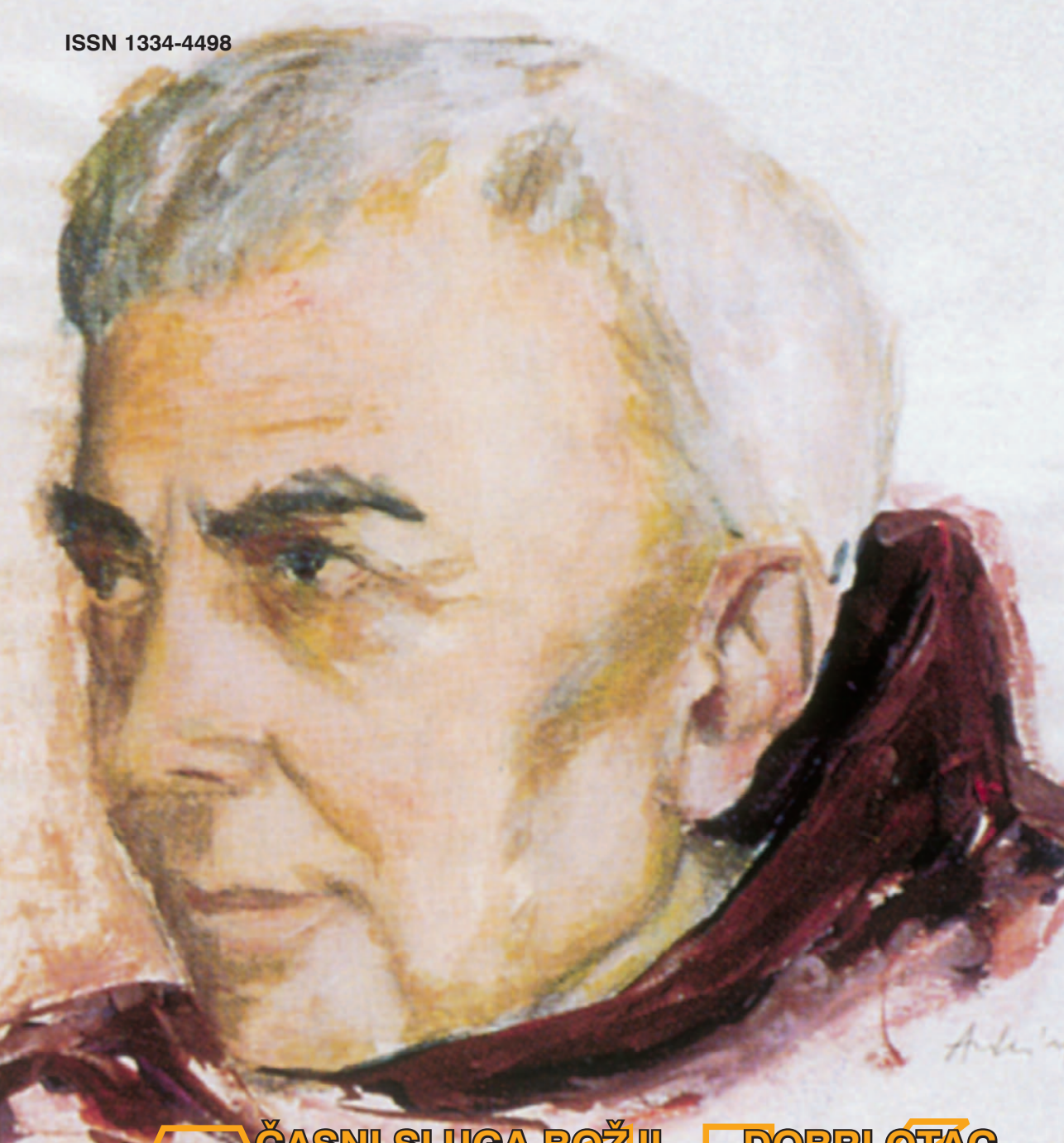

ISSN 1334-4498

ČASNI SLUGA BOŽJI

DOBRI OTAC

Antić

GLASILO VICEPOSTULATURE SLUGE BOŽJEGA FRA ANTE ANTIĆA

God. XLVIII. (2018.) <> Broj 1-2 (169-170) <> Cijena 15 kuna

God XLVIII. (2018.)
Broj 1-2 (169-170)

Za sve što se u ovom glasilu navodi ili naziva "čudo", "svetost", "svetac" i slično, to u duhu crkvenih propisa treba uzeti i razumjeti u našem običnom ljudskom načinu izražavanja. O svemu ovom izreći će konačni sud sveta Crkva.

Izdavač lista:

Provincijalat Franjevačke provincije
Presvetog Otkupitelja
Trg Gaje Bulata 3, HR - 21000 Split

Osnivač lista:

Franjevački samostan MBL
Vrbanićeva 35, HR - 10000 Zagreb

Glavni i odgovorni urednik:

Dr. fra Josip Šimić

Uređuje Uredničko vijeće:

Nikica Ajdučić, Antica-Nada Čepulić,
Frano Doljanin, Mate Matić,
Asumpta Strukar, Josip Šimić

Adresa uredništva:

Vicepostulatura Sl. B. fra A. Antića,
Vrbanićeva 35, HR - 10000 Zagreb
telefon: (01) 46 60 031
E-pošta: sluga.bozjidoa@gmail.com

*Novčane priloge za list i milodare
slati na račun:*

HPB - Hrvatska poštanska banka
2390001-1100028072
IBAN HR22 23900011100028072
SWIFT HPBZHR2X

Cijena: 10 kuna, dvobroj 15 kuna,

inozemstvo 3 € ili 3 \$

*Godišnja pretplata 50 kn, Europa 12 €,
Prekooceanske zemlje 20 \$*

Lektor:

Prof. Domagoj Grečl

Prijelom i grafička priprema:

DENONA, HR – 10000 Zagreb

Tisak:

DENONA, HR – 10000 Zagreb

ISSN 1334-4498

Naslovna stranica:

*(prikaz i tumačenje
motiva naslovnice)*

Vladimir Vrljić
Ankin: o. Antić,
akvarel

Zadnja stranica:

53. Antićevo, biskup mons. Jure Bogdan
na grobu Časnoga sluga Božjega

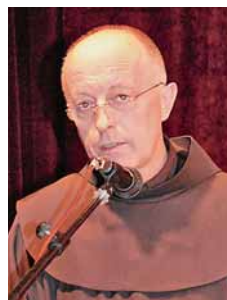
SADRŽAJ

- 3 **Riječ urednika**
- 4 **Trodnevnica i proslava Antićeva 2018.**
1. dan: fra Josip Šimić
2. dan: fra Ivan Landeka mlađi
3. dan: mnp. o. provincijal fra Joško Kodžoman
- 16 **53. obljetnica smrti Časnoga sl. Božjega**
Propovijed mons. Jure Bogdana, vojnog biskupa
Proslava Antićeva u Makarskoj i na Trsteniku u Splitu
- 24 **Proslava 47. obljetnice prijenosa tijela Časnoga sl. Božjega u Kriptu M. B. Lurdske**
- 28 **Susret Antićeve mreže, 3. 1. 2018.**
- 29 **Iz odgojiteljskog djelovanja Časnoga sl. Božjega (9)**
- 33 **Karizme oca Antića (9)**
- 35 **Učitelj duhovnog života (9)**
- 38 **Antićevi nagovori redovnicama (3)**
- 43 **Antićevi četvrci**
- 46 **Hodočašće Župe sv. Ilije iz Metkovića**
- 47 **Pročitali smo za vas**
- 51 **Zahvale, preporuke, uslišanja i svjedočanstva**
- 53 **Naši pokojnici:**
fra Vinko Prlić
fra Božo Ančić stariji
sestra Čedomila Čajko
- 62 **Milodari, pretplate na list i honorari**

Antićeva pisma 23, 27, 32, 37, 45, 50, 55, 61

Fotografije: Jožica Frkanec-Štefko (Foto Nana); Boran Vigurić; Ivana Komerički, fra Josip Šimić i drugi

**Poštovane štovateljice i štovatelji oca Antića,
dragi čitatelji!**

I ove godine imamo nekoliko Antićevih obljetnica. Prije svega ove godine slavimo 125. obljetnicu rođenja (Prvić Šepurine, 16. travnja 1893.) krštenja (Prvić Šepurine, 8. svibnja 1893.) Časnoga sluge Božjega. Ove godine slavimo i 100. obljetnicu fra Antina završetka teološkog studija (1918.). Ove godine navršava se i 50 godina od uspostave Vicepostulature Časnog sluge Božjega. Sve ove obljetnice trebaju nam biti poticaj da se još jače molimo za beatifikaciju Časnoga sluge Božjega.

U ovom dvobroju donosimo izvještaj o proslavi ovogodišnjeg Antićeva, pedeset trećeg po redu. Proslavi 53. obljetnice smrti Časnoga sluge Božjega prethodila je trodnevnica kojoj su propovijedali vicepostulator fra Josip Šimić, magistar bogoslova hercegovačke franjevačke Provincije Marijina uznesenja fra Ivan Landeka mlađi i mnp. provincijal Antićeve provincije fra Joško Kodžoman. Euharistijsko slavlje na samu obljetnicu smrti Sluge Božjega predvodio je vojni biskup u Republici Hrvatskoj mons. Jure Bogdan.

Fra Josip Šimić propovijedao je o duhovnoj povezanosti Časnoga sluge Božjega s vjernicima. Fra Ivan Landeka mlađi propovijedao je o Antićevu duhovnom vodstvu djevojaka. Fra Joško Kodžoman propovijedao je o Antićevu duhovnom vodstvu brojnih obitelji. Mons. Jure Bogdan u propovijedi opisao je kako je Časni sluga Božji savjetovao i duhovno vodio brojne učiteljice.

Pročitajte i kratke izvještaje o slavlju Antićeva u Makarskoj i u Splitu na Trsteniku. Donosimo i izvještaj o proslavi 47. obljetnice prijenosa tijela Časnoga sluge Božjega. Imamo i kratko izvješće o susretu Antićeve mreže. Nastavljamo s napisima o *Odgojiteljskom djelovanju Sluge Božjega, O njegovim karizmama i O njegovu duhovnom vodstvu svećenika, redovnika i posebno klerika bogoslova*. Također donosimo i *Nagovor Sestrama Pohoda Marijina* (br. 3), koji je Časni sluga Božji održao 28. listopada 1954.

Donosimo i dvije homilije s Antićevih četvrtaka. U rubrici hodočašća donosimo izvještaj o hodočašću župljana župe sv. Ilije iz Metkovića Majci Božjoj Lurdskoj i ocu Antiću. U rubrici Pročitani smo za vas donosimo izvješće o tri napisa u *Glasi Koncila*: Iz reportaže o župi Majke Božje Lurdske, o najavi ovogodišnjeg Antićeva i o izvješću s proslave Antićeva. Spominjemo i da *Brat Franjo*, list franjevačkih zajednica izvještava, o proslavi Antićeva. Donosimo i drugi dio velikog članka u kojem se mostarsko-duvanjski i trebinjsko-mrkanjski biskup mons. Ratko Perić, u listu Crkva na kamenu, prisjeća svojega susreta s Časnim slugom Božjim. U rubrici Zahvale, preporuke, uslišanja donosimo tri pisma zahvale štovatelja oca Antića. Donosimo i smrtopise oca fra Vinka Prlića, oca fra Bože Ančića starijeg i sestre Čedomile Čajko. Na kraju donosimo popis milodara i pretplata.

Na kraju Vas pozdravljamo riječima časnoga sluge Božjega: »*Mir Božji i pomoć Bl. Dj. Marije bili vazda s Vama*« (AP III/2).

Vaš fra Josip Šimić

U ZAGREBU PROSLAVLJENO ANTIĆEVO 2018.

U Zagrebu je u svetištu Majke Božje Lurd-ske u nedjelju 4. ožujka svečano proslavljena 53. obljetnica svete smrti časnoga sluge Božjega oca fra Ante Antića - Antićevo 2018. U ovoj godini slavimo 125. obljetnicu njegova rođenja (Prvić Šepurine, 16. travnja 1983.) i njegova krštenja (Prvić Šepurine, 8. svibnja 1893.). Proslavi 53. obljetnice smrti Časnoga sluge Božjega prethodila je trodnevnica na kojoj su propovijedali vicepostulator fra Josip Šimić, magistar bogoslova hercegovačke franjevačke Provincije Marijina uznesenja fra Ivan Landeka mlađi i mnp. provincijal Antićeve provincije fra Joško Kodžoman. Euharistijsko slavlje na samu obljetnicu smrti Sluge Božjega predvodio je vojni biskup u Republici Hrvatskoj mons. Jure Bogdan. U trodnevnici i na samo Antićevo izmijenili su se zborovi svetišta: u četvrtak 1. ožujka pjevao je Mješo-

viti zbor; u petak 2. ožujka pjevao je zbor mladih Vrba; u subotu 3. ožujka pjevao je dječji zbor, a 4. ožujka na samo Antićevo pjevao je zbor Otac Ante Antić. Na Antićevo uz oca biskupa suslavilo je još 13. svećenika uz asistenciju dvojice đakona. Posluživalo je sedam ministranata i ministrantica. Uz naše bogoslove bila su tu i dvojica karmelićanskih bogoslova, jedan iz Zatona i jedan iz Šibenika, i jedan dominikanski bogoslov. Nakon euharistijskog slavlja u samostanskom blagovalištu na večeri okupilo se 70-ak osoba. Uz svećenike, redovnike i redovnice, bila je tu i brojna rodbina Časnoga sluge Božjega, zbor Otac Ante Antić, osobe iz medija i javnog života i brojni vjernici. Usprkos hladnom i snježnom vremenu svaki dan trodnevnice i na samo Antićevo okupljalo se veliko mnoštvo vjernika.

TRODNEVNICA

PRVI DAN

FRA JOSIP ŠIMIĆ, VICEPOSTULATOR

Prvi dan trodnevnice euharistijsko slavlje predslavio je i propovijedao otac vicepostulator fra Josip Šimić. S njim je suslavio fra Ante Crnčević, uz asistenciju đakona fra Ivana Đuzela. Tema njegove propovijedi bila je *Duhovni vez Časnoga sluge Božjega s vjernicima koje je vodio.*

Propovijed

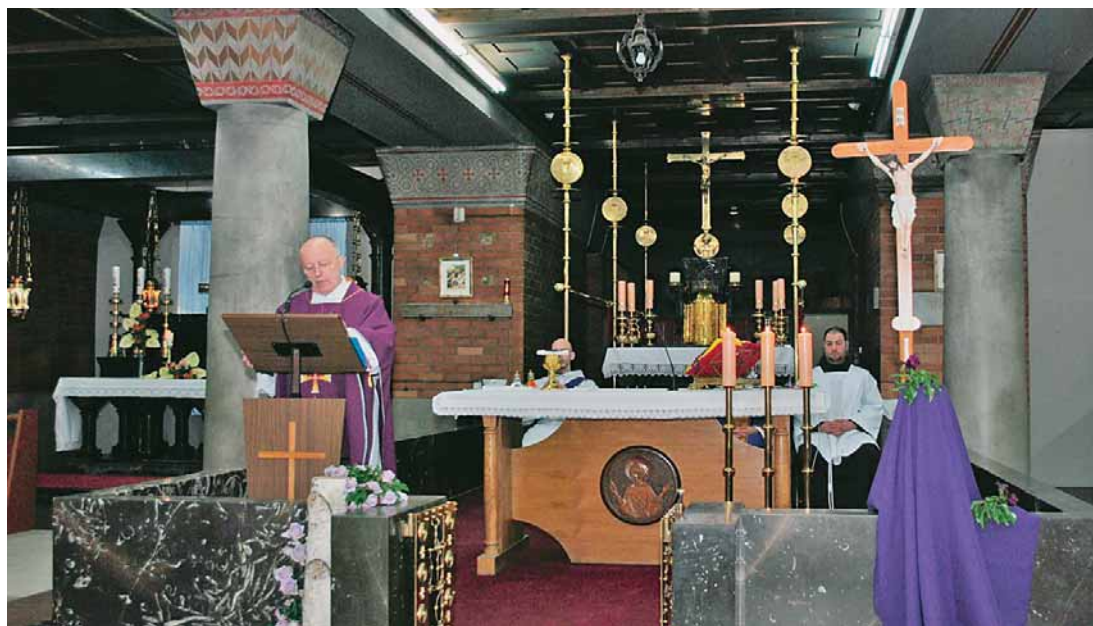
Braćo i sestre!

Časni sluga Božji je već zarana u svojem životu shvatio da duhovno korijenje svoga bića treba pustiti duboko u potok Božje milosti, točnije shvatio je ono što prorok Jeremija kaže u današnjem prvom čitanju u retku 17, 7-8: *»Blagoslovljen čovjek koji se pouzdaje u Boga i kome je Bog uzdanje. Nalik je na stablo zasađeno uz vodu što korijenje pušta k potoku: ne mora se ničega*

bojati kada dođe žega, na njemu uvijek zelenilo staje. U sušnoj godini brigu ne brine, ne prestaje donositi plod.« To je primijenio ne samo na sebi, nego i u odgoju povjerene mu mlade braće, u duhovnom vodstvu svećenika, redovnika i redovnica i vjernika laika svih staleža. Iz toga i takvoga njegova shvaćanja proizišao je onaj duhovni vez koji ga je tako čvrsto, i istodobno nježno i pobožno povezivao s dušama koje su mu dolazile.

Uz odgoj klerika (bogoslova) Časni sluga Božji već kao mladi svećenik počeo se baviti i duhovnim vodstvom vjernika nastojeći u Crkvi odgojiti produhovljene kršćane. U početku je okupljao učiteljice željne dubljega duhovnog života i djevojke iz Makarskog primorja, a zatim se u Zagrebu 1946., uz vodstvo svećenika i redovnika, odnosno pripravnika za ta dva crkvena staleža, sve više posvećivao i vodstvu vjernika laika. Tome su

pridonosile i pobožnosti koje je predvodio i s kojima su vjernici ostajali oduševljeni. Tek jedan manji dio vjernika, koji su u Antiću otkrili prijatelja, održavao je s njim pismene veze, a prikupljeni podaci upućuju na Antićevu karitativnu pomoć i posebno duhovno vodstvo. Tako mu 18. travnja 1954. javlja Marija Perović da je molila golgotskog mučenika Krista da mu udijeli sve milosti. Nekoliko pisama iz 1955. svjedoči i o povezanosti obitelji Stjepana i Franjke Tomičić s Časnim slugom Božjim (vidi dr. fra Vicko Kapitanović, *Kristu suobličen*, Katolički bogoslovni fakultet Split - Vicepostulatura o. fra Ante Antića, Split- Zagreb 2004., 244).

Između Časnoga sluga Božjega i osoba koje je duhovno vodio stvarala se neka naročita duhovna povezanost. Tu povezanosti, taj duhovni vez on je doživljavao kao osjećaj dužnosti. Tako Časni sluga Božji piše K. Bačić: »Svetu ću molitvu prikazivati za Vas i uvijek Vas se sjećati po svojoj dužnosti«, a Z. Sikavici 16. siječnja 1947. piše: »Rado ću sve učiniti po svojoj dužnosti i za Vaše veće dobro, mir i napredak.« No u svom duhovnom vodstvu on nije ostajao samo na dužno-

sti i odnosu vođe i vođenoga. Iz njegovih pisama nije teško osjetiti da se u pojedinim pismima sjeća duhovna bliskost. Ta je bliskost izvirala iz Antićeve osobe i iz njegova načina duhovnog vodstva, ali je jako puno ovisila i o osobinama onih koje je duhovno vodio. Duhovna navezanost na Antića kao duhovnog oca bila je osjećajnije kod osoba koje su osjećajnije doživljavale pobožnosti. To se zapažalo već u Antićevu magistarskom radu, a i kod nekih osoba koje je kasnije duhovno vodio.

Taj je osjećaj s vremenom mogao prerasti u poseban duhovni vez duhovnog oca i duhovnog djeteta. Antić ga je ponekad podržavao pismenim, a vjerojatno i usmenim izjavama da dotičnu osobu nije zaboravio, da svaki dan s njom uzlazi na Kalvariju, da je ona u njegovu svećeništvu, u njegovoj žrtvi, u njegovoj patnji, da je on uza nju s hostijom i kaležom svako jutro, da moli nad cijelim njezinim bićem posvećujući ga Isusu. Bilo je naravno da većina tih osoba prihvati Antićevo duhovno vodstvo kad su znali da se on s njima iskreno raduje, klanja Bogu i zahvaljuje mu. Mnogima od njih nije ni padalo na pamet da

bi se oteli vodstvu Božjeg čovjeka koji ih je nazivao »kćeri moja« ili »sanko«, obećavajući za njih moliti, trpjeti i sjedinjivati se s Gospodinom za njihovu svetost. Duhovnu je djecu u molitvi doživljavao blisko. Dolazili su mu pred oči dok je molio, a molio je dugo i u molitvi za druge bio velikodušan.

U ovoj trodnevnoj pripravi za 53. obljetnicu smrti na poseban način promišljat ćemo

kako se Časni sluga Božji skrbio za djevojke i za kršćanske obitelji, posebno one najsiromašnije. Na samu 53. obljetnicu smrti promišljat ćemo o duhovnoj skrbi Časnoga sluge Božjega za učiteljice, od kojih je mnoge vodio dugi niz godina. One su bistrim i dobro odgojenim učenicama često savjetovala da idu u sjemenište, a to je posebno znalo razbjesniti ondašnju partijsku vlast.

Molitva vjernika

Obratimo se našem nebeskom Ocu, iznesimo mu naše prošnje i zamolimo ga da nas milostivo usliši. Molimo zajedno: *Gospodine, usliši nas!*

1. Za svetog oca Franju, za našega nadbiskupa Josipa i sve biskupe da nam svojim zauzetim nastojanjem svjedoče tvoje milosrđe, molimo te.
2. Za nova svećenička i redovnička zvanja u našoj nadbiskupiji i Crkvi u Hrvata, po zagovoru časnoga sluge Božjega oca Antića u našoj župi, molimo te.
3. Za što skorije čudo po zagovoru časnoga sluge Božjega oca fra Ante Antića i za njegovo uzvišenje na čast oltara, molimo te.
4. Za sve pokojnu braću, posebno mučenike koji su djelovali u ovom samostanu, molimo te.

Bože, Oče naš, milostivo usliši ove naše prošnje, po zagovoru Majke Božje Lurdske i časnoga sluge Božjega oca fra Ante Antića, po Kristu Gospodinu našem.

DRUGI DAN

FRA IVAN LANDEKA ML., MAGISTAR BOGOSLOVA

Drugi dan trodnevnice euharistijsko slavlje predslavio je fra Ivan Landeka mladi, magistar bogoslova hercegovačke franjevačke Provincije Uznesenja Marijina. Uz njega su suslavili vicepostulator fra Josip Šimić i fra Leon Delaš. Na slavlju se okupio velik broj štovatelja Časnoga sluge Božjega i drugih vjernika. Tema njegove propovijedi bila je *Časni sluga Božji duhovni vođa djevojaka*. Propovjednik je najprije protumačio evanđelje toga dana o nezahvalnim vinogradarima koji su postali ubojice i razbojnici, koji su na kraju ubili i baštinika.

Propovijed

Braćo i sestre!

Izgleda da je upravo slika vinograda bila veoma bliska i razumljiva Isusovim slušateljima i zato je on često upotrebljava. Ni nama danas ta slika nije posve strana. Kroz ovu prisposobu Isus ukratko prepričava cijelu povijest izabranog Božjeg naroda. Iz prisposobe jasno prolazi da je gospodar vinograda sam nebeski Otac. Vinograd je Božji narod, vinogradari, koje je gospodar postavio nad svojim vinogradom da se za nj brinu dok je

on odsutan, zapravo su oni kojima se Isus u tom trenutku obraća, tj. glavari svećenički i starješine narodne. I što se događa? Kada dolazi vrijeme ubiranja plodova, gospodar vinograda šalje svoje sluge da uzmu njegov urod. No, vinogradari žele potpuno prisvojiti vinograd i njegov urod, te sve sluge koje je gospodar posla jednog za drugim nemilosrdno ubijaju.

Tko su sluge o kojima Isus govori? Iz teksta je prilično jasno da je ovdje riječ o starozavjetnim prorocima koje je Bog slao da opominju glavare i starješine narodne i svećenike, ali i cijeli narod, a čije opomene oni nisu prihvaćali nego ih redom ubijali, baš kao to su oni unajmljeni vinogradari ubijali sluge koje je gospodar vinograda slao.

Na kraju gospodar vinograda šalje svoga sina, vjerujući da će prema njemu imati više poštovanja i da će napokon dati urod koji mu pripada. No, dogodilo se posve suprotno. Vinogradari su zaključili; ako ubijemo sina, koji je baštinik i nasljednik svega, onda će sigurno sve pripasti nama, te i njega ubiše.

Vjerujem da je već svima jasno o kome Isus ovdje govori i što želi navijestiti. Progovara o samome sebi, navješćujući svoju skorašnju muku i smrt. Bog koji je kroz cijelu povijest slao svoje svete proroke u svoj vinograd, tj. svome narodu, da ga opominju, a koje oni nisu slušali nego naprotiv ubijali, odlučio je poslati svoga Sina Isusa.

On je prošao zemljom čineći dobro, naviještajući radosnu vijest o Kraljevstvu Božjem i liječeći svaku bolest i svaku nemoć u narodu. Silan svijet je prihvaćao njegovu riječ i hrlio za njim. No, to se nije sviđalo glavarima i starješinama naroda te su ga odlučili ubiti. Zašto? Zato što im se nije sviđalo to što narod hrlji za Njim. Oni su se smatrali gospodarima naroda i željeli su da narod hrlji za njima. Zaboravili su da je Bog gospodar vinograda, da narod pripada Bogu, a ne njima, i zato su odlučili ubiti gospodareva sina Isusa.

Pripovijedajući ovu prispodobu upravo glavarima narodnim i svećeničkim, Isus im

želi progovori o njima samima, njihovim grijesima, kao i o tome da on već unaprijed zna za njihov plan da ga ubiju. I na kraju ih zato pita: *»Kada dakle dođe gospodar vinograda, što će učiniti s tim vinogradarima?«* (Mt 21, 40). A oni sami odgovaraju: *»Opake će nemilo pogubiti, a vinograd iznajmiti drugim vinogradarima što će mu davati urod u svoje vrijeme«* (Mt 21, 41). Budući da su oni ti opaki vinogradari o kojima govore, oni sami sebi izriču presudu, sami sebe osuđuju. Ne osuđuje Bog čovjeka, nego čovjek sam sebe osuđuje svojim otuđenjem od Njega.

Iako ova prispodoba s jedne strane govori o onome što se događalo do Isusova dolaska i u njegovo vrijeme, ona je, s jedne strane, veoma poučna i za sve nas danas. Svi mi imamo vinograd, koji nam je Bog povjerio na upravljanje i za koji smo dužni brinuti, ali uvijek svjesni da je ipak Bog glavni vinogradar i da smo pozvani dati urod u svoje vrijeme.

Povjeren nam je prije svega vinograd našega srca i duše, koji smo pozvani iz dana u dan uređivati, čupati korov grijeha i izbacivati ga. Svi smo mi pozvani uređujući vinograd svoga srca, i tako se sve više suobličavati svome Božanskom Učitelju i njegovu milosrdnom srcu. Na to smo osobito pozvani u ovom svetom korizmenom vremenu.

Ovih dana spominjemo se časnoga sluge Božjega o. fra Ante Antića, koji je bio vrijedni i ponizni vinogradar u vinogradu Gospodnjem. On je potpuna suprotnost onim nepoštenim vinogradarima iz današnjeg evanđeoskog ulomka. Njega je Gospodin kao redovnika i svećenika postavio za vinogradara u svom vinogradu, da ga čuva, obrađuje i da mu daje urod u svoje vrijeme, što je otac fra Ante činio.

Dugo godina služio mu je u vinogradu odgoja mladih franjevaca kao odgojitelj novaka u Zaostrogu, potom kao dugogodišnji odgojitelj studenata bogoslova u Makarskoj i Zagrebu. Služio mu je uz to kao ispovjednik i duhovni otac mnogih koji su mu se u svojim potrebama utjecali. Davao je i daje Gospodaru vinograda urod u svoje vrijeme. Nije prisvajao vinograd za sebe, nego je sve činio za Gospodina.

Očinskom i bratskom ljubavlju pratio je muškarce i žene svoga vremena koji su od njega tražili molitvu i savjet.

Očinskom pažnjom duhovno je pratio mnoge djevojke, osobito u izboru životnog poziva. Time je zapravo preteča onoga o čemu će, između ostaloga, raspravljati iduća Biskupska sinoda koja će se održati u listo-

padu ove godine u Vatikanu o temi: *Mladi, vjera i razlučivanje poziva*. Fra Ante se osobito posvetio ovome razlučivanju poziva: Kako izabrati pravi poziv? Kako pomoći nekome da se odluči za pravi poziv?

Mi najčešće govorimo da je potrebno puno poticati mlade da se odluče za duhovni poziv. Međutim, iz pisama oca fra Ante se vidi kako je on tu bio veoma razborit. Nije svakoj djevojci, koju je duhovno vodio i koja je bila pobožna, automatski savjetovao da ide u časne sestre, bez obzira na to što se odlikovala pobožnošću. Naprotiv, znao je neke odvrćati od toga, kada bi stekao dojam da osoba nije prikladna za samostanski poziv (usp. Vicko Kapitanović, *Kristu subličćen*, Split-Zagreb 2004., str. 247). Nekim djevojkama i ženama koje suosjećale u sebi poziv da se posvete Bogu u djevičanskom pozivu, dopuštao je da učine zavjet djevičanstva, ali ako je osjetio da ta osoba nije prikladna za samostan, savjetovao bi joj da ne stupa u samostanski život. Takvima bi radije savjetovao da nastave živjeti posvećenim životom u svojim obiteljima. On ih je nastavljao i dalje duhovno pratiti i nije ih odbijao, niti kao duhovnik napuštao. O tome nam svjedoči njegov životopisac, koji na osnovi njego-

vih pisama ovako piše: *»Upućivao ih je u svakodnevni duhovni život i pozivao da obdržavaju dnevni red, kako ga je n nazivao. A taj se dnevni red sastojao u različitim duhovnim vježbama koje je osoba vršila preko dana. U to je bilo uključeno: ustajanje u određeno vrijeme s mišlju na Boga i pobožnim uzdasima, iskazivanje preko dana savršene ljubavi prema Presvetom Trojstvu, napose Isusu Kristu, kojega Antić redovito naziva božanskim Zaručnikom, Blaženoj Djevici Mariji i bližnjima, vježbanje u nazočnosti Božjoj, postojanost u razmatranju i duhovnom štivu, nadvladavanje sebeljublja, večernji ispit savjesti i pristupanje na ispovijed i pričest jednom tjedno. No, uz to nije bio zaboravljen ni sat odmora dnevno« (Vicko Kapitanović, *Kristu suobličan*, nav. dj. 248).*

Otac fra Ante nam otvara nove poglede: Najprije vidimo njegovu veliku razboritost. Nije svatko tko osjeća živjeti više Bogu posvećenim životom za samostan. Po ocu fra Anti postoji mogućnost da netko tko osjeća zov na Bogu posvećeni život, a nije zbog raznoraznih razloga prikladan za samostanski život, treba ostati u svojoj obitelji, u svom poslu i tako živjeti svoje Bogu posvećeno poslanje u svijetu. I danas ima u svijetu

osoba koje pod vodstvom duhovnika, uz znanje i odobrenje mjesnog biskupa, žive Bogu posvećenim životom u obitelji, nastavljajući obavljati onaj posao koji su obavljali prije takve odluke.

Iz života oca fra Ante možemo vidjeti i jedan normalan i razborit odnos prema djevojkama ženama. On kao muškarac redovnik ne bježi od žena, nego izgrađuje jedan normalan odnos prema njima, bivajući im u isto vrijeme i blizak duhovno, ali čuvajući pritom jedan zdravi odmak (distanca), kao svećenik. Nije to lako. Molimo za sve svećenike da znaju izgrađivati tako zdrave duhovne odnose.

Zašto je otac fra Ante imao tako zdravo izgrađene odnose prema drugima? Zato što je puno radio u vinogradu svoga srca hraneći ga Euharistijom. S velikom zauzetošću se brinuo da vinograd vlastitog srca ne zaraste u korovu, nego ga je marljivo obrađivao. Njegov život je poziv i svima nama, osobito u ovo sveto korizmno vrijeme, da radimo svakodnevno u vinogradu svoga srca, čupajući iz njega korov grijeha, ružnih riječi, loših navika, korov mržnje i zla, i da se slušajući Božju riječ iz dana u dan suobličujemo Kristu.

Molitva vjernika

Iznesimo našem nebeskom Ocu, Bogu milosrđa i oprostjenja, naše prošnje i zamolimo ga da nas usliši. Molimo zajedno: *Gospodine, usliši nas!*

1. Da nam sveti otac Franjo, naš nadbiskup Josip i cijeli biskupski zbor trajno svjedoče tvoju očinsku ljubav, molimo te.
2. Da svi mi ovdje sabrani i cijeli naš narod, moleći za tvoju ljubav i milosrđe, ne zaboravimo i sami ljubiti braću i biti milosrdni, molimo te.
3. Da časni sluga Božji otac fra Ante Antić, po čudu po njegovu zagovoru, što prije bude uzdignut na čast oltara, molimo te.
4. Da naša pokojna braća i sestre, da svi naši pali branitelji, da svi pokojni štovatelji časnoga sluge Božjega oca fra Ante Antića prime svoju nagradu u tvom vječnom kraljevstvu, molimo te.

Oče nebeski, izvore svakog milosrđa usliši ove naše prošnje i milostivo izlij na nas obilje svojega milosrđa, po Kristu Gospodinu našem.

TREĆI DAN

FRA JOŠKO KODŽOMAN, MNP. PROVINCIJAL

Treći dan trodnevnice euharistijskom slavlju predsjedao je mnp. o. provincijal fra Joško Kodžoman. Uz njega su suslavili o. vicepostulator fra Josip Šimić i samostanski ekonom fra Ivan Maletić. Tema njegove propovijedi bila je: *Duhovni vođa obitelji.*

Propovijed

Kršćanska braća i sestre!

Ovom sv. misom koju slavimo uoči 53. obljetnice od smrti sluge Božjeg dobrog o. fra Ante Antića, želimo se, svi zajedno, uteći Božjem milosrđu kako bismo ostali vjerni onim istim evanđeoskim načelima koje je sluga Božji Antić tako predano živio do konca svoga ovozemaljskog života. U večerašnjem se misnom slavlju na poseban način spominjemo njegove neumorne zauzetosti za dobro brojnih naših katoličkih obitelji. Siguran sam da u svojoj svetačkoj otvorenosti i

po dobroti srca koje je imao nije pravio razliku pred nikim tko se našao u potrebi i tko mu se povjerio, bez obzira na njegovu vjersku, političku ili nacionalnu pripadnost. Njegov je pogled i svijet bio širi i otvoreniji, upravo jer je on bio sav Božji. Fra Ante je, kako znamo, uza sve svoje redovničke obveze, gajio intenzivnu povezanost s brojnim pojedincima i njihovim obiteljima, posebno u trenucima njihove nevolje, materijalne oskudice, bolesti, unutarnjih neslaganja i svega što je lako moglo dovesti do životnih brodoloma. Dok mu zahvaljujemo na izvanrednom primjeru vjere i pouzdanja u Boga i Njegovu providnost, svjesni smo, kao djeca današnjeg vremena enormnog pritiska i svih negativnih društvenih utjecaja na pojedince i obitelji, te osobito mogućnosti uvođenja opasnih zakonodavnih odredaba u našoj zemlji, koje bi mogle radikalno izmijeniti odgojne i obrazovne prakse u društvu i dovesti u pitanje

temeljne kršćanske vrijednosti koje su nas kao narod očuvale.

Samo nas istina može osloboditi, laž i svako krivotvorenje stvarnosti, čemu smo danas tako često svjedoci, nužno nas vodi u propast. O tome nam najbolje progovara večerašnje prvo čitanje iz knjige proroka Miheja. Starozavjetni je prorok Mihej svjestan činjenice da je svako uljepšavanja životne stvarnosti zapravo kontraproduktivno. Samo nas istina može izvesti na pravi put, sve nas drugo vodi u nove nevolje. Sukladno tom svome razumijevanju, prorok sebe vidi kao onoga koji će zaslužnjem Izabranom narodu obznaniti pravu stvarnost života. Prorok čvrsto vjeruje da će prihvaćanje cjelovite istine u konačnici dovesti do velikog i nužnog obraćenja posrnulog naroda. Bog je, po njemu, uvijek bio vjeran svojim obećanjima. Narod, pak, za svoje nesreće najmanje može optuživati Boga. Nesreće su posljedica ljudske izdaje i rezultat ljudskoga lutanja. Jesmo li mi danas svjesni naših stranputica, lutanja, izdaja, krivotvorenja?

Pred Bogom se čovjek, smatra prorok Mihej, ne može iskupiti raskošnim prinosima

i zamannim darovima. Bog kažnjava svako licemjerje, prevaru, nasilje, prijestup. Prorok istinski tuguje zbog onoga što se događa u njegovu narodu dok se društvo raspada. Tu istu bespomoćnost i sami često pokazujemo dok gledamo što se oko nas događa. Najviše nas pogađaju ljudska dvoličnost, borba za položaje po svaku cijenu, a iznad svega izdaja. Kada od onih koji bi trebali biti narodu uzor doživimo razočaranje, što očekivati od običnih ljudi koji se bore za goli život. Prorok Mihej smatra da su pravi razlozi njihove nesreće okretanje lažnim božanstvima, pomanjkanje poštenja i gubljenje pouzdanja u Boga, koji im nikada nije krenuo leđa. Ljudski su odnosi poremećeni. Prijateljstvo i obitelj se ne cijene. Ljudski je usud, stoga, zaključuje prorok Mihej, crn, no nada i dalje živi jer Mihej poznaje svoga Boga. Božja obećanja, po njemu, i nadalje vrijede. On će opet izbavljati narod iz nevolje, kao što je to uvijek činio, i pomoći će im da ponovno izgrade svoje svetinje i svoje domove. U svojoj samilosti Bog će svima oprostiti. Stoga prorok Mihej ne gubi nadu. On je pun pouzdanja, poziva svoje sunarodnjake na obraće-

nje, jer i oni konačno shvaćaju prave razmjere svojih grijeha i otpadništva.

Uz tu večerašnju poruku proroka Miheja, koja se u mnogim svojim detaljima savršeno uklapa u naš današnji društveni kontekst, evanđelist Luka nam stavlja pred oči prisposobu o izgubljenom sinu.

Ta prisposoba, uz druge dvije prisposobe iz Lukina evanđelja, one o izgubljenoj ovci i drahmi, žele nam reći da se Bog, kojeg utjelovljuju brižni pastir, žena i otac »rasipnog sina«, nikada ne prestaje brinuti za čovjeka. Bog izlazi ususret izgubljenom čovjeku i raduje se svakom koji se »vratio« i koji je »pronađen«.

Oni, pak, koji prigovaraju Bogu zbog takvog ponašanja, slični su starijem sinu iz današnje prisposobe. Za razliku od Boga oni ne pokazuju nikakvo sažaljenje, ni ljubav, ni smisao za oprostjenje. Oni se ne mire s onima koji nisu ispunili očekivanja. S druge strane Bog čovjeka želi vidjeti i suditi zbog onoga što je iza njega, već ga gleda u perspektivi onoga što se sa svakim čovjekom može dogoditi. Dok je živ, čovjek ima šansu pred Bogom. Bog nikome ne zatvara vrata. Bog nije samo onaj koji proziva grešnika, On ga prije svega nastoji podići, nastoji ga razu-

mjeti i dati mu novu priliku. Bog grli čovjeka, makar taj čovjek stajao pred njim prljav.

U jednom kazališnom komadu opisan je san nekog čovjeka. Tom se čovjeku u snu njegov vlastiti život prikazivao u liku djeteta. Dijete je međutim imalo izobličeno lice, tako se čovjek uvijek iznova budio iz sna prestravljen. Od tog djeteta čovjek je pokušavao pobjeći, ali bezuspješno. Dijete se uvijek uspijevalo ubaciti u njegovo krilo. Razmišljajući o tom prizoru koja ga je u snu mučio, čovjek zaključio da bi njegov san prestao kad bi nekako uspio zagrliti to dijete u snu i poljubiti ga. To se i dogodilo, istog trenutka čovjek je zaspao a san s djetetom se više nikada nije vraćao. I nas Bog grli i ljubi takve kakvi jesmo, a to isto očekuje i od nas da i mi jedne druge prihvaćamo, da prihvaćamo svoj život usprkos svim oblicima u kojima se pred našim očima pokazivao.

Stav Isusa prema ranjenom čovjeku zrcali se u stavu milosrdnog oca prema sinu koji se bio odmetnuo. Isus je primjer novog ophođenja s čovjekom. Bog u Isusu ne pozna beznadne, izgubljene ili otpisane slučajeve. Bog u Isusu iznenađuje svakoga veličinom svoga povjerenja, svojom otvorenošću i

spremnosću da razumije svakog čovjeka. Nemilosrdno sučeljavanje i diskvalifikacija drugih, i posebno onih posrnulih ljudi, ne vodi k ničemu dobrom.

U večerašnjem misnom slavlju želimo istaknuti lik dobrog o. fra Ante Antića, koji se, provodeći samozatajan život o ovom našem samostanu, u potpunosti posvetio služnji ljudima u potrebi. Upravo poznajući njegova ljudska svojstva, pa i neke ograničenosti, mislim prije svega na njegovo krhko zdravlje, ostajemo i danas zadivljeni količinom i veličinom ljubavi koju je oko sebe širio. O. Antić bio je i ostaje ponos ovog našeg samostana, ove župe, ovog grada, naše franjevačke Provincije. Čudim se da mu se ovaj grad još uvijek nije odužio. Ulice i trgovci Grada Zagreba ponekad nose imena ljudi koji su u puno manjoj mjeri zadužili stanovnike grada.

Ljudi obično prepoznaju tko je i koliko Božji. O. Antića su njegovi suvremenici prepoznali i cijenili jer je po nečemu bio drugačiji od ostalih. On je bio potpuno predan volji Božjoj, a da u tom svom pouzdanju nikada nije zdvajao, najbolje nam svjedoče

svi oni koji su mu se obraćali za savjet, za pomoć. U molitvi je pronalazio svoju snagu, u njoj je crpio mudrost. Baš poput proroka Miheja koji poziva svoj narod da vjeruju Bogu i njegovim obećanjima, tako je i o. Antić pozivao i tješio ljude oko sebe. Znao je da je zdrava obitelj jamstvo osobnog i društvenog boljitka, pa se do kraja zauzimao za ljude i njihove obitelji, ponekad i preko granica vlastitih mogućnosti. Svjesno je i odgovorno prihvaćao ulogu duhovnog učitelja i pratitelja tolikim supružnicima i čitavim obiteljima i znao je da je nemoguće druge izgrađivati u potpunije duhovne osobe bez primjera vlastitog života. Neprestano je naglašavao poniznost i zaborav sebe. Po izvanrednom Božjem daru duhovnog vođenja i savjetovanja, u svakom je uspijevao probuditi nadu, vjeru i ljubav, prema sebi, prema drugima, prema životu.

Smatrao je da svatko u obitelji, od odrasle osobe do djeteta, može na svoj način pridonijeti jačanju uzajamnih obiteljskih veza i međusobnom poštovanju. Toj harmoniji zdravih obiteljskih odnosa na poseban način pridonosi čovjek molitelj. Jer upravo kroz

molitvu, ljudska se volja sjedinjuje s onom Božjom. »*Moliti ne znači izbjeći stvarnost i odgovornosti koje ona podrazumijeva, nego znači prihvatiti ih do kraja, uzdajući se u vjernu i neiscrpnu ljubav Gospodinovu. Molitva nije dodatak životu, nešto opcionalno, nego je pitanje života i smrti*« (Benedikt XVI.). Samo tko moli, tko se povjerava Bogu, može biti uslišan zbog svoje predanosti. Naša molitva ne prisiljava Boga ni na šta, ali Bog je blizak ljudima koji pate i trpe. On je blizak posebno onim ljudima koji se iskreno kaju zbog svojih grijeha, pogrešaka, životnih promašaja. Samo kroz molitvu čovjek može doprijeti do dubina svoga srca, te otkriti razloge svoga nemira, svoje tuge, ali i prepoznati znakove nade. Bog je sigurnost onih koji u njega vjeruju. Samo on zna zašto i kako netko može izdržati sve grubosti života. Bog, uvjeren je o. Antić, može omekšati tvrdoću ljudskog srca, On može značajno pridonijeti pozitivnom ishodu drame u kojoj se čovjek i čitave obitelji nalaze. Drame ljudskih života i sudbina, uz Božju pomoć, ne moraju tužno završavati.

Velika je stvar, znao je reći dobri otac Antić, slijediti Boga i njegove savjete u malim stvarima i u svakodnevnim životnim

situacijama. Kao iskusni učitelj kršćanske duhovnosti, o. Antić je poticao sve one koji su mu se obraćali za pomoć da se odvaži izići iz sebe, da imaju povjerenje u ljude. Bog se, između ostaloga, služi i s ljudima kako bi postigao neki cilj i svrhu. Velik je problem današnjice upravo gubitak povjerenja u ljude, u autoritete, u institucije... Uvjerenje da možemo sami, bez ičije pomoći, riješiti tolike probleme, da smo dostatni sami sebi za životni uspjeh i sreću, otvara, u životima mnogih ljudi, velik prostor praznine, osamljenosti, neispunjenosti.

Zahvalni smo, braćo i sestre, ljudima poput o. Antića koji nam pomažu bolje razumjeti vlastiti život, njegov smisao i svrhu, smisao i svrhu vjere u kojoj smo odgojeni.

Dragi štovatelji dobrog o. fra Ante Antića, sve vas pozivam da nastavimo moliti na nakanu njegova što skorijeg proglašenja blaženim i svetim. Neka nas sve zajedno, i u ovoj prigodi svečanog obilježavanja 53. obljetnice smrti Sluge Božjega, nadahnjuje taj pogled na svete ljude, neka nas njihov životni primjer učvršćuje u kršćanskoj vjeri, nadi i ljubavi, neka nas vodi prema svemu što je dobro, lijepo i plemenito. Amen!

Molitva vjernika

Obratimo se Bogu, našem milosrdnom ocu i zamolimo ga. Recimo zajedno: *Gospodine, usliši nas!*

1. Za svepću Crkvu i svetog oca Franju, molimo te.
2. Za našega nadbiskupa Josipa i cijelu našu nadbiskupiju, molimo te.
3. Za nas ovdje sabrane da neumorno svjedočimo našu kršćansku ljubav, molimo te.
4. Za što skorije čudo po zagovoru časnoga sluge Božjega oca fra Ante Antića i njegovo uzvišenje na oltar, molimo te.
5. Za sve pokojne štovatelje i štovateljice oca Antića i sve naše drage pokojnike, molimo te.

Bože, izvore svakog milosrđa i oprostjenja, milostivo usliši ove naše prošnje po Kristu Gospodinu našem.

ANTIĆEVO

MONS. JURE BOGDAN, VOJNI BISKUP U REPUBLICI HRVATSKOJ

Na Antićevo euharistijsko slavlje predslavio je vojni biskup u Republici Hrvatskoj mons. Jure Bogdan. Suslavili su mnp. o. Jure Šarčević, provincijal Franjevačke kapucinske provincije i predsjednik Konferencije viših redovničkih poglavara i poglavarica, vicepostulator kauze sluge Božjega oca fra Alekse Benigara fra Ratko Radišić, vicepostulator kauze sluge Božjega oca Gerarda Stantića otac Mato Miloš. Uz mons. Bogdana suslavilo je 14 svećenika, uz asistenciju dvojice đakona. Obiteljska televizija *TV Laudato* snimala je euharistijsko slavlje i objavila reportažu u svojem programu vijesti i događanja u ponedjeljak 5. ožujka i u utorak 6. ožujka u 18.15 sati.

Duhovno vodstvo učiteljica započeo je prije DrugogA svjetskog rata. Svjestan važnosti duhovne skrbi za učiteljice zbog njihove odgovorne zadaće u odgoju djece i mladih

a uviđajući opasnosti koje su nadošle s komunističkom vlašću, u Makarskoj je 1946. organizirao trodnevne duhovne vježbe. O tome im je pisao i u pismima iz kojih zrači Antićeva duboka vjera i njegova prožetost evanđeoskim načelima.

***Dragi poštovatelji osobe i djela Časnoga sluge Božjega, dobrog oca fra Ante Antića
Draga braćo i sestre!***

1. Rado sam prihvatio poziv vicepostulatora o. fra Josipa Šimića OFM predvoditi ovu sv. misu na 53. obljetnicu smrti Časnog sluge Božjega oca fra Ante Antića, franjevca provincije Presvetog Otkupitelja u Splitu. Obljetnica spomena smrti – Antićevo ove godine pada na treću korizmenu nedjelju.

Svako misno slavlje, poglavito nedjeljno misno slavlje – na dan Gospodnji, povlašteni

su trenuci susreta vjerničke zajednice s Gospodinom koji nam govori u svojoj riječi, i koji pod prilikama kruha i vina dolazi k nama. Ovo je i prigoda kad zahvaljujemo Gospodinu na daru Crkvi i našem narodu za kreposnog redovnika franjevca, svećenika Časnog slugu Božjeg oca fra Antu Antića.

2. U današnjem evanđelju slušali smo Gospodinove riječi: *»Razvalite ovaj hram i ja ću ga u tri dana podići«* (Iv 2, 19). Riječi su to kojima Gospodin odgovara na zahtjev židovskih poglavara da im dade znak koji ga autorizira da on smije činiti ono što je bio učinio, tj. istjerati trgovce i mjenjače iz jeruzalemskoga Hrama.

Riječi su to kojima je Gospodin upravo ukazao na ono što je njegov »raspoznajni znak«, a to je njegovo Tijelo, koje će biti razapeto ali i koje će uskrsnuti. Križ, dakle, kojim će biti obilježeno njegovo sveto tijelo, te Uskrsnuće, u kojem će ono slavno uskrsnuti od mrtvih da više nikada ne umre, njegov su »raspoznajni znak«. Tim smo njegovim znakom i svi mi, koji smo kršteni, obilježeni; jer, zaista, kako nas poučava sv. Pavao: *»... koji smo god kršteni u Krista Isusa, u smrt smo njegovu kršteni. Krštenjem smo dakle zajedno s njime ukopani u smrt da kao što Krist slavom Očevom bi uskrišen od mrtvih, i mi tako hodimo u novosti života«*

(Rim, 6, 3-4). To je temeljna istina kršćanskog života, života obilježena sv. krštenjem, koje nas osposobljava da *hodimo u novosti života*, kao novi ljudi, Božjom snagom i Božjom milošću preobraženi ljudi. To je logika koja proizlazi iz Kristova križa, a svoj smisao i svrhu nalazi u njegovu slavnom

Uskrснуću, logika koju mnogi teško shvaćaju i još teže prihvaćaju, jer oni traže i hoće znamenje - »znak po svojoj mjeri«. Traže i hoće »mudrost po svojoj mjeri«. A mi s apostolom Pavlom takvog znaka i takve mudrosti ponuditi ne možemo, osim znaka Krista raspetoga: *»Židovima sablazan, poganima ludost, pozvanima pak – i Židovima i Grcima - Krista Gospodina - Božju snagu i Božju mudrost«* (1 Kor. 1, 23-25).

Upravo to su sveci shvaćali. U taj su »Znak« duboko uranjali, i od te »Mudrosti« živjeli! Živjeli pak ne samo za sebe, nego u potpunom i nesebičnom predanju za blišnjega, za druge, za sve one s kojima su dolazili u doticaj. I upravo su po tomu, po takvom svojem dosljednom, kreposnom načinu života svima nama bili i ostali uzorima. Ako su tako mogli oni, zašto ne bismo mogli i mi? Ako su mogli oni ljubiti Krista u

potpunom, nesebičnom, ustrajnom predanju, zašto to ne bismo mogli i mi? To je poruka svetih, Bogu predanih ljudi, i njihovih života koju nam sv. Crkva želi staviti pred oči kad ih javno, zbog njihova kreposna života, časti naslovima: sluga Božji, blaženi, sveti. U tu skupinu spada i naš dobri otac fra Ante Antić. To je poruka i oporuka njegova života, života - po primjeru sv. Franje - svega uronjena u otajstvo Krista rassetoga, života koji je računao, ne sa svojom vlastitom, nego s Božjom snagom i propovijedao, ne svoju osobnu, nego Božju mudrost, jer je otac Antić vrlo dobro znao da je ono »*hudo Božje mudrije od ljudi i slabo Božje jače od ljudi*« (1 Kor 1, 25).

3. U tom dakle svjetlu večeras promatramo lik oca Antića, kao onoga koji je poučavao ljude takvoj Božjoj mudrosti, upućivao ih u predanje takvoj Božjoj snazi. Napose je on to znao činiti u jednom izvanredno važnom dijelu svojeg svećeničkog djelovanja i to kao savjetnik i duhovni vođa učiteljica. Osobno se sjedinjujući i suobličujući s Kristom Gospodinom, koji je naš jedini Učitelj i vođa (usp. Mt, 23, 8 - 11), znao je da je posebno važno u Božjoj mudrosti poučavati upravo one koji djeluju u odgoju i poučavanju mladih hrvatskih naraštaja. Jer je u svojim mislima, riječima i djelima bio duboko sjedinjen s onim koji je, kako nam kaže današnje Evanđelje, »*sam dobro znao što je u čovjeku*« (Iv 2, 25), znao je otac Antić da je od neizmjerne važnosti čestit kršćanski odgoj mladih naraštaja, autentičan primjer zauzetog kršćanskog života koji na mladima, napose djeci, ostavlja duboki trag, te ih oblikuje za sav kasniji život. Stoga je imao posebno sluha za duhovno vodstvo, duhovnu izgradnju nastavnika, učitelja, odgojitelja, učiteljica.

O njegovim osjećajima poštovanja, pa čak, kako će to lijepo istaknuti njegov životopisac, i nekom vrstom zanosa kojim je pristupao duhovnom vodstvu učiteljica, svjedoči jedno njegovo pismo upućeno im za korizmu 1940. u kojemu je on istaknuo da u duhu gleda obnavljanje Kristove muke, a njih kao jeruzalemske žene koje se ne plaše

pogrda koje neprijatelji upućuju Isusu, nego ga smjelo slijede, premda ih drugi, pa čak i njihove kolegice, prezirno gledaju i rugaju im se, i hrabri ih da poput Veronike nastave svaki dan brisati Kristovo znojno i okrvavljeno lice na braći ljudima, napose na djeci i mladima, izloženim svakovrsnim opasnostima (usp. Vicko Kapitanović, *Kristu suobličen*, Split – Zagreb 2004., str. 246). U takvim svojim naporima otac Antić nije posustajao ni u vremenu bezbožnog komunizma koji je na svaki način, upravo s područja odgoja i izobrazbe naše djece i mladih, na svaki način nastojao potisnuti kršćansku vjeru, načela i odgoj te sve one koji su se u svojem ljudskom i profesionalnom djelovanju njima ravnali. O. Antić je znao naći načina ne samo duhovno, nego i materijalno priskočiti u pomoć onima koji su, često, bili obespravljeni i marginalizirani u svojim osnovnim ljudskim, vjerničkim i profesionalnim pravima uslijed trajnih pritisaka komunističkih ideologa, a u nemalom broju od tih istih izbacivani na ulicu sa svojih radnih mjesta, sokoleći ih da ne posustaju, da svjedoče Boga, da ustraju u patnjama sjedinjeni s Kristom koji trpi, s Blaženom Djevicom i Crkvom (usp. Vicko Kapitanović, *Kristu suobličen*, nav. dj. 246).

4. Vidjevši ogromnu opasnost kojima su u takvom sustavu bili izloženi djeca i mladi te oni koji su ih trebali odgajati i poučavati, organizirao je ovaj Časni sluga Božji, unatoč opasnostima i neimaštini, godine 1946. i trodnevne duhovne vježbe za učiteljice u Makarskoj. Otac Antić je bio neumoran u svojoj brizi za te duše učvršćujući ih, usmeno i pismeno, da svojim kršćanskim životom djeluju apostolski, da se oslone na Boga i na Crkvu, koju vrata paklena neće nadvladati, da molitvom daju Bogu zadovoljštinu za grijehе naroda, da mole za zavedene bezbožnim načelima da se obrate, te za vlastiti narod da oстане vjeran Bogu. I danas odišu jednakom kršćanskom svježinom i uvjerenjivošću ove divne riječi koje je o. Antić napisao u jednom svojem pismu jednoj učiteljici: *»S pomoću Božjom opet započinjete novu školsku godinu. Poslije malog odmora nastavljate Vaš težak, mučan, ali i ugodan rad. Zovem ga teškim jer to najbolje zna Vaše srce, Vaši živci, Vaše tijelo, koliko*

umora i truda osjetite tijekom školske godine. Vama je taj rad i sladak, jer ga ljubavlju Božjom oživljavate, posvećujete i podižete na vrhunaravni red, na zaslužna djela. S njime ispunjavate Vaš životni zadatak, slijedite svetu volju Božju, služite Isusu u osobi malene djece, vršite Vašu dužnost prema Domovini, a sebi pletete vijenac neumrle slave, jer sveto Pismo kaže: 'Oni koji druge poučavaju sjat će kao zvijezde na sve vijekе'. Pomislite da Vas sam božanski Učitelj šalje u školu i da Vam predaje djecu govoreći: 'Povjeravam Ti ove malene, brini se za njih, kad se povratim ja ću Ti platiti' (AP III/13,7).

Jednoj pak drugoj osobi naglasit će otac Antić važnost svijesti o tomu da sve što u našem životu radimo uvijek prati trud i bol, i da za to nema drugog lijeka i utjehe osim one koja dolazi iz vjere, utjehe koja dolazi od pogleda na Križ – Ljubav Isusovu: *»Jedno sigurno neće izbjeći ove godine, kao ni dosada, jer oni Vas uvijek prate, a to je trud i bol. Trudu nećete izmaknuti, jer je nerastavljiv*

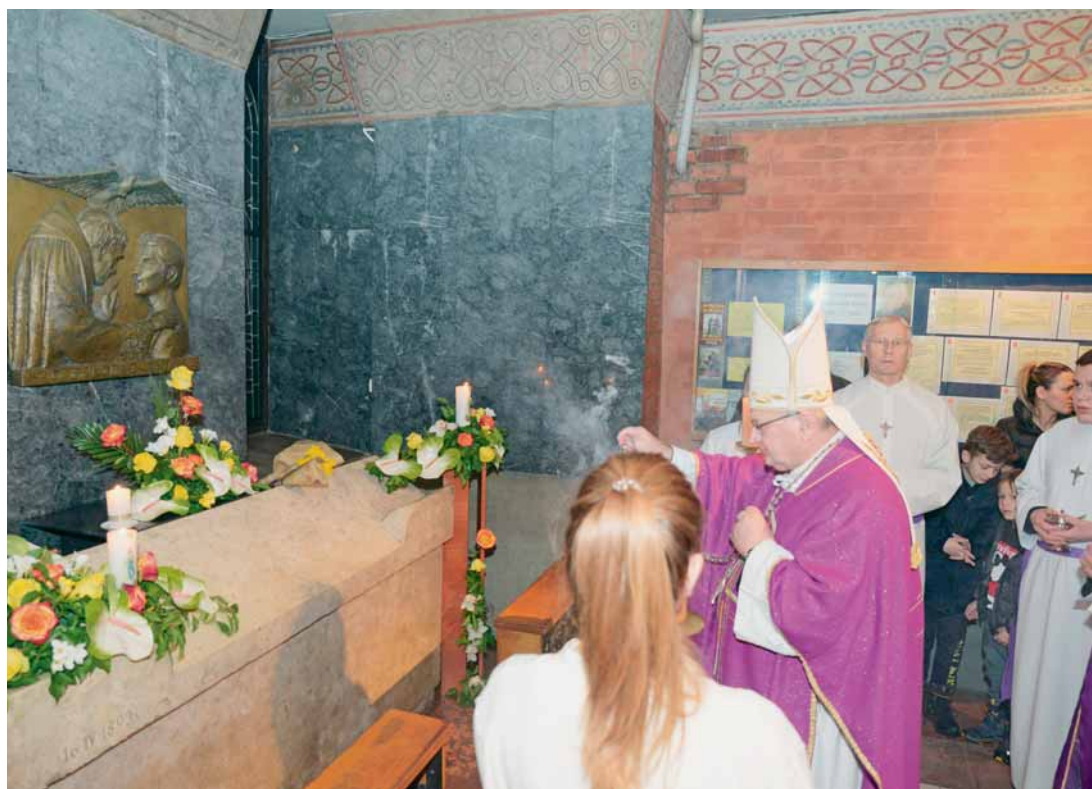

od Vašega zvanja, posebno na selu; a bol Vas čeka zato, jer je ona učinak ljudske zloće i slaboće. Tko će Vam davati utjehe u vašim naporima i teškoćama? Vjera, pogleda na križ – ljubav Isusovu. Ta On je rekao: 'Što učinite jednom od mojih malenih meni ste učinili', a Vaše je zvanje najviše posvećeno odgoju i izobrazbi nevinih. Ovaj isti cilj imao je i sam božanski Učitelj Isus!« (AP III/13,5).

Iz ovih redaka rači Antićeva duboka vjera, njegova prožetost evanđeoskim načelima, njegova žarka želja da druge oduševi za život po Gospodnjem zakonu koji je, kako nam današnji Psalam, poručuje »savršen, i dušu krijepi« i čije »svjedočanstvo neuka uči« (usp. Ps. 19, 8-11).

5. Draga braćo i sestre! I danas je u našem narodu velika potreba takvih muževa i žena, prožetih kršćanskim svjetonazorom i načelima, očeva i majki, učiteljica i učitelja, odgojitelja i sveučilišnih nastavnika I ne samo njih, nego i drugih muževa i žena -

kršćanskih laika na svakom području ljudskog rada, prožetih kršćanskim načelima u svojem životu i djelovanju. Jer, kako nas poučava Drugi vatikanski sabor, upravo je laicima vlastito da žive u svijetu, te su oni pozvani da kršćanskim duhom svjedoče u svijetu poput kvasca (usp. AA 2). Ni danas onima koji poučavaju i odgajaju hrvatsku djecu i mladež, a čine to prožeti kršćanskim duhom, ljubavlju prema njegovom zakonu i zakonu njegove Crkve, nije lako. I danas su mnogi od njih izloženi, doduše ne onakvom javnom potiskivanju i marginaliziranju kako je to bio slučaj u doba bezbožnog komunističkog režima, ali svakako najrazličitijim i vrlo suptilnim oblicima omalovažavanja, pa i progona zbog njihovih stavova i načela. I danas se vodi borba za duše i srca mladih hrvatskih naraštaja. O ishodu takve borbe ovisi sudbina našeg naroda i domovine. Božji ljudi, poput našeg Časnog slugu Božjega, uvijek imaju jasno znanje da se upravo na

tom području sučeljavaju dobro i zlo, plemenitost i sebičnost, altruizam i individualizam, vedrina kako zdrave sadašnjosti tako i zdrave budućnosti te, tomu nasuprot, beznade nihilizma. Ukratko: civilizacija života i civilizacija smrt. I danas je školski sustav i odgoj naše djece i mladih ono područje u kojemu se ove silnice sučeljavaju, u kojima se pod vidom odgojnih, školskih i izvanškolskih programa, pouka i aktivnosti žele provući protu-naravni, protu-ljudski, a onda i protu-Božji, protu-evanđeoski sadržaji, koji udaraju na samo temeljno dostojanstvo ljudske osobe, napose onih koji su u najosjetljivijim godinama svojeg ljudskog i duhovnog razvoja, i koji se, ako ih se prepusti samima sebi pred takvim nastojanjima i pokušajima, sami ne mogu skloniti i zaštititi. Molimo se Gospodinu Bogu i Blaženoj Djevici Mariji, a po

zagovoru Časnog sluga Božjega oca Ante Antića da nam izmoli takvih muževa i žena, takvih očeva i majki, takvih odgojiteljica i odgojitelja i učitelja i učiteljica, nastavnika i nastavnica, koji će se svjesni svoje ljudske i vjerničke odgovornosti znati othrvati takvim pokušajima te znati zdušno prionuti zdravom ljudskom i kršćanskom odgoju i podizanju naše djece i mladeži, koji će biti potpuno svjesni da im je »*povjerena uzvišena zadaća da vječno pomlađuju stablo naroda svoga*«, kako je to isticao otac Antić, »*u odgoju i umova ali i srdaca naše mladeži*«, koji će usađivati u njih »*plemenite misli i osjećaje, ljubav prema Bogu i bližnjemu, ljubav prema Domovini*« (AP III/41, 2).

Časni slugo Božji, dobri oče fra Ante Antiću, moli Gospodina Boga i Blaženu Djevicu Mariju da tako bude! Amen.

Molitva vjernika

U zajedništvu vjere, rasvijetljeni Božjom riječju i pozivom na svetost, uputimo nebeskomu Ocu svoje molitve:

1. Prodahni svoju Crkvu svjetlom Duha Svetoga da po vjernome življenju evanđelja bude mjesto tvoje blizine svima koji te traže, molimo te.
2. Obdari proročkom hrabrošću papu našega Franju, nadbiskupa našega Josipa i sve pastire Crkve: daj da uvijek spremno naviještaju tvoju istinu i promiču zajedništvo naroda koji si im povjerio, molimo te.
3. Probudi u svima nama ljepotu dara svetosti da korizmenim obraćenjem napredujemo na putu vjere te djelima ljubavi posvjedočimo tvoju dobrotu svim siromašnima i osamljenima, molimo te.
4. Zahvalni smo ti, Gospodine, za divan primjer vjere tvoga sluga fra Ante Antića: daj nam nasljedovati njegovu poniznost i poučljivost, a njega proslavi čašću svetaca u svojoj Crkvi, molimo te.
5. Iskaži svoju dobrotu našoj pokojnoj braći i sestrama i pridruži ih zajedništvu onih što u nebu gledaju tvoje lice, molimo te.

Usliši, svemogući Bože, naše smjerne prošnje. Obnovi u nama duh svetosti kojim si nas obdario te obraćenjem života svakodnevno rastemo u spoznanju tebe i u radosnome služenju braći ljudima. Po Kristu Gospodinu našem.

Priredio J. Š. Ivanov

SVEČANO PROSLAVLJENO ANTIĆEVO U MAKARSKOJ I U SPLITU NA TRSTENIKU

Antićevo 2018. svečano je proslavljeno u franjevačkoj crkvi u Makarskoj pod geslom *Časni sluga Božji otac fra Ante Antić duhovni vođa i savjetnik vjernika*. Svete mise trodnevne pripreve predslavili su fra Ivan Jukić, fra Miljenko Odrlić i makarski gvardijan fra Ante Čovo, koji je predvodio i svečano spomen-slavlje na samo Antićevo 4. ožujka.

U franjevačkom samostanu-klerikatu na Trsteniku u Splitu, koji nosi ime oca fra Ante Antića, svečano je proslavljeno ovogodišnje Antićevo. Samo spomen-svečanosti prethodila je trodnevica. Prvi dan trodnevne euharistijsko slavlje predvodio je gvardijan fra Domagoj Runje a propovijedao je đakon fra Frano Bosnić. Drugi dan trodnevne euharistijsko slavlje predvodio je fra Stipe Nimac a propovijedao je đakon Dejan Međugorac. Treći dan trodnevne euharistijsko slavlje predvodio je i propovijedao fra Domagoj Volarević. Svečano euharistijsko spomen-slavlje na Antićevo predvodio je gvardijan fra Domagoj Runje a propovijedao je đakon fra Jerko Kolovrat. Nakon euharistijskog slavlja bilo je zajedničko druženje u samostanskom blagovalištu.

I.M.J.F!

Vele cijenjena gospodo Dome!

Primio sam Vašu lijepu pošiljku u redu. Dragi Vam Bog naplatio Vašu požrtvovnu ljubav, dobrotu i darežljivost! Sve to Vi činite za nevrijednog svećenika Kristova. Sve to prima Isus sam kao da Njemu iskazujete. Zato će Vam obilno naplatiti. Preporučio sam Vas u sv. misi i sv. molitvi, da Vas drag Bog i Majka Božja čuvaju, brane, uzdrže u zdravlju duše i tijela.

Nisam Vam mogao odmah zahvaliti, jer smo imali zajedničke duhovne vježbe.

Molim Vas čuvajte zdravlje, mir, pouzdanje u Bogu i u svemu se podložite sv. volji Božjoj. Nemojte se plašiti ničega. Ništa Vam neće nauditi. Bog je s Vama. Sve Vi predajte u ruke Božje. Podnesite veselo i predano u sv. volju Božju sv. nevolje i nezgode Vašega života. Bog će primiti Vaše boli i otrti Vaše suze. Nemojte ni plakati ni tugovati sve zaboravite i veselo služite Bogu noseći svoj teški križ sa Isusom i za Isusa. Ponovno Vam zavaljujem i želim Vam svako dobro i Božji blagoslov odani

Zagreb, 19. X. 1947.

(AP III/3)

Fra Ante Antić

47. OBLJETNICA PRIJENOSA TIJELA ČASNOGA SLUGE BOŽJEGA

U petak 15. prosinca 2017. proslavljena je 47. obljetnica prijenosa tijela Časnoga sluge Božjega. Ujedno je to bio i početak pjevane devetnice Božiću u dva kora. Slavlje je predslavio o. vicepostulator fra Josip Šimić, a uz njega su suslavili o. gvardijan fra Mate Matić i o. Linus Mbašo iz Tanzanije, član Družbe Duha Svetoga, koji je član samostanske obitelji dok u Zagrebu uči hrvatski jezik. Na misi je pjevao mješoviti zbor i bogoslovi.

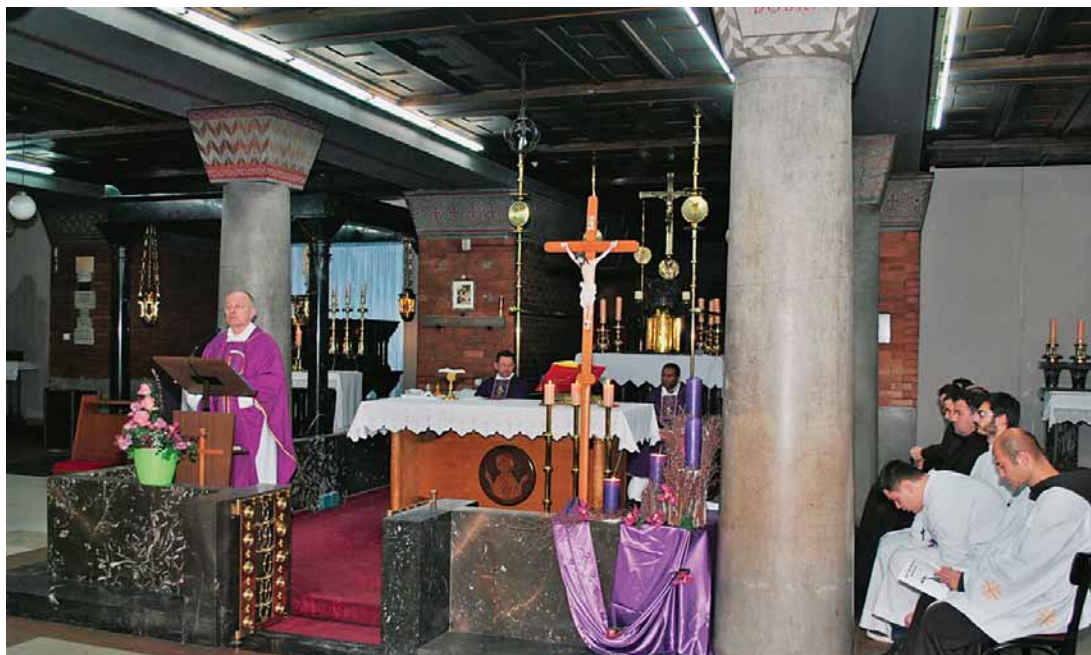
Bog naš otac nas neizmjerljivo ljubi

Današnje prvo čitanje iz knjige proroka Izaije, iako kratko, ima veliko značenje. Radi se o *Pjesmi o Jahvinoj namjeri s Izraelom* u kojoj on koji poput oca opominje svoje dije-

te Izraela. Prisjetimo se primjera naših obitelji i odnosa roditelja i djece u njima.

Važna zadaća roditelja je naučiti njihovu djecu govoriti. U tom dugom i napornom procesu postoji jedna riječ koju svako dijete nauči samo od sebe, riječ koju ga nitko drugi ne može naučiti. A ta je riječ »ne«. Ima mnogo stvari na koje djeca odgovaraju sa »ne«, kao što je jesti zdravu hranu i ići navrijeme u krevet. Najjednostavnija i najlakša stvar u svijetu roditelja jest dopustiti djetetu da radi što god želi i hoće u nadi da onda neće biti više niti razdora niti ljutine i srditosti. Kakav mir! No dopuštati djeci sve nije odgojni put označen ljubavlju. Roditelji koji ne nalaze vremena niti nastoje voditi svoju djecu zaboravili su na svoju roditeljsku

ulogu i nisu dostojni brinuti se za djecu. Od djece se ne može očekivati da znaju što je dobro za njih. Roditelji imaju pravo i dužnost provoditi disciplinu nad svojom djecom, jer su mudriji iskusniji.

Bog je neizmjerljivo mudar i njegovo iskustvo je vječno. Njegova je ljubav neizmjerljiva. Zato on i može reći: *»Ja, Jahve, Bog tvoj, tvojemu dobru te učim, vodim te putem kojim ti je ići.«* (Iz 48, 17b). Bez obzira na to koliko godina imali, u odnosu s Bogom i prema njemu mi smo uvijek njegova djeca. Bez njegova vodstva mi ćemo biti gori od malog djeteta koje pokušava odrasti bez svojih roditelja. Ignoriranje i odbacivanje Božjih zapovijedi može samo prouzročiti nesreću u našim životima. To je bila gorka lekcija koju su Židovi morali naučiti u vrijeme sužanjstva, koje je bilo rezultat njihove neposlušnosti Bogu.

Slijedeći primjer Časnoga sluga Božjega, odgovorimo s ljubavlju, zahvalnošću i poslušnošću na Božju ljubav

Mi trebamo biti zahvalni Bogu što nas on ljubi toliko da uvijek pronalazi vrijeme i način da nas vodi u našem životu po našem

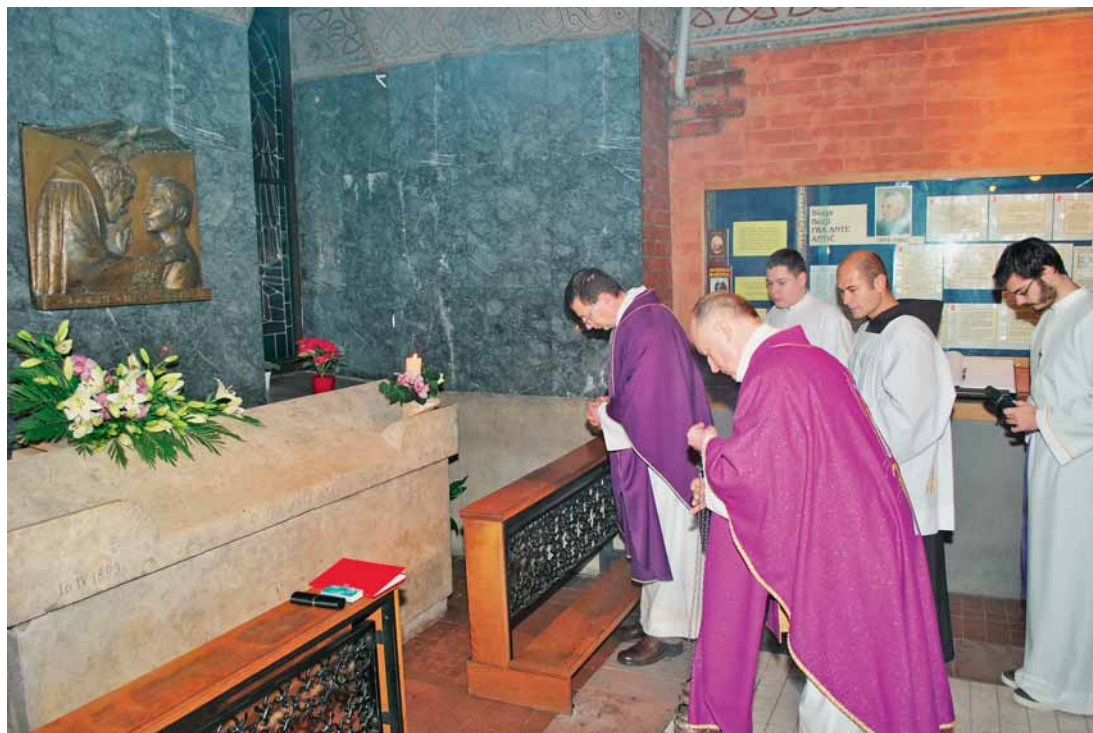
vršenju njegovih zapovijedi. Najveća pogreška koju čovjek može učiniti bila bi reći Bogu »ne«. Primjer nam časnog sluga Božji o. fra Ante Antić koji na duhovnim vježbama 26. prosinca 1927. odlučuje: *»Vazda ću se uz pomoć Božju i zaštitu nebeske Majke pred Gospodinom poniziti se na svakome mjestu, položaju i službu, u svako doba; učinio što dobra ili u čemu pogriješio, pred svakim razborito, stale stvari kako mu dragu, bilo mi drago, ugodno ili neugodno. Poniznost i podložnost volji Božjoj imaju zajedno ići.«* Dvije godine kasnije 1929. on također na duhovnim vježbama odlučuje: *»Nigda neću govoriti o sebi, svojoj bolesti, svojim potrebama, providanju, hrani, podvorbi, ponašanju drugih prema meni. Sve to ne dolikuje osobi Bogu posvećenoj i slugi Gospodnjem, koji se sav predao Bogu i njega odabrao za baštinu svoju.«* Gospođi Domi Alač 30. kolovoza 1947. savjetuje: *»Sve pouzdanje postavite u Isusu i Mariji. Nosite ustrpljivo svoj križ i služite dragom Bogu pouzdano, ustrpljivo i odano vršeći u svemu Njegovu svetu volju«* (Neprepisana pisma laicima, str. 2 - AP III/2). Istoj osobi 19. listopada

1947. još jasnije savjetuje: »*Molim Vas, čuvajte zdravlje, mir, pouzdanje u Boga i u svemu se podložite sv. volji Božjoj. Nemojte se plašiti ničega. Ništa Vam neće nauditi. Bog je s Vama. Sve (...) predajte u ruke Božje. Podnesite veselo i predano u sv. volju Božju sve nevolje i nezgode našega života. Bog će primiti Vaše boli i obrisati Vaše suze. Nemojte ni plakati, ni tugovati. Sve zaboravite i veselo služite Bogu noseći svoj teški križ sa Isusom i za Isusa*« (Neprepisana pisma laicima, str. 3 - AP III/3).

U teškim kušnjama i padovima ne smijemo zaboraviti na Božju očinsku ljubav

Bog nas ljubi i onda kada nas kuša, kada nam se čini da nas je zaboravio i ostavio u napastima i kušnjama. O tome Časni sluga Božji 3. kolovoza 1964., točnije pola godine prije svoje smrti, piše gospođi Mariji Antolović: »(...) *Bog će Vas čistiti, usavršiti i svojim milostima obasipati posebno preko*

kušnja, a te su: napasti od đavla, napasti od tijela, napasti od svijeta. Svaku napast u duhu vjere i ljubavi Božje prezrite, odbijte i tako se vladajte kako nas Isus uči svojim primjerom u sv. Evanđelju. Druga vrst kušnje jesu križevi, poteškoće i nezgode našeg života. Sve to može doći najprije od Gospodina Boga, zatim od ljudi (...) U svim tim prigodama Isus nam je uzor kako treba primiti u životu sve iz ruke Božje i za Njim nositi svoj križ, sebe se odreći i Njega slijediti sa svim svojim križevima i svim onim što On na nas pošalje. Treća vrst kušnja jesu duhovne suše, tj. kad Bog pošalje na naš razum, na našu pamet branu i ništa ne vidimo, branu na naše srce, na naša čuvstva i ništa ne osjećamo. Mi smo slični zemlji na koju ne pada više kiša, nego je došla velika suša. Zemlja se raspukla, osušila, a trava uvela. Tako je slično s našom dušom kada Gospodin ustegne osjetne milosti, svoju osjetnu nazočnost i pomoć. U tim časovima pogledajmo na Isusa u Getsemaniju, na križu, kad je bio ostavljen i dapače napušten

od svoga Oca nebeskoga. U tim časovima On jednako moli, jednako ljubi, vrši volju Oca Nebeskoga i Boga zove svojim Ocem i u ruke Njegove polaže duh svoj. Bog dušu koja je u njegovoj milosti i njegovoj ljubavi ne može napustiti, ali je kuša kao što je i Joba kušao, Tobiju, Abrahama, kao što je i Isus bio kušan i sveci. Po njihovom primjeru moramo ostati nepokolebivi u vjeri, jaki u ljubavi, postojani u molitvi. S duhom pokore i mrtvenja posebno ćete sjediniti duh evanđeoskog siromaštva i duh evanđeoske poniženosti. Ove dvije kreposti neka se na Vama

sjaju i neka vas učine pravom službenicom Isusa Krista i kćerkom Bl. Dj. Marije. O tome ću Vam naknadno reći. Imajte osobitu pobožnost prema Bl. Dj. Mariji i pod njezinom zaštitom i zaštitom sv. Josipa stavite svoj život. Blagoslivlje Vas i moli za Vas duhovni otac« (Neprepisana pisma laicima, str. 20- AP III/ 20).

To isto Časni sluga Božji savjetuje i nama. Prihvatimo njegov savjet i bez obzira na kušnje, napasti, razne poteškoće odgovorimo nebeskom Ocu na njegovu ljubav našom ljubavlju i predanom poslušnošću.

Molitva vjernika

U ovoj predbožićnoj pripravi iznesimo našem nebeskom Ocu naše prošnje i zamolimo ga da ih milostivo usliši, moleći zajedno: *Gospodine, usliši nas.*

1. Da nam sv. otac Franjo, naš nadbiskup Josip i cijeli biskupski zbor trajno svjedoče tvoju ljubav, molimo te.

2. Da svi mi ovdje sabrani i cijeli naš narod, moleći za tvoju ljubav i milosrđe, ne zaboravimo i sami ljubiti braću i biti milosrdni, molimo te.

3. Da časni sluga Božji otac fra Ante Antić što prije bude uzdignut na čast oltara i za što skorije čudo po njegovu zagovoru, molimo te.

4. Da sva naša pokojna braća franjevci koji su djelovali u ovom svetištu, posebno oni koji su podnijeli mučeništvo, da svi naši pali branitelji, da svi pokojni štovatelji Časnoga sluge Božjega i svi naši dragi pokojnici prime svoju nagradu u tvome kraljevstvu, molimo te.

Oče nebeski, milostivo usliši ove i sve ostale naše prošnje po Kristu Gospodinu našem.

fra Josip Šimić

I.M.J.!

Zagreb, 30.VIII. 1947.

Vele cijenjena Dome!

Mir Božji i pomoć Bl. Djevice Marije bila vazda s Vama!

Šaljem Vam na dar ovaj molitvenik. Neka Vam (bude) na korist i utjehu i duše i tijela. Sve pouzdanje postavite u Isusa i Mariju. Nosite strpljivo svoj Križ i služite dragom Bogu pouzdano, strpljivo i odano u svemu Njegovu svetu volju.

Želim Vama i svima Vašima svako dobro i blagoslov Božji.

Sa štovanjem u sv. o. Frani

(AP III/2)

Fra Ante Antić

OSMI SUSRET ANTIĆEVE MREŽE

Na blagdan Imena Isusova, u srijedu 3. siječnja 2018., održan je osmi po redu susret članova Antićeve mreže koji je organizirala animatorica gđa Miljenka Kuridža, s posebnom nakanom u kapeli Majke Božje Lurdske u 18 sati, koje je predslavio o. vicepostulator fra Josip Šimić. Prvo čitanje čitala je gđica Ivana Komerički, a otpjevni psalam pročitala je gđa Jasminka Stepan-Giljević.

Na kraju euharistijskog slavlja animatorica Miljenka pročitala je jedno pismo Časnoga sluge Božjega, koje je on 7. prosinca 1936. napisao fra Petru Čapkunu:

»Mudrost i ljubav Duha Svetoga neka uvijek kraljuje u Tvojim duši! Neoskrvnjena Majka udijelila Ti svoju čistoću i poniznost i mudrost!

Dragi Bog brine se posebnom ljubavlju za Tvoje ne samo duhovno dobro i svetost Tvoje duše, već i za vanjske Tvoje posle. On daje da lakše uspiješ i dovedeš kraju pa i kad izgleda da je teško ili nastaju zapreke. Osjećaš u duši da Ti i to pomaže i to vidiš jasno i stvarno. Molim Te, ne pripisivaj svojoj okretnosti, nego Njegovoj svetoj pomoći i dobroti vas uspjeh u svemu!(...) Nad Tobom počiva dobri i milosrdni pogled Oca Nebeskoga, koji po Duhu Svetomu djeluje u Tebi i vuče Te više i određenije u Tvoju nutranjost. Tu sada jače i češće osjetiš njegov poziv, savjet i poticaj. On Te više upozoruje i čuva i pomaže unutarnjost i u vanjskim prilikama.

U Tebi probuđuje jaču svijest i dužnost da odgovoriš i sudjeluješ na posvećenju Tvojemu i duh Ti oslobađa od stvorova i prolaznosti. ... Budi strpljiv sam sa sobom. Hvala Bogu, ako odmah u svemu ne uspiješ. Mnogo se moramo truditi i znojiti da dođemo do

savršenosti. Ako u svemu treba truda i rada i vremena, to posebno vrijedi za najveći i najuzvišeniji naš posao – savršenost duše.

S Isusom i Marijom blagoslivljem Te i prosim Ti obilje milosti.» (AP I/11, 23).

Nakon euharistijskog slavlja nastavljeno je zajedničko druženje uz čaj i kolače.

Miljenka Kuridža

Piše: dr. fra Vicko Kapitanović

MAGISTAR BOGOSLOVA U MAKARSKOJ (Nastavak)

Na oporavku u Sloveniji

Jesu li na Antićevo zdravlje utjecale napetosti u klerikatu, teško je reći. Njegove zadnje riječi upućene studentima na kraju akademske godine, 30. lipnja 1935.: »Ja vas neću moći pratiti tijelom, ali pratit ću vas s Bogom gdje god bili«, kao da su nagovijestile pogoršanje njegova zdravstvenog stanja.

Počeo je pobjeivati tako da se nije mogao pridružiti dvadeset četvorici svojih studenata koji su u Makarskoj 7. srpnja 1935. sudjelovali na sprovodu jedne Židovke koju je on krstio. Imao je ognjicu. Premda je, čini se, prije pobolijevanja namjeravao održati duhovne vježbe učiteljicama, 20. srpnja je otišao u Split, a odatle, zbog oporavka, na gorski zrak u Kamnik, u Sloveniju, gdje je po savjetu liječnika proveo dva mjeseca, dok ga je za duhovne vježbe zamijenio fra Roko Rogošić.

Dok je Antić boravio u Kamniku, njegovi su studenti, u okviru razmjene sa bosanskim studentima, otputovali u dvije grupe pod vodstvom fra Joakima Friganovića i fra Ante Jadrijevića na praznike u Bosnu. A kad su se vratili u Makarsku, i nadalje ih je vodio fra Ante Jadrijević.

Zdravstveno stanje nije Antiću dopustilo doći na proslavu 200. obljetnice Provincije za koju je iz Rima došao generalni ministar Leonardo Maria Bello kojemu su Antićevi studenti priredili svečanu akademiju. No, za vrijeme oporavka Antić nije zaboravljao studente kojima je pisao iz Kamnika, molio za njih u crkvama koje je posjetio, a na povratku im je, iz Zagreba, poslao dvije knjige prije nego se 8. listopada vratio u Makarsku »na sveopću radost klerikata«.

Školska godina 1935./36. prošla je u priličnom političkom zatišju pa su i Antićevi duhovni savjeti mogli padati na pripravnije tlo duša njegovih odgajanika. Preko ljeta je pošao u Sarajevo, gdje je, možda, držao duhovne vježbe ili na sestarskom imanju Betanija provodio odmor i vjerojatno bio na duhovnoj usluzi sestrama u Zavodu sv. Josipa.

Pojačani nadzor i zahvati provincijala Petrova

Kroz to vrijeme i provincijal Petrov je malko ublažio svoje stavove prema političkim nadzorima studenata. Kad ga je Antić 9. studenoga 1936. zapitao hoće li studenti glasovati za načelnika, i dalje je stajao »na stanovištu da je politika nije za klerike, a prema tome ni glasovanje«. No, ipak je preporučio magistru, ukoliko bi većina svećenika mislila da klerici trebaju glasovati, da im dopusti, s tim da idu na glasovanje u manjim skupinama, s čim je provincijal zapravo pokazao da je prihvatio Antićevu razboritost.

Jedva se Petrovu izbrisala iz pamćenja petosvibanjska izborna afera kad je ponovno izbila nova s lektorom fra Rokom Rogošićem. Nakon smrti uglednog profesora i nekadašnjeg provincijala fra Karla Eterovića (4. listopada 1935.) fra Roko Rogošić je odlučio o njemu napisati članak, u čemu su ga podržala i neka druga subraća. Prvi dio članka izišao je u prvom broju *Nove revije* 1936. U njemu je Rogošić, ističući Eterovićeve žrtve za Provinciju, u nekoliko redaka iznio negativan sud o netaktičnom izboru 1919. god. provincijala Cikojevića, što je Cikojevića duboko ozlojedilo, a u Provinciju unijelo pomutnju. Cikojević koji je već bio živčano iscrpljen odlučio je stvar iznijeti pred defintorij i obratio se fra Petru Grabiću izrazivši

želju da bi se preselio k njemu u Zagreb. Petrov je u međuvremenu obustavio rasturivanje *Nove revije*. Rogošićev je članak uskoro uništen, a na njegovo mjesto u reviju unesen novi članak. Međutim i provincijal Petrov se osjetio duboko uvrijeđen što je Cikojević povezao njega uz članak, pa je bio spreman čak na ostavku zbog toga što nije uspio uvjeriti »tako odlična njezina člana« o svojim poštenim namjerama i iskrenosti svoga postupka.

Rogošić je premješten iz Makarske. Petrov nije mogao pretrpjeti što su četvrtiši pošli do fra Roka prije nego je on pošao iz Makarske, pa je od Antića neslužbeno zatražio žurno izvješće. Kako je izvješće glasilo, nije poznato, ali je 18. svibnja 1937. Antić u izvješću o klericima ocijenio da je spor između gvardijana i Rogošića slabo djelovao na klerike, jer Rogošić nije prikazao potpunu istinu. No, kad su saznali za Rogošićevu tužbu u Rim, klerici su ga, prema Antićevu izvješću, napustili.

Cikojević je ostao dosljedno tvrd u svom političkom uvjerenju. I kad su mu studenti

čak nakon dvije godine, 1937., čestitali Božić, premda ih je volio, nije im smatrao potrebnim odgovoriti. Držao je naime da nije ni ozbiljno ni karakterno činiti što nekoga vrijeđa, a potom mu slati čestitku. Ne prihvaćajući Radićev i kasnije Mačekov politički stav, sarkastično je napisao Antiću: »Kad bih mogao, sve bih vas opjevao, a tebe bih stavio odmah poslije fra Marka [Ivandića] kako na šarcu skačeš. Ti ćeš reći, da bih ja za to pošao u čistilište. A ja mislim da bih time zaslugu stekao jer bih šibao ludost, i priječio joj, da u našem redovničkom životu steče pravo građanstvo sa štetom naše mladosti i redovničkog posluha. Nije za nas politika u ovim ludim vremenima kad su uzde i vodstvo preuzeli oni, koji nemaju za to uvjeta. Nije ni stoga, jer i naši ljudi su tako slijepi, pa ne vide da ovakav postupak Hrvata nije drugo nego olakšanje da se širi srpstvo u našim hrvatskim krajevima, a njihova Crkva da bude presudnim i odlučujućim faktorom u svim pitanjima. I kad ovako naši ljudi tute politiziraju, bilo bi stoput bolje da se prihvate krunice i da mole. Od onakoga

političkog ludovanja, nema koristi nikomu, a našoj je mladosti velika šteta. [...] Kad pomislim na taj samostan zazebe me u nutrini radi svih pojava, a ja sam iz njega očekivao svijetlo, zrelost i vidovitost u budućnost.«

U takvim uvjetima i Antićev je rad postajao teži i mučniji. On ipak nije pretjerano zaokupljen problemima profesorskog zbora i studenata. Njegova misao i njegovo duhovno vodstvo okrenuti su prema nebeskim stvarnostima i u njegovim pismima ne možemo pronaći nikakav odraz tih afera. On i dalje održava duhovne vježbe i vodi mirno svoje poslove.

Fra Stanko je Petrov kao provincijal budnim okom bdio nad klericima. Bez vlastitog dopuštanja nije im dao izbivati iz Makarske. No čini se da je fra Ante, koji je u to vrijeme kao defintor i sam bio odgovoran za Provinciju, po koji put i mimo provincijala udovoljavao zahtjevima koje je donosio život. Zbog toga je Petrov, da bi zadržao što čvršću stegu u klerikatu, 6. ožujka 1936. naložio Antiću da bez provincijalove dozvole nigdje ne šalje klerike.

Iz siromašne kuće, i nevičan gospodarskom poslovanju, Petrov se zaplitao i u gospodarske probleme. To se već moglo naslutiti kad se govorilo o kupnji aparata za umnažanje. A to se osjećalo trajno. Najvjerojatnije zbog troškova, nije dopustio, čini se, ni mladomisnicima da po ustaljenom običaju slave mlade mise u rodnom mjestu, što je studente vjerojatno ozlojedilo. Naredbu je trebao priopćiti magistar koji je i sam slavio mladu misu kod svoje siromašne kuće. A kad su neki studenti usprkos tomu najavili dan slavljenja mladih misa, provincijal je Antiću otvoreno izrazio svoje nezadovoljstvo a studentima naložio da trebaju proslaviti mladu misu u Sinju.

Čini se da je nekom mladomisniku došlo na slavlje dosta rodbine. Nije isključeno da je samostan zatražio od provincijala naknadu za troškove. Bilo kako bilo, sljedeće godine Petrov je obavijestio Antića da će dopustiti slavlje mlade mise kod rodne kuće samo

onim studentima čiji roditelji to pismeno zatraže i preuzmu sve troškove. Ostali su studenti trebali slaviti mlade mise u samostanu u nedjelju poslije ređenja, ali uz izričitu provincijalovu zabranu da im prisustvuje rodbina.

Premda studenti nisu često izbivali iz samostana, Petrov je zamolio Antića da bilježi njihovu odsutnost i da samostan ne zaračunava u tom slučaju troškove za dotični mjesec, kako provincijalat ne bi plaćao na dva mjesta.

Petrov nije dopustio studentima ni igranje nogometa. Tako je uz ograničavanje vanjske djelatnosti u Zboru Milovan i dodira s vanjskim svijetom ograničena i zabava studenata. Čini se da je Antić zapažao studentsku potrebu bavljenja djelatnošću koja nije obuhvaćala samo školu i molitvu pa je pokušavao studentima potražiti i neki drugi djelokrug u kojem su nalazili zadovoljstvo i odušak od školskih obaveza.

Kao provincijal Petrov nije bio u potpunosti zadovoljan studentima ni u vrijeme dok je Antić bdio nad njima, ništa čudno da je preko praznika studentska stega, daleko od Antićevih očiju, malo popuštala i da je provincijal postajao još nezadovoljniji. Bilo je planirano da Antić preko ljetnih praznika 1936. pođe mjesec dana u Rim, pa je Petrov isposlovao za to dopuštenje generalnog ministra Reda, no čini se da Antić nije pošao najvjerojatnije zbog slabog zdravlja. Nešto kasnije, naime, oputovao je na boravak u Bosnu. Odatle se javio fra Petru Čapkunu, a tu ga je 8. kolovoza, u Betaniji kod Sarajeva, zateklo i pismo provincijala Petrova koje ga se sigurno, kao magistra i defintora, moralo dojmiti. Provincijal mu se u svojoj pjesničkoj dojmljivosti jadao: »Kad se vidimo, govorit ćemo (!) o Tvojim klericima, koji su me ovih praznika naljutili i rastužili. Ja nisam zadovoljan s njima! Ne govorim o pojedincima, ali naš Klerikat nije u redu! I to me silno boli i krila mi veže. Jedva čekam svršetak moje službe, a klerici nisu posljednji od razloga! (...) Ja znam koliko Ti njih

voliš, koliko se za njih mučiš, koliko im u svemu ugađaš, pa sve to što bi ih imalo da predobije, da ih učini boljima i poslušnijima, baš kao da ih gore kviri. U Profešorju se puši, klerici piju i *opijaju se*, ne slušaju i samo gledaju kako će im u materijalnom smislu biti udobnije. (...) To me boli. (...) Nedavno sam im javno i strogo zabranio pušenje, a ne znam je li prošao sat od toga, našao se klerik koji je javno pobijao moju vlast da im to onako strogo zabranim i rekao: 'Pušite vi na moju odgovornost!' - ne znam još sigurno koji je to mudrac rekao, ali kad ga doznam nek se spremi za odgovor kakova još nije čuo! I to je sigurno, dok sam Provincijal, on se neće rediti! A da nije učinio svečanih zavjeta, ne bih ga ni na njih pripustio! Ovo je čisti boljševizam, i provincija s ovakvom mladeži ne može da se nada dobroj budućnosti! (...) Jedina je utjeha da su takovi u manjini, ali što je danas manjina, to može do godinu, dvije da postane većina, i to je što me straši i što me silno boli. - Nemoj se smučivati što ti ovako pišem. Htio sam da se izjadam i samo želim da sam pretjerao u ovim crnim bojama i da u stvari nije ovako kako sam ja dobio dojam!«

Petrovljev je dojam bio pjesnički i on nije odgovarao stvarnosti. Upravo te godine, samo nekoliko mjeseci ranije, »sveto preminu«, kako zapisa Antić, klerik fra Luid Bebić. Tom naraštaju pripada i bogoslov »svete uspomene« fra Petar Anđelić († 3. studenoga 1938.). Velik dio studenata koji su tada bili u makarskoj Bogosloviji pokazao se kasnije u životu vrlo vrijednim, revnim i neustrašivim svećenicima. Neki su od njih ubijeni kao fra Josip Jerković (Drniš 1944.), fra Stanko Milanović (Sinj, 9. studenoga 1944.), fra Anselmo Kamber (Makarska, 7. veljače 1945.), fra Božo Vugdelija (1945.), i fra Serafin Rajič (Zagreb, 4. rujna 1947.), neki nestali kao fra Ivan Bezina, neki jedva spasili glavu bijegom kao fra Vjenceslav Lovrić. Neki su kasnije u Rimu djelovali u skotističkoj međunarodnoj komisiji kao fra Stanko Bušelić i fra Ivan Jurić, odnosno fra Mihovil Brlek kao profesor u Antonianumu. Drugi su opet bili neslomivi (petnastogodišnji zatvorenik fra Josip Visković) i ugledni redovnici, revni župnici, profesori i znanstveni radnici (fra Karlo Kosor, fra Frano Carev) ili provincijali (fra Jerko Lovrić, fra Benedikt Tulić).

I.M.J.!

Draga duh. Kćeri!

Hvala dragom Bogu na dobro položenom ispitu! Dao Svemogući da ustrajete do konca i ispunite Njegovu sv. volju! Vi ste Njegova, Njemu se predala i žrtvovala. On je Vašu žrtvu primio. Ustrajte u ljubavi prema Bogu i bližnjemu i u ljubavi prema Križu. Na tim (...) temeljima neka počiva Vaš život.

Na dan Bož. Srca Isusova predajte se Bož. Srcu, obnovite svoje dobre odluke i predajte mu svu svoju ljubav i vjernost, predajte svoj »Ja«. Program Vašega života neka bude: Vršiti svetu volju Božju - budi volja Tvoja! Vaš čitavi život neka se odvija u svemu, svagdje po sv. volji Božjoj. Dobro držite svoje duh. vježbe i nemojte se duhovno ohladiti, zapustiti, zanemariti. Trud oko škole može duh osušiti i paralizirati. Zato dobro pazite na svoje duhovne vježbe, posebno sv. razmatranje, duhovno štivo, ispit savjesti i život u nazočnosti Božjoj. Dobro pazite na dobru, čistu nakanu. Uvijek pobožno, revni u ljubavi, nasljedovanju Bl. Dj. Marije. To Vam želi i prosi uz sveti blagoslov duh. otac

Zagreb, 7. VI. 1961.

(AP III/12)

Fra Anto Antić

Piše: Matej Kuhar

DOBRI OTAC ANTIĆ

U gornjem naslovu postoje dvije pogreške kada to gledamo iz perspektive evanđelja koje uči i kaže da »*niko nije dobar, doli sam Bog*« (Lk 18, 19) i da »*nikoga ne smijemo zvati oče, jer je samo jedan Otac naš onaj na nebesima*« (Mt 23, 9).

Neka nam oprostite sveti evanđelisti Luka i Matej i sam Gospodin Isusu, ako su ovo »njegove« riječi, tj. da ih je on sam izrekao takve kakve jesu. Neka nam oprostite ako i fra Antu Antića zovemo »*dobri*« i »*oče*«. To činimo u poblížem značenju, jer su sigurno njegovo očinstvo i dobrota bitno različite od Božje dobrote i očinstva. Govoreći o fra Anti, svi ga zovu »*dobri otac*« Antić.

Mislio sam malo nesigurno da li je hrvatskom jeziku doista trebao jedan pridjev prije riječi »*otac*«, kada se riječ »*dobri*« odnosi na duhovno. Zamišljao sam da je u hrvatskom jeziku trebao postojati jedan gotovi izraz, kao kada Francuzi kažu »*mon père*« (oče moj) svećeniku kod kojega se nikada nisu ispovjedili, a niti su to namjeravali učiniti; ili kao kada se kaže »*dobri Bog*« i ne misleći ustvari na njegovu, tj. Božju dobrotu gdje je riječ »*dobar*« samo jedna dopuna, da bi se mogla koristiti i kao član.

Naprotiv, ovdje se kod fra Ante i ne radi o izrazu, jer je poznato da se mnoge druge »*oče*« nije koristio pridjev »*dobri*«, koji je s pravom dodijeljen ocu Antiću, a za njega »*dobri*« želi upravo okarakterizirati o. Antu kao dobrog čovjeka, redovnika i svećenika Božjega. Proglašuje ga se i izjavljuje se za njega da je on posjedovao i živio izvanredne kršćanske vanjske i nutarnje kreposti koje su bile stvarnost njegova života, a više-manje sve kreposti koje bijahu na istoj razini i po istoj mjeri i nije ih se moglo jednu od druge

odvojiti. Na primjer, ako bi se reklo »*pokornik*« o. Ante, činilo bi se da je to njegova dominantna krepost ili, možda, ako bi se reklo »*savršeno uslužan*« o. Ante, pomislilo bi se na moguće, da su druge njegove kreposti bile na znatno nižoj razini, čime bi se - doista - onda moglo govoriti: bio je »*ljubazan*« ili »*pobožan*« ili »*siromašan*«, »*ponizan*«, »*čist*«, »*poslušan*« i oni ostali njegovi slični atributi.

Kako zaista kod o. Ante nije moguće izabrati kako bi se moglo dokazati da mu je jedna krepost bila viša od drugih, onda se s pravom zove »*dobri*«, a ta riječ označava i obuhvaća sve kreposti, a sve na istoj visokoj razini.

O. Ante je, dakle, nazivan »*dobri*« od svih koji su ga u životu poznavali i u svim prilikama njegova života, a to znači bio je dobar kršćanin, dobar redovnik i dobar svećenik. Živio je kao dobar kršćanin u vjeri, nadi i ljubavi; a to uključuje sve tri bogoslovne kreposti koje su svima potrebne. Ostvario je kao puninu savršenstva svetog redovnika: u poslušnosti, u čistoći i u siromaštvu, a to sadrži tri bitna redovnička zavjeta ili sva tri evanđeoska savjeta. Vršio je sa žarom svetu redovničku i svećeničku službu kod svih svojih dužnosti: propovijedanje, slavljenje svete euharistije, ispovijedanje i odgoj mladih, a to je savršena ljepota duhovnog poziva - zvanja. Vodio je bezbrojne duše Božjem životu, i to riječima, primjerom, žrtvom i pobožnošću, dajući ljudima trajnu, vječnu i savršenu novost i svježinu evanđeoske Kristove poruke. Svemu tome treba također nadodati četiri glavne kreposti, osobito najglavniju »*svetu poniznost*« i one otprilike četrdeset i četiri moralne kreposti.

Ne vjerujem da je fra Ante uvijek i u najvišem stupnju uspio prakticirati sve kreposti, jer se, inače, ne bi moglo znati radi čega bi išao svaki dan na ispovijed. Naprotiv, išao je stalno na ispovijed ili je k njemu dolazio ispovjednik kada se nije mogao micati, i to svaki dan. I nije u ispovijedi samo tražio blagoslov ili neki savjet nego je čeznuo primiti sveti sakrament - Božje i Kristovo otajstvo. Uostalom kaže i mudrac da »*sedam puta na dan griješi i pravednik*« (Mudr 24, 16). Možda je on uspio pogriješiti samo jedanput na dan. Samo jedan mali ili najmanji nedostatak kod o. Ante bio je dovoljan razlog da se on ispovijedi toga dana, a zatim bi nadodao kajanje za nedostatke iz prošlog života; možda ona ljuska iz gimnazijske dobi u Sinju ili možda neku drugu koju poznajemo i koja se za njega nikada više nije pojavila. Sveta ispovijed je bila tajna njegova života, njegove dobrote.

Evo jedan primjer. Spomenut ćemo se samo nakratko poslušnost. Praksa redovničkog zavjeta i kreposti poslušnosti možda je - vjerujem - bila ono trnovitije područje kod

fra Ante, barem u posljednjim godinama njegova života. Poteškoća je započela, neka se spomene, kada je još bio magistar klerika u Zagrebu. Poslušnost ga je vezala na njih, ali vjernici i penitenti su ga željeli vidjeti i naći u ispovjedaonici, pa i svećenička služba ga je zahtijevala i tražila svim grešnicima na raspolaganje. Trebalo je u svemu tome pomiriti dvije kreposti.

Pred njegovim mukama su ga poglavari ipak oslobodili kleričkog tereta i postavili ga u potpunosti na raspolaganje vjernicima. Međutim, zato su se u o. Ante nanovo opet pogoršale stare bolesti, koje su se pretvorile u još teži problem. Poglavar je želio neku uštedu, neku brigu o zdravlju, a duše su tražile i željele ispovjednika i »*dobrog oca*«. Trebalo je, dakle, slušati poglavara kao i liječnika ili potpuno zanemariti zdravlje, te bez ograničenja i u svako vrijeme primati penitente, i to neprekidno uz što veće i teže žrtve za o. Antu. No, i o. Ante i penitenti bijahu sigurno uvjereni da ih sve Bog treba i na zemlji i u raj. Obje kreposti bile su podmirene.

Piše: dr. fra Vicko Kapitanović

DUHOVNA SKRB ZA CRKVENE OSOBE

Antićeva ljubav prema Crkvi očitovala se u njegovoj ljubavi prema papi, biskupima, svećenicima, redovničkim poglavarima, redovnicima, redovnicama, njihovim pripravnicima, i svim članovima Crkve, prema crkvenim obredima, crkvenim građevinama. Ipak je svoje posebno područje rada u Crkvi Antić vidio u pomoći crkvenim osobama, posebno svećenstvu i redovništvu, držeći da o njihovoj duhovnoj izgradnji ovisi donekle i izgradnja mističnog tijela Kristova. A u duhovnoj izgradnji mladih svećeničkih i redovničkih naraštaja gledao je djelomično i budućnost Crkve, premda je duboko bio svjestan da Crkva, kao Božje djelo, ne ovisi o svojim službenicima.

Skrb za svećeničke i redovničke pripravnike

Kod sjemeništara i novaka Antić je nastojao razbuditi želju za svećeništvom obavještavajući ih preko njihovih prefekata i magistara o redenjima, tražeći da mole za ređenike a pakatkada i šaljući tekstove odgojiteljima novaka da im ih pročitaju. No, Antić se dopisivao i sa samim novacima i sjemeništarcima, savjetovao ih je i ohrabrivao da mogu postati vrijedni svećenici.

Nakon što je 1956. razriješen magistarske službe u Zagrebu, Antić je, kako je već spomenuto, kao iskusni poznavatelj duša, i nadalje ispovijedao i duhovno vodio klerike, do premještanja bogoslovnog studija u Makarsku (1957.) i gimnazijskog studija u Sinj (1961.), dok su magistri uglavnom pazili na stegu i materijalne potrebe klerika.

Na poziv magistra novaka, ili po nalogu provincijalnog ministra, kroz ljeto 1957.

posjetio je novicijat na Visovcu gdje je svakom novaku rekao ono što je »pred Gospodinom spoznao i smatrao da odgovara svakom pojedinomu«. Pred Uskrs 1958. bio je ponovno tri dana na Visovcu, gdje ga je vjerojatno uputio provincijal da bi obišao novake i dao im svoje savjete.

U Zagrebu su mu osim studenata iz samostana u kojem je boravio dolazili i drugi studenti teologije kojima je Antić rješavao duhovne probleme i davao duhovne savjete.

Duhovni vođa redovnika i svećenika

S nekadašnjim studentima, koje je duhovno vodio, Antić je često ostajao povezan u molitvi i kad su postali svećenici, a oni su mu uzvraćali privrženošću. Molio je za mnogobrojne koji su mu se preporučivali i koji su kod njega nalazili razumijevanje. Hrabrio je mlade svećenike koji su mu pisali sa odsluženja vojnog roka ili kao mladi kapelani i župnici. Vihor života odvlačio je te ljude u okolnosti koje u maloj makarskoj sredini nije bilo moguće predvidjeti ili na njih nije svraćana pozornost. Često su promjene bile vrtoglave. No, većina je studenata ponijela sobom duhovno obogaćenje stečeno u malom zatvorenom makarskom prostoru, ponijela je radne navike i samodisciplinu, koje će preoblikovane u drugim uvjetima donijeti plodove.

Kao odgojitelj mnogih naraštaja, Antić je desetljećima brižno pazio na svoje bivše studente, koji su postali redovnici-svećenici, i nastojao ih bodriti da žive Božjim životom. Poticao ih je i opominjao. Pozivao ih na molitvu i obavljanje pobožnosti, duhovnu obnovu u različitim prigodama, upozoravao na godišnjice zavjetovanja, kako bi spomen

na zavjetovanje proveli što sabranije, upućivao na tekst obrasca zavjetovanja, koji je uvrstio u liturgijski kalendar provincije, i slao im napisana razmatranja, a starješinama samostana, ponekad, crkvene dokumente da pročitaju u blagovaonici.

Mladim je svećenicima, čini se, davao savjete za propovijedi i upućivao ih u nabavljanju duhovne literature. Ponekad je nekima od njih poslao poneku knjigu da bi im pomogao u njihovu svećeničkom radu i nadopunio što je propustio u odgoju. A ponekog je poticao da i sam piše propovijedi i dotjeruje ih svake godine te da ih objavi kad bude »bogatiji krepošću i iskustvom«. Kad nije uspijevaio pisati svakome napose, da bi uštedio vrijeme, pisao je skupna pisma u obliku okružnica.

Župnicima je savjetovao da žive sakramentalnim životom, vole svoju župu, vjeronauk uče po novim metodama; da promiču redovnička i svećenička zvanja, drže duhovne vježbe djeci i mladeži, poučavaju vjerni-

ke da se pravilno i pobožno ispovijedaju, da budu uporni u radu ali da ne nagle i ne misle da će sve preko noći obratiti i popraviti. Savjetovao je da budu blagi prema pogreškama vjernika, naročito ako su čisto pravne naravi i povrjeđuju samo crkveno zakonodavstvo koje vjernici ne poznaju. Mlađe je svećenike, čini se, upozoravao naročito da se paze da ne postanu predmet »ženske mržnje«.

Svećenici su mu se obraćali za različite potrebe: knjige, najrazličitije savjete, u skrupulama, kako održati duhovne vježbe časnim sestrama itd. Odgojitelji su tražili da ih savjetuje kako praktično postupati s mladim odgajanicima, ili su ga molili da im pošalje prijevode koje je pripremao o odgoju. No njegove su savjete cijenili kao dragocjene i svećenici sveučilišni profesori. Pa i svećenici stariji od njega, kao nekadašnji provincijal fra Stanko Petrov, osjećali su njegovu duhovnu nadmoć. Osobe u krizi obraćale su se

Antiću pismima punim očaja, koji je ponekad imao psihološki bolesne naboje.

Na traženje usluga Antić je odgovarao revno. Za malodušne i bojažljive uvijek je nalazio riječ ohrabrenja, za žalosne riječ utjehe, za skrupulozne riječ umirenja, za iscrpljene riječ okrepe, nesigurnima je pružao sigurnost, otvarajući svima beskrajna obzorja božanske ljubavi.

Antićevi su savjeti bili jednostavni, bez učenosti, ali proizlazili su iz duše za koju se činilo da je u dodiru s Bogom, pa su se često duboko utiskivali u srce onih kojima su bili upućeni i činilo se da je u njima zgusnut program čitavoga života, kao što se može vidjeti iz sljedećeg teksta koji je Antić uputio jednom svećeniku, svom bivšem studentu. »Molim te revno nastoj oko svog duhovnog usavršavanja. Ljubi posebnom ljubavlju Presv. Euharistiju. Promatraj je, uči je, živi s Njom i u Njoj i za Nju. Često budi (?) kod Nje. Na oltaru budi anđeo, u ispovjedaonici milosrdni samaritanac, na propovjedaonici apostol, među povjerenim stadom dobri pastir, a za braću i bližnje kao hostija - Isus u hostiji, u mucu i križu budi propeti Isus. Sve svoje dnevne duhovne vježbe obavljaj revno, gorljivo, pomnjivo. Posebno duhovno štivo i sv. razmatranje. Vršaj apostolat. Čuvaj se u svemu kao pravi Kristov apostol vas (=sav) posvećen službi Božjoj i spasu Bližnjega. Bježi od politike niti se stavlja u takva pitanja, jer Ti služiš većim interesima Božjim riječima. - Ljubi nebesku Majku posebnom ljubavlju i širi njezinu pobožnost svugdje.«

Od poglavara je Antić tražio pozornost prema poticajima Duha Svetoga. Zalaganje za Boga, za Crkvu i kršćanski puk. Poštivanje i prihvaćanje opravdanih prijedloga subraće kad se radilo o redovničkim poglavarima. Tražio je širinu i savitljivost u postupcima, žrtvu, poniznost i susretljivost. Kad negdje nastanu problemi, kad se duhovi smute, kad se ne ostvari kako je poglavar planirao, zahtijevao je da poglavar pristupi osobama s problemima i moli ih da pomognu riješiti problem i pridonesu svoj obol za dobro zajednice u kojoj žive. Ideal mu je bio poglavar »koji prosi, moli, sve upotrebljava, da osvoji srca svojih podložnika, da ga shvate i velikodušno se podlože odluci njegovojoj«. Sam se prema provincijalima vladao ustrpljivo i susretljivo, pa su oni koji put, prema priznaju provincijala Škunce, znali koristiti tu njegovu dobrotu. Čini se kao da je sažalijevao poglavare pa im često i nezatražen nudio svoje savjete, kad je smatrao da će biti korisni. Vrlo često, u skladu sa svojim stavom da to bude nenametljivo, savjete je izlagao kao da oni dolaze od drugoga, što nije bilo ni isključeno.

Antić se međutim nije zaustavio samo na svojim savjetima, pomaganju i žrtvama. Uvjeren u snagu molitve Crkve, razvio je i posebni apostolat za svećenička i redovnička zvanja te pronalazio osobe koje će se, po njegovoj nakani, za njih moliti i žrtvovati. Za njih je napisao i posebna pravila: *Smjernice za svagdanji život duši koja želi biti žrtva za svećenike*.

+!

Možete slobodno doći do Majke Božje Lurdske. Ona će Vas kao dobra Majka uvijek najljepše primiti i obasuti svojim milostima.

(...) Ljubite dragoga Boga i svoga bližnjega. Čuvajte se samodopadnosti i u ničemu ne mojte vršiti svoju volju, nego sv. volju Božju.

Mogu doći i Vaše prijateljice - dvije sestre.

Blagoslivlje Vas duh. otac

Zagreb, 17. IX. 1963.

(AP III/17)

Fra Anto Antić

DUHOVNA SKRB ZA SESTRE POHODA MARIJINA (3)

Donosimo treći duhovni nagovor časnoga sluge Božjega o. fra Ante Antića koji je on održao 28. listopada 1954. u samostanu Sestara Pohoda Marijina, Mošćenička 3, HR - 10000 Zagreb. Časni sluga Božji držao je ove nagovore od 4. rujna 1954. do 21. srpnja 1956. Tekst su zabilježile i na strojopis prepisale same sestre, a za tisak ga je uredio o. vicepostulator dr. fra Josip Šimić.

Drage moje sestre!

Uvod: Bog je izabrao vašu poniznu i skromnu utemeljiteljicu Mariju Margaretu

Mi se eto nalazimo pred blagdanom Krišta Kralja i pred blagdanom Svih svetih. U Rimu se spremaju da što svečanije proslave taj blagdan. Sada je već započeo kongres koji će trajati do 1. studenoga ove godine kada će sv. Otac Papa svečano proglasiti Mariju Kraljicom svega svijeta. Kao što je Isus Kralj svijeta, tako će eto Marija biti Kraljica svega svijeta. Tokom spomenutog kongresa prikazivat će samostani život Gospodina Isusa i Blažene Djevice Marije u svih 15 otajstva sv. Krunice. Tako će eto u Rimu proslaviti te blagdane. A sada, drage sestre, htio bi vam govoriti o ljubavi koju morate imati za svoje sveto zvanje i za svoj samostan. Naš Božanski Spasitelj je sama ljubav i dobrotu. Da proslavi sebe, svoju ljubav i dobrotu, on se je za tu svrhu poslužio vašim svetim Redom i odabrao koga? Malu nepoznatu Margaretu Mariju. Pazite, drage sestre, u isto doba kada je živjela sv. Margareta Marija, živjeli su razni velikani kao npr. Bossuet, Fenelon, živio je još sv. Vinko Paulski kao starac, zatim sv. Filip Neri, sv.

Kamilo Lelis. Ali ipak Isus nije nikoga od tih svih odabrao, nego upravo malu neuku poniznu Margaretu. On ju je htio imati za sebe, ali mu se ona nije odmah predala. Opirala se, nije se dala. Imala je i ona svoju ćud. Bog se poslužio različitim sredstvima da tu ćud skrši i slomi. I on je pobijedio. Margareta mu se predala i postala velika svetica. Ali to je odlika i čast za vas sve, što je Isus odabrao upravo vaš sv. Red da objavi svijetu ljubav svoga Presvetog Srca. Vi se možete time ponositi. Ali ta se pobožnost nije odmah tako raširila. O, koliko je tu bilo zapreka. Koliko je sv. Margareta morala kod toga pretrpjeti. Ali Srce Isusovo je ipak pobijedilo. I danas nema crkve gdje se ne štuje Presveto Srce Isusovo, gdje se ne obavlja 9 prvih petaka. Duše to rado primaju, kad im se govori o pobožnosti 9 prvih petaka.

Živjeti iskreno u pobožnosti i istini

Zato vi morate biti ponosne na to, jer je to prvenstveno pobožnost vašeg Reda. Ne smijete, nikada biti malodušne. Pa i onda kad pogriješite. Ne smijete, nikada imati dva lica. Znae što je to? To je kad bilo glavarici bilo drugoj sestri u lice kažete da je dobro tako, slažem se, zadovoljna sam, a iza leđa onda pucate za njom, ali ne iz puške nego iz topa. Ne sestre, nego kad jednom nešto reknete, ostanite kod toga. Kad vas pitaju jeste li rekli to i tako? Vi jasno odgovorite: da, rekla sam. Pa ako u naglosti reknete nešto što i ne bi smjeli, što nije pravilno, opet priznajte, pa molite u č. s. glavarice oprostjenje, te joj lijepo recite: »Oprostite, bila sam nagla, rekla sam to i to, falila sam. Oprostite mi, popraviti ću se.« Ali uvijek, ostanite kod istine. Budite

karakter. Jer izbjegavajući istinu, uvijek se stvara trač, a to nije dostojno jedne redovnice. Vi ste došle u samostan radi viših ciljeva, a ne radi toga da stvarate trač. Presveto Srce Isusovo poklonilo je vašem Redu, tj. vama, veliko blago a to je znak da vas posebno voli. I kad se govori o Presvetom Srcu i pobožnosti prema njemu, vi ste uvijek izvor. Svi redovi bez razlike su njegovi, ali vaš Red on je posebno odabrao, posebno odlikovao. I zato sestre u znak zahvalnosti Presvetom Srcu vi morate živjeti u svom Redu, tj. u duhu svojega Reda, tako da budete blage, ponizne i poslušne a napose da odbacite, umrtvite svoju narav. Jer kad niste poslušne, onda držite svoju narav kao bunker u koji ne puštate nikoga. I sada Isus dolazi i kuca na taj vaš bunker: sestro budi ponizna, popusti, priznaj da si kriva. Učini to i to, tamo opet poslušaj, svladaj se, itd., ali ona drži svoj bunker dobro zatvoren, ušančila se dobro i drži svoj šanac: »Ne nisam kriva, ne dam se, ona je prva započela, nisam ja, ne popuštam pa bilo što bilo, još jednom ne dam se, itd.« Sestre, nemojte tako. Budite ponizne. Vaša odlika jest to da budete ponizne. Presveto Srce Isusovo je na vas prve izlilo svoju ljubav, dakle ona je u prvom redu vaša a vi ju možete širiti dalje. A da to možete izvršiti, morate biti ponizne. Jer čim ste vi bilo u

riječima ili kretnjama bahate, vi tada niste kćerke Pohoda. Vaše strasti i vašu ćud mora uništiti vatra Presvetog Srca Isusova tako da od vaše naravi ne ostane ništa u vama, da budete nježne, ali drage sestre, pravilno nježne, pažljive na svaki i najmanji poticaj Duha Svetoga.

Dopustite da oganj Božje ljubavi uđe u vaše duše

A sada, drage moje sestre, među vama ima jedna zapreka koja vam priječi na putu ljubavi Božje. Vi biste sve, htjele i to iskreno htjele da budete dobre i vi sve na tome radite, ali ipak, nešto zapije i ne da naprijed. Isto kao i strojovođa na željeznici sve uredi i pregleda, sve namaže i kad sa strojem krene, pol sata ide, pa opet mora stati da pregleda stroj koji neće naprijed. Tako je i među vama. Sve hoćete, trsite se, borite se, ali opet zapije. Sestre drage, znate što je to? Prva pogreška jest vaša ćud, koju još niste dobro umrtvile. Ona je zapreka miru i zadovoljstvu samostanskog života. Vi morate dati vašu ćud, da ju vatra Božanske ljubavi uništi kao što vatra uništava drvo. I sad pazite kakav proces tu vlada. Ako se sirovo drvo metne u vatru, ona mora najprije isušiti vlagu da drvo postane suho. I tek onda troši samo drvo. Tako i vi, drage sestre, ako vi ne oplemenite vašu ćud, kao što vatra ispije vlagu iz sirovog drveta: Vi onda ne date da vatra Božanske ljubavi prodre u vašu dušu. Sestre, pustite Božanskoj ljubavi da vam obuzme čitavu dušu. Da u vama sve plamti od ljubavi.

Budite zahvalne i ponizne

Druga zapreka jest ta da niste dovoljno shvatile dužnost redovničkog života. Zna li onu staru poslovicu? Dođe redovnik ili redovnica u samostan i onda misli da je on

iskazao Redu uslugu što je došao, a ne Red njemu što ga je primio. I onda veli: »Pa što onda, ja sam Redu donio 100.000, ja slobodno radim što hoću. A sestre drage, što vam je novac danas? Kupiš odijelo i cipele i nemaš ništa više. A ćud vaša ostane, ako ju ne mrtvite. I onda jadna glavarica prisiljena je misliti: dala bih ja tebi 100.000 da nisi došla, kad si ovakva, kad iz tebe ne mogu ništa načiniti. Nikada sestre ne smijete biti ovakve. Vi morate biti zahvalne dragom Bogu za milost zvanja što vas je odabrao, što vas je u ovaj sv. Red doveo. On je mogao odabrati druge, eto On je odabrao vas. I zato zahvalite mu. A onda morate biti zahvalne Redu, tj. poglavarima za primitak. Oni vas nisu trebali primiti. Mogli su druge primiti. Ali jer su baš vas primili, zahvalite im.

I onda, sestre, koliku brigu poglavari vode za vas, od koje ste vi sasvim slobodne. Kolike materijalne brige za uzdržavanje života. Briga za hranu, za odijevanje, za zdravlje, itd. Zatim briga za dušu. A vi ste od svega toga slobodne. Zato ponavljam: Vi morate uvijek biti zahvalne poglavarima za primitak. Iza toga slijedi sestre, da morate

biti ponizne. Samo ponizna duša jest zahvalna. Nikada ne smijete, sestre, same sebe cijeniti da ste za nešto više sposobne nego za ono što radite. Na primjer glavarica vas pošalje tako kod kokoši i veli vam: sestro, tu je mjesto za vas, tu ćete raditi, za drugo i onako niste sposobna. Vi idete, ali krivo vam je. Vi mislite da biste bila sposobna za drugo više, a sada tu morate biti sa kokošima. Ništa zato! Budite ponizna, i iz ljubavi k dragom Bogu primite svaki posao.

Budite poslušne

Ali vi možda vidite da koja sestra radi finije poslove, ili tamo malo svira, pa je možda malo i ponosna na to, da ju bolje upotrebe nego vas i eto tisuću misli u glavu. Sestre, pustite sve takove misli u kraj. Posao neka bude kakav mu drago, fin ili prost, visok ili nizak, ako nema kod njega poniznosti, nema vrijednosti pred Bogom. Samo poniznost daje mu vrijednost. Sestre, budite uvijek i svuda ponizne. Vi ste Red Presvetog Srca Isusova i zato morate biti ponizne. Ako koja sestra radi finije poslove, recimo nešto šiva za crkvu, ili svira, treba biti ponizna. Neka radi koji god posao, glavno je da bude ponizna. Sestre, ne smijete biti ohole, prkositi jedna drugoj, pokazivati svoju ćud. Ne smijete biti grube prema svojim poglavarima ili prema sestrama. Kada vam nešto reknu a vi im odmah odbrusite, pa se onda još zadovoljno nasmiješite: »Baš sam joj dobro odgovorila.« Ne, sestre moje. Ne smijete tako! Sestre, nikada se ne smijete graditi pametnijima od drugih. Biti svojeglave, pa ne popustiti (odstupiti) od svoga mišljenja. Misliti da vi same bolje znate nego poglavari. Vi morate poglavare slušati, pa makar vam se sve činilo da ide naopako. Makar vaša poglavarica i pogriješila i vi to očitno vidite, vi ju morate slušati. Na primjer poglavarica vam rekne: »sestre, danas sve idete raditi u vrt«, a sestra koja ima rublje rekne: »ne - danas je baš podesan dan za rublje«. Glavarica rekne: »Ne - danas se ide u vrt«. Vi ju morate slušati, makar sve rublje koje je u vodi istrune. Jer više vrijedi pred Bogom vaša poslušnost

nego sve ono rublje koje je u vodi istrunulo. Kad se vi, sestre, ovako dadete voditi, Bog daje svoj blagoslov.

Ne dajte se zarobiti od časovitih vremenitih stvari i pažnji

I onda sestre, znate što vam još nedostaje? Duhovnost! Niste duhovne! Ne radite uvijek po volji Božjoj. Radite po svojoj čudi. Kad vidite jednu sestru, kako mirno obavlja svoj posao, kako je u svemu točna, kod posla tiha, hod i govoru pažljiva, odmah vidite: ova sestra nije pod vlašću svoje čudi, nego pod uplivom sv. Pravila. Ali ako vidite jednu, kako je u govoru i u ponašanju i uopće u svemu bahata, odmah vidite da u nje nema duhovnosti. Nastojte sestre, uvijek biti duhovne, da u svemu slijedite volju Božju, a ne svoju čud.

Na primjer poglavarica pošalje jednu sestru u grad radi nekog posla. I sad ona dođe u dotičnu kuću, oni je tamo odmah ponude čašicom rakije ili likera, a to njoj silno godi. I sad se svi skupe oko nje: »Pa dođite nam opet, nemojte da ne dođete, itd.« Onda joj ljube križ ili ruku, a ona raste od

veselja. I sada, drugi put kad ima obaviti recimo dva posla u gradu, ona će obaviti samo jedan, tako da može još jednom izaći. I sada da li ona ide van po volji Božjoj? Ne - nikako! Nju vam je zarobila ona rakijica ili liker i ona samo misli kada će opet tamo doći. Ona je postala rob tih vanjskih stvari, dakle ujedno i rob svoje čudi.

Molite i radite

A zatim - drage sestre, vi nemate pravu ljubav prema radu. Prava redovnica nije nikada bez posla. Ili radi, ili moli ili razmatra, uglavnom nije nikada besposlena. Jer znate, sestre, kad smo okupirani bilo kakvim poslom, napasti onda nema. Ili ako već i dođu, mnogo lakše se svladavaju. Ja želim da ovaj samostan bude na duhovnoj visini. Ujedno želim da vi uvijek budete zahvalne Bogu za sv. zvanje, poglavarima za primitak. Poglavari su veza između Boga i vas i zato ih morate poštivati. Podložite im se u svemu. Ostavite svoju pamet, svoju osjetljivost, svoju čud. Zahvalite Bogu da ima netko tko vas opominje. Jer ne opominju vas poglavari

sami od sebe. Bog vas preko njih opominje. A onda, sestre moje, ne treba da vas samo poglavari tešu, tešite se i vi same. Budite jednostavne. Jednostavnost je jedna od glavnih crta vašeg sv. Reda. Ne biti mnogostruke. Jedna linija! Bože moj, ja Te ljubim.

U svim poslovima, u molitvama, u borabama i poteškoćama, uvijek isto: »Bože moj, ja Te ljubim!« Ljubav je bila glavni motiv u Isusovu životu. Ljubav koju svuda prati poniznost. Jednostavne budite u svim poslovima gdje vas postavi poslušnost. Bože moj vršim Tvoju volju, a ne svoju. A onda molite. Nastojte steći duh molitve. Kad god radite, molite, tj. posvetite taj posao dobrom nakanom dragom Bogu i tako ćete sve poslove čitavog dana pretvoriti u molitvu. Nastojte steći duh jednostavnosti i poniznosti. Jednostavne ste onda kad vaše misli borave kod Boga i nigdje drugdje. Sada kada dolazi svetkovina Krista Kralja, sestre, zahvalite mu na taj blagdan za milost sv. zvanja. A onda molite i za druge potrebe. Prvo molite za vašu časnu Majku, za sestre, za vaš samostan, za sve potrebe svete Crkve. Vašom molitvom vi će te puno uspjeti kod dragog Boga.

Moliti za grešnike, da se Božji gnjev ublaži

Znate li onaj slučaj iz Starog zavjeta što se čita u knjizi Makabejaca? Ispričat ću, vam. Blagajna židovskog hrama bila je vrlo bogata i to su javili kralju židovskom »koji naredi da se od toga novca uzme neka svota i dade, tj. upotrebi za potrebe naroda. Ali svećenici se tome protivili. Ali kralj nije pazio na to nego pošalje svog zamjenika da novac donese makar i silom. Ali kad je ovaj stupio u hram, dočekaše ga dva nepoznata mladića, koji ga uhvatiše i izlupaše tako da je jedva ostao živ. Zatim iščezoše. Veliki svećenik kad je to dočuo uplašio se za njegov život i brzo prinese žrtvu Bogu za njegovu zdravlje. Molitva i žrtva velikog svećenika bila je primljena i Bog je poklonio život kraljevu poslaniku. Ali se istomu objavi anđeo Gospodnji koji mu reče: »Oni mladići u

hramu koji su te dočekali bili su poslanici Božji, a svoj život sada imaš zahvaliti molitvama i žrtvama velikog svećenika.« Eto, drage sestre, što sam vam htio reći pripovijedajući vam ovaj događaj. Bog često mora kazniti grešnike radi njihovih grijeha. Ali vaša molitva treba zadržati gnjev Božji, kao što je i molitva velikog svećenika to učinila za ovog kraljevog poslanika. Zato, sestre, molite puno i revno. A onda, sestre drage, dopustite da vas čitave i potpuno obuzme duh vaših sv. Pravila, duh Srca Isusova.

Otjerati napasti

Pogledajte mnoge ljude vani. Prije dobri su bili - a sada se veli - obuzela ih je potpuno struja (duh) današnjeg vremena. Pa kada se to može dogoditi kod ljudi u svijetu - kod vas to može biti još više. Budite i vi crvene po Srcu Isusovu, jer je to njegova boja. A onda, kad vam dođu razne napasti, otjerajte ih onako kako je to učinio Isus sa sv. Petrom kad ga je ovaj odvrćao od Muke govoreći: »Daleko to budi: od Tebe Gospodine, Ti ne smiješ trpjeti«. A Gospodin mu odvrati: »Odlazi od mene, sotonu, ti me hoćeš sablazniti jer ne misliš što je Božje nego što je ljudsko.« Tako i vi otjerajte đavla, to jest napast govoreći joj: »Odlazi, sotonu! Ti me hoćeš sablazniti jer ne misliš što je Božje, nego što je ljudsko«. Ja želim, sestre drage, da ova zajednica bude na duhovnoj visini i da budemo svi jedno u Srcu Isusa i Marije. Amen.

ČETVRTAK, 1.N.D.(B) - ANTIĆEV ČETVRTAK - I. ČITANJE 7. 12. 2007.

Sv. AMBROZIJE (BISKUP I CRKVENI NAUČITELJ) HOMILIJA PREMA PRVOM ČITANJU (Iz 26, 1-6)

Bog preko proroka Izaije opominje izabrani narod da će poniziti one koji se nalaze na najvišim mjestima u društvu i da će srušiti njihov grad. Opominje ih da je njihov oholi ponos koji drži da mogu puno uspjeti bez Boga osuđen na propast. S druge strane, Bog želi da oni kao njegov vjerni narod shvate da trebaju stati pred njega i priznati da bez njegove pomoći ne mogu postići nikakav istinski uspjeh u životu: »Uzdajte se u Jahvu

dovijeka, jer Jahve je stijena vječna« (Iz 26, 4a). Taj duh je iznesen u današnjem otpjevnom psalmu: »Bolje se uteći Bogu, negoli pouzdati u mogućnike« (Ps 118/117, 9).

Marija, Isusova majka, imala je krepost (duha) poniznosti. Kada njezina rođakinja Elizabeta hvali Boga koji ju je izabrao da bude Isusova majka, nije pripisala zaslugu ni sebi, ni bilo kojem drugom ljudskoj osobi.

Na Elizabetinu pohvalu njoj ona uzvraća hvaleći Boga: »Veliča duša moja Gospodina i klikće duh moj u Bogu mome Spasitelju, što pogleda na poniznost službenice svoje« (Lk 1, 46-48a).

Naivan je i lud svatko tko želi i misli da će se uspjeti ostvariti samo svojim snagom ili tko svoju nadu u životni uspjeh polaže u druga ljudska bića. Ne radi se o tom da smo mi ili drugi ljudi zli. Jednostavno stoji činjenica da bez Boga ni mi sami sebe, niti nas drugi, ne mogu činiti sretnim. Povratiti se Bogu, shvatiti i prihvatiti da o njemu ovisimo, jest realistični pristup životu. O tom Časni sluga Božji piše: »Sjedinjujem se s neizrecivom i predivnom poniznošću Isusovom u Njegovom sv. Krštenju, (...) molitvi, pokori i napastovanju.

U Njegovom javnom nastupu kao Mesiji i otkupitelju, kad je prolazio svijetom Čineći dobro. Kad je prao noge apostolima, ustanovio Presvetu Euharistiju i po njoj ostao u sv. pričesti. Kad je molio u vrtu Getsemani, znojio se krvavim znojem, od Jude bio izdan, poljubljen, uhvaćen i svezan kao razbojnik, a učenici ga ostaviše i pobjegoše« (Antićevi osobni spisi, str. 82-83).

Jedna od najdivnijih stvari kad je Božić u pitanju jest da je Vječni Božji Sin ostavio po strani svoje božanstvo kako bi se ponizio i postao jedan od nas - običan čovjek. Izabrao biti ovisan o svojem Ocu u svojem čovještvu, kao i mi sami u našim životom. Njegova je poniznost primjer za sve nas.

ČETVRTAK NAKON NOVE GODINE (B) ANTIĆEV ČETVRTAK 4. 1. 2018.

1. čit. (1 Iv 3, 7-10)

Ot. ps. (98/97, 1. 7-9)

Ev. (Iv 1,35-42)

Danas smo čuli kako su prvi učenici pristupili k Isusu. Bili su to učenici Ivana Krstitelja, od koji je jedan bio Andrija, brat Šimuna Petra. Pitanje postavljeno Isusu: »Učitelju, gdje stanuješ« (Iv 1, 39b), na prvi pogled jest pitanje u kojem oni pitaju Isusa za njegovu adresu, njegovo mjesto stanovanja. No ono znači još nešto daleko više: Učenici, kad je Isus u pitanju, zapravo žele znati s kim imaju posla - kakav je zapravo taj novi učitelj koji se pokazuje posve drugačiji od svih drugih proroka, učitelja i putujućih propovjednika koje su dotada susretali i slušali. Na koncu pitanje je postavljeno kako bi učenici otkrili da li je Isus obećani Mesija. Isus na pitanje uzvraća pozivom: »Dođite i vidjet ćete« (Iv 1, 39a). Učenici prihvaćaju Isusov poziv i provode ostatak dana s njime. Andrija istog dana pronalazi svoga brata Šimuna i poziva ga riječima: »Našli smo Mesiju« (Iv 1,41).

Ostatak dana koji su Ivanovi učenici proveli s Isusom označio je njihov daljnji život, jer su ostali s Isusom, ne samo do kraja dana, nego cijeli njihov život. U životu svakog čovjeka postoje trenuci, koji određuju daljnji njegov život. Prisjetimo se kad netko iznenađeno upozna djevojku ili mladića za koje drži da su upravo oni, oni koje traži kao one s kojima će provest svoj daljnji život. Učenici su Isusov poziv - dođite i vidite - u potpunosti prihvatili i potaknuti njime pozvali i druge da se pridruže kao što dan nakon čini Filip koji poziva Natanaela (usp. Iv 1, 45). Natanael je u početku bio sumnjičav, jer je držao da iz Nazareta ne može doći ništa dobro (usp. Iv 1, 46).

Daljnji život apostola, a posebno njihovo djelovanje nakon Isusova uzlaska k Ocu, biti će određeno upravo pozivanjem onih kojima su se obraćali da im se pridruže jer su našli Mesiju.

Tako sv. Ivan u prvom čitanju poziva učenike: »Zato se pojavi Sin Božji: da razori

djela đavolska. Tko god je rođen od Boga, ne čini grijeha jer njegovo sjeme ostaje u njemu; ne može grijehiti jer je rođen od Boga. Po ovom se raspoznaju djeca Božja i djeca đavolska: i tko god ne čini pravde i tko ne ljubi brata, nije od Boga» (1Iv 3, 9-10).

Časni sluga Božji želio je da oni koje vodi i koji su upoznali Učitelja Isusa to poput Andrije navijeste drugima. U tom smislu on je često na početku školske godine pisao katehetama, posebno učiteljicama. U jednom takvu pismu on piše: »Pomislite da Vas božanski Učitelj šalje u školu i da Vam predaje djecu govoreći: 'Povjeravam Ti ove malene, brini se za njih, kad se povratim ja

ću Ti platiti' U tom duhu i ja želim da shvatite Vašu uzvišenu službu i da je ispunjavate s ljubavlju. Dok tako budete vršila teški i odgovornu Vašu misiju, božanski Učitelj sakupljat ću sve Vaše žrtve, boli i trude, posvećivat će ih svojim neprocjenjivim zaslugama i blagoslivat će Vaš rad. (...) Ustrajte u svetoj molitvi, čuvajte čisto srce, a volju odlučnu i pripravnu za dužnost, za krepost, za Vaš duhovni napredak. Nastojte svaki dan okrjepljivati Vaš duh duhovnim čitanjem. Ako Vam je moguće svaki se dan hranite Tijelom Gospodinovim. Ne možete li Ga primiti u svetoj pričesti, a Vi se duhovno s Njim sjedinite« (AP III/13, 7).

+!

Hvaljen Isus!

Hvala vam na cijenjenom pismu. Mislim da imate skoro sve knjige. Molim Vas, ozbiljno, dobrom voljom i temeljito učite. Drago mi je, da učinite dobro i da su s Vama zadovoljni. Kad je Isus s Vama zadovoljan?

- 1) Isus je s Vama zadovoljan kada se iz ljubavi prema Ocu nebeskom čuvate grijeha.
- 2) Isus je s Vama zadovoljan kada iz ljubavi prema Njemu idete putem kreposti.
- 3) Isus je s Vama zadovoljan kada se svaki dan odričete sebe, samoljublja, umišljenosti, svaki dan uzimate svoj dnevni križ i nosite ga hrabro, velikodušno za Njim.
- 4) Isus je s Vama zadovoljan kada ljubite Njegov križ i ljubite bližnjega.
- 5) Isus je s Vama zadovoljan kada u svemu gledate, slijedite volju Oca nebeskoga.
- 6) Isus je s Vama zadovoljan kada u Vama vidi svoju ljubav i ljubav svoje Majke Marije

Šaljem Vam svoj prilog. Potražite (...): »Rasvijetli se«. Čitajte iz te knjige prema naslovu, djelu i strani (...) razmatranje.

Napomene za vladanje:

- 1) U svemu naravna, vesela, jednostavna, fina;
- 2) Nikada o sebi ni fantazirati, ni misliti, ni govoriti, ni pričati ni tužiti se;
- 3) Nikada se ne stavljati, pačati, miješati u tuđe posle. Što Vam nije povjereno šutite;
- 4) Čuvati vrijeme za svoje dužnosti, posle (...) za svoju kuću;
- 5) Nikada u traču niti besposlici ili (...);
- 6) Prema svakomu ispuniti svoju kršćansku dužnost i čuvati koliko se može bolje svetu nazočnost Božju.

Budite savjesni, budite dobe, odlučne volje, imajte dobro, plemenito, suosjećano srce prema bližnjemu. Nikome ne napraviti što ne bismo željeli da se nama napravi - svagdje (...) lijepo, fino, kršćansko vladanje radi Isusa, dragog Boga.

Blagoslivlja Vas

Zagreb, 8. II. 1960.

(APIII/8-10)

Fr. Anto Antić

HODOČAŠĆE IZ METKOVIĆA

U popodnevним satima u subotu 10. veljače, na spomendan blaženog Alojzija Stepinca, pedesetak hodočasnika iz župe sv. Ilije iz Metkovića, predvođeni župnim vikarom fra Dujom Jukićem i đakonom fra Antom Prološčićem, hodočastilo je na grob časnoga sluge Božjega oca fra Ante Antića. U prijepodnevним satima hodočasnici su bili na euharistijskom slavlju spomendana bl. Alojzija Stepinca u Krašiću.

Hodočasnike je dočekaо i u crkvi pozdravio o. gvardijan fra Mate Matić i protumačio im nastanak i djelovanje samostana i župe. Nakon toga im je o. vicepostulator Antićeve kauze fra Josip Šimić protumačio život i dje-

lovanje Časnoga sluge Božjega, tijekom njegove kauze i veliko štovanje vjernika, ne samo onih najstarijih koji su fra Antu poznavali, već i mnogih mladih. Protumačio je da se zagovoru Časnoga sluge Božjega utječu mladi koji se spremaju u brak, ili traže životnog druga ili družicu, brojni studenti i studentice, posebno u vrijeme ispita, mladi koji traže posao, kao brojni vjernici koji boluju od najrazličitijih bolesti. Na kraju su svi zajedno izmolili molitvu za proglašenje blaženim Časnog sluge Božjega. Svi su dobili sličice i njegov list.

Sudionik

Donosimo prikaz pet različitih napisa u kojima se spominje časní sluga Božji otac fra Ante Antić. Naprije govorimo o tri različita napisa u *Glasu Koncila*, zatim o izvještaju u *Bratu Franji* o proslavi ovogodišnjeg Antićeva i na kraju o velikom članku mostarsko-duvanjskog i trebinjsko-mrkanjskog biskupa mons. Ratka Perića objavljen u mjesječniku *Crkva na kamenu* pod naslovom *Časni sluga Božji Ante Antić*.

1. Tomislav ŠOVAGOVIĆ, U kripti se svaka nevolja čini rješivom, *Glas Koncila*, 4 (2275), 28. siječnja 2018., 16-17.

U Reportaži Glasa Koncila iz pera Tomislava Šovagovića na dvije stranice predstav-

ljena je župa Majke Božje Lurdske pod naslovom *U kripti se svaka nevolje čini rješivom*. U tekstu je na više mjesta bilo govora i o časnom sluzi Božjem ocu fra Anti Antiću. U uvodu su navedena dva glavna godišnja slavlja: devetnica i svetkovina Majke Božje Lurdske u veljači i trodnevnica i spomen časnoga sluga Božjega oca fra Ante Antića u ožujku. Na početku je istaknuto da se vjernici »u sjeni debelih betonskih stupova među drvenim klupama mole Gospi Lurdskoj i o. Anti Antiću« i okupljaju na marijanskim, antićevskim i drugim slavljinama. U posebnom okviru s tekstem u rasteru na str. 16 donesena je i slika generalnog ministra Reda manje braće fra Michaela Anthonya Perrya koji zajedno s cijelom upravom reda moli na grobu Časnoga sluga Božjega.

● Franjevačka molitva na grobu o. Ante Antića

Dobri otac Ante Antić

— Najsvjetliji lik samostana i župe zasigurno je o. fra Ante Antić (1893. - 1965.), o kojem je župnik, ali i većina sugovornika u reportaži, govorila s golemim poštovanjem. »Njegova marna služba ispovjednika i pronicljivost u duhovnom vodstvu dovodile su u kriptu Majke Božje Lurdske i u samostan mnoštvo vjernika, ali i brojne svećenike, redovnike i redovnice. Svima njima o. Antić bio je duhovni otac, jednostavno zvan 'dobri otac Antić'. Sve do svoje svete smrti, 4. ožujka 1965., u samostanu i župi vršio je službu ispovjednika i duhovnoga vođe. Svi su ga već za života smatrali svetim, a još više nakon smrti jer je svojim zagovorom, kao Božji posrednik, mnoge milosno i čudesno utješio i pomogao, što uvijek čini onima koji mu se u molitvi pred njegovim grobom u crkvi utječu. Za Antićevo proglašenje blaženim završene su obje crkvene kauze. Konzultori Kongregacije za kauze svetih 26. studenoga 2013. donijeli su jednoglasnu pozitivnu ocjenu o svetosti, tj. o junačkom stupnju krjeposti časnoga sluga Božjega o. Antića. To je potvrdila i sjednica kardinalske komisije. Konačni sud donio je i sveti otac Franjo 5. svibnja 2015. odobrenjem Dekreta o krjepostima«, podsjetio je župnik Ajdučić.

2. *Glas Koncila*, br. 8 (2279), 25. veljače 2018.

Na str. 28. u rubrici crkvene obavijesti donosi oglas: »Proslava Antićeva - u nedjelju 4. ožujka u svetištu Majke Božje Lurdske u Zagrebu u 19 sati misu predvodi biskup Jure Bogdan. Proslavi prethodi trodnevnica u 19 sati.«

3. *Glas Koncila, br. 10 (2281),* 11. ožujka 2018.

Na str. 14. donosi reportažu o proslavi ovogodišnjeg *Spomena na preminuće časnoga sluga Božjega Ante Antića* iz pera M. C. Pod naslovom *Njegove riječi i danas odišu svježinom*. U izvješću je naglašena biskupova propovijed tematski posvećena duhovnom vodstvu učiteljica i kateheta u kojoj je biskup istaknuo da se »i danas vodi borba za duše i srca mladih hrvatskih naraštaja«, koju donosimo na početku ovog broja u izvješću o proslavi Antićeva 2018. Reporter na kraju spominje da se ovogodišnje Antićevo, kojemu je prethodila trodnevna, slavi u ozračju 125. obljetnice rođenja i krštenja Časnoga sluga Božjega.

4. *Brat Franjo, god. XLVIII,* br. 2 (240), str. 31.

Donosi izvještaj o trodnevnoj pripravi i o ovogodišnjem slavlju Antićeva u Zagrebu.

5. Mons. Ratko PERIĆ, biskup mostarsko-duvanjski i trebinjsko- mrkanjski u *Crkva na kamenu,* br. 3 (448), ožujak 2018., 4-6.

Pod naslovom *Časni sluga Božji Ante Antić* u velikom članku na tri stranice piše o Časnom sluzi Božjem. U prvom dijelu opisuje *rođenje, zvanje, zavjetovanje i studiranje* Časnoga sluga Božjega. Drugi i treći dio članka su posebno zanimljivi jer pisac u njima opisuje *Susret s fra Antom* i ispovijed kod njega: *Susret s fra Antom, Smrt*, str. 5-6), pa zato ta dva dijela donosimo u potpunosti. Nakon toga mons. Perić pod podnaslovom *Proces* opisuje tijek dijecezanskog postupka na Nadbiskupskom duhovnom stolu u Zagrebu i potom u Rimu. Na kraju pod podnaslovom *Spisi* govori o fra Antinim pismima, dokumentaciji - Poziciji za beatifikaciju, posebno o životopisu, koji je za potrebe postupka napisao pok. fra Vicko Kapitanović *Kristu suobličen*, koji je preveden na talijanski i kao dio *Pozicije* o

svetosti života Sluge Božjega tiskan 2006. u izdanju Kongregacije za kauze svetih po naslovom *Conforme a Cristo. La vita e le virtù del Servo di Dio fra Ante Antić*. O izdanim aktima simpozija o osobi i duhovnosti Časnoga sluga Božjega i brojnim spisima, o izdanju izabranih pisama (*Svećenik sam Kristov*, 2010.) svećenima i redovnicama (*Na svetost pozvane*, 2015.) i brojnim drugim izdanjima. Na kraju pisac govorio o brojnim magistarskim, diplomskim i maturlnim radovima o liku i duhovnosti Časnoga sluga Božjega.

Tekst *Susret s fra Antom i Smrt* donosimo u cijelosti:

Susret s fra Antom

Bio je svibanj, zelen i svjež kao i u vijek. Ali te 1963. godine meni na Šalati prilično pretežak. Spremamo se za polaganje mature. Trebamo najprije pisati tri zadaće: iz hrvatskoga, latinskoga i njemačkoga, a onda izaići i na usmene ispite iz tih predmeta, i još vjeronauka i povijesti. Generacija više od 60 maturanata.

Ne bojim se toliko ni maturnih zadaća, ni usmene mature, koliko se bojim - života. Nekakav kompleks trese mi srcem i mozgom. Ne mogu doći k sebi, tj. nisam kadar odgovoriti na pitanja koja sam kadar postaviti. Imao sam kolegu Andriju s kojim sam pričao o tim problemima - danas je i on svećenik. I on je nosio svakodnevni križ, ali on nekako vedrije. Barem mi se tako činilo. Jedne svibanjske večeri na šetnji pokraj igrališta veli Andrija: »Hajdemo otići na ispovijed i na razgovor patru Anti Antiću.« »Tko je to?« pitam. »To je jedan fratar u Vrbanićevoj. Pravi svetac, kako ljudi pričaju.« - »Misliš da nam on može pomoći?« - »Pokušajmo što je s naše strane, neće nam biti zgoroga«, veli kolega. »Pa hajde, iako nisam veliki optimist. Kada ćemo?« - »Idemo u subotu navečer.«

Dođemo u franjevačku crkvu Gospe Lurdske u Vrbanićevoj. Prvi put. Kleknem

Otkakle mu ime Ante? Dok mu je majka bila noseća, vozila se sa mužem Tomom u čamcu pokraj otočića Privica. Upavili iznenada u pogubljivu oluju, objeje su sportarano zavjetovalaše da će, ako se rodi muškarac, dati mu ime Ante. Stoviše, ako bude volja Božja, da će ga rado dati u "Red sv. Anta". Neka Bog providi. Zena rodila zdrava dječacića i dali mu Svećeno ime.

ČASNI SLUGA BOŽJI ANTE ANTIĆ

Rođenje. Ante je rođen na otočiću Prvici-Separici kod Šibenika, 16. travnja 1893., od oca Timoa i majke Tade i Vibe. Bio je šesto od desetero djece u plemenitih roditelja u krkanskome ljubivju i odgojstvu. Koliko ih Bog dođe, svi se primaju i ljubljaju! Otkakle mu ime Ante? Dok mu je majka bila noseća, vozila se s mužem Tomom u čamcu pokraj otočića Privica. Upavili iznenada u pogubljivu oluju, objeje se sportarano zavjetovalaše da će, ako se rodi muškarac, dati mu ime Ante. Stoviše, ako bude volja Božja, da će ga rado dati u "Red sv. Anta". Neka Bog providi. Zena rodila zdrava dječacića i dali mu Svećeno ime. I k tomu dodali i ime Marko kako mu se zvalo prvo dijete koje je umrlo. Da mu spomeni očevog. Bude protiv smrti novim porođen! Kao da je majka Tade stalno imala na pameti Agostinove opomene u obitaju da će se žena spasiti "radanjem djece ako utraje u vjeri, ljubavi i povjerenosti, a za razgovor" (1. Tim 2:15). Nije još ista mladost!

Znanje. Kada je Ante Marko bio pri svietku četverogodišnjeg osnovne škole, vidio je jednoga franjeva i povišao majku da bi on želio biti kao onaj frat, iako mu je ljubik bio biskupij-

ski svećenik. Pokupio se želja njegova sa željom, "zavjetom", njegovih roditelja. I tako je Ante Marko otišao u fratre u Sinj, 1905. godine.

Zavjetovanje i studiranje. Prve je zavjete položio na spomenud Rana sv. Franje Antikoga, 17. rujna 1912. i pridružio samo ime Ante. Kao član Provincije Prevetoga Okupitelja sa sjedištem u Splitu, filozofije je studirao u Zantezgu: 1912.-1914. teologiju u Makarskoj: 1914.-1918. Dodivote je zavjete položio u Makarskoj na svet-

kovinu Svih Svetih, 1. studenoga 1915. Zaredio ga je za svećenika u Šibeniku, 29. srpnja 1917. Luka Pappafava (1815.-1925.), biskup šibenski (1901.-1918.), pa hvarski (1918.-1925.). Najprije je fra Ante obnašao službu magistra novaka: 1919.-1925., a onda kno: trinaest godina bio je učitelj klerika, najprije u Makarskoj: 1925.-1946., te u Zagrebu: 1946.-1956. U tom razdoblju aktivirao je dobozno vrijeme u molitvi i drugim činima pobožnosti. Drižao je predavanja i duhovne vježbe

novacima, klericima, redovnicima, seminaristima, svećenicima. A od 1956. do smrti bio je trahent ispoivjednik i duhovni voda mnogima.

Saver i fra Anton. Bio se svbun: sedes i svjed kao i svjek. Ali te 1963. godine meni na Šalati prilčno potežak. Spremano se za polaganje maturo. Trebamo najprije pisati tri zadatka iz hrvatskoga, latinskoga i njemačkoga, a onda traži i na usmene ispite iz tih predmeta, i još u vjeronauku i povijest. Generacija više od 60 maturanata.

Ne bojim se toliko ni maturanata nado, ni usmene maturo, koliko se bojim: života. Nekakv kompleks trese mi srcem i mozgom. Ne mogu doći k sebi, ti, nisam kadar odgovoriti na pitanja koja sam kadar postaviti. Imao sam kolega Andreja s kojim sam pričao i o tim problemima - danas je i on svećenik. I on je osvojio svoj vladovevni križ, ali on nekako vedrije. Baram mi se tako činilo. Jedne svibanjske večeri na knjiž pokraj grafičara veđ. Andreje.

Hađemo otići na ispoivjed i na razgovor patri Antu Antiću. Tko ti je to? - pitao.

- To je jedan frat u Vrbanicevoj. Preri svietak, kako ljudi pričaju.

Mladici da nam on moji pomoziti!

- Pokuljamo što je u naše strane, ne će nam biti zgorgora, veli kolega.

Ti hađice, iako nisam velik optimist. Kada črmet?

- Idemo u subota navečer. Dodemo u franjevačku crkvu Gospe Lurdake u Vrbanicevoj. Prvi put. Kiklenem u ispoivjednicu pred patra Antu. Kažem mu tko sam, što sam i kakav sam. Iznesem svoje mladenačke strahove, lakomislene sudove, nakupljene grijeha, i gješuljke... Pater me pažljivo slušao, dao mi pokoru i odprjenje. Ne sjećam se je li mi dao ikakve spasonosne pouke koje sam stvarno oćelio. Poslije ispoivjedi - vidim da Pater sigurno nema vremena za razgovor, jer čeka dugi red pokornika - zamolio Patra za minuta-dvije.

Što je?

Pater, molim Vas, biste li mi rekli kakvo je vaše mi, po Valem sudu, u ovom trenutku osobito treba, koja bi me mogla držati na nogama i biti nekakvo ohrabrenje u životu. Ne znam kuda ću sada ni preko tjeta, ni poslije

ljeta, koji mi je Quo vadiš. Što biste mi savjetovali i preporučili?

Pater malo zastade, pa će onako mirno i jasno:

Mladici, budi pravedan!

Pravo govoreći, nisam takav savjet očekivao. Sve sam prije mislio da će mi Pater reći da se odem spremam za bogosloviju, da se zapismam moga znanja, da se čuvam ovoga ispoivjednog i prebitičkoga narataja... A on meni onako. Na tmez sama završi.

- Hvala, Pater, molite se za me. I otišao.

U ovom trenutku nije me osobito dojmio taj savjet. Zapravo me se nije ni dojmio. Očekivao sam neke druge riječi, primjerenije jednomu gimnazijalcu koji je na raskrižju života pred vratima bogoslovije ili svijeta. Ali što sam više odmicao od Vrbaniceve u život, preko tjeta, kroz bogosloviju i kroz svećenstvo, to sam se bolje našao onoga savjeta. A vjerojatno mi je ta riječ najviše i trebala kao maturantu, bez obzira i na gimnaziju i na teologiju.

Budi pravedan prema Bogu koji te mudro i s ljubavlju stvorio, koji ima

Grobica Ante Antić

Fra Ante je poboljšavao svoje vremena: umro je 4. ožujka 1965 u samostanu Gospe Lurdake u Zingritu na glijestu svjetlosti. Sprovod je vodio pomoćni zagrebački biskup Franjo Kuharić. Bio sam sa da smo i mi bogoslovci s Kaptola išli na sprovod. Nisam zaboravio zahvaliti patri na savjetu. Pokopan je na Mirogoju, a tijelo mi je 1970. preneseno u knpu crkve Gospe Lurdake u Vrbanicevoj.

svoj plan s tobom kao i sa svakim drugim čovjekom, ako želiš sudjelovati u tvorebni toga plana.

Budi pravedan prema roditeljima koji su po svojoj katoličkoj vjeri i ljudskom uvjerenju smatrali da čine životno djelo što su te donijeli na ovaj svijet i odgajali kako su mogli i znali.

Budi pravedan prema svojim poslovanjima i profesorcima i kolegama. Ivi su oni, i pojedinačno i zajednički, vili i nezahvalni dan.

Budi pravedan prema sebi. Sve što imi od drugih u primio: od Boga, od roditelja, od poglavarca i profesora, od prijatelja i dobroćudnjaka.

Ako budeš pravedan, onda će se i sve druge krpoviti stvari u pravi oblik. Onda ćeš i mladenačke strasti obuzdati, i želje provjeravati, i daleko ćeš neumljaviti na život gledati i krenu život hoditi.

u isповједаonicu pred patra Antu, Kažem mu tko sam, što sam i kakav sam. Iznesem svoje mladenačke strahove, lakomislene sudove, nakupljene grijeha i grješuljke... Pater me pažljivo saslušao, dao mi je pokoru i odprjenje. Ne sjećam se je li mi dao kakve spasonosne pouke koje sam stvarno očekivao. Poslije ispoivjedi - vidim da Pater sigurno nema vremena za razgovor, jer čeka dugi red pokornika - zamolio Patra za minutu-dvije.

»Što je?« Pater, molim Vas, biste li mi rekli kakvu riječ koja mi, po Vašem sudu, u ovom trenutku osobito treba, koja bi me mogla držati na nogama i biti nekakvo ohrabrenje u životu. Ne znam kuda ću sada ni preko tjeta, ni poslije tjeta, koji mi je Quo vadiš. Što biste mi savjetovali i preporučili? Pater malo zastade, pa će onako mirno i jasno: »Mladici budi pravedan!«

Pravo govoreći, nisam takav savjet očekivao. Sve sam prije mislio da će mi Pater reći da se dobro spremam za bogosloviju, da ne

napuštam svoga zvanja, da se čuvam izopačenog i preljubničkog naraštaja... A on meni onako. Na tome smo završili. - »Hvala, Pater, molite za me«. I otišao sam.

U ovom trenutku nije me osobito dojmio taj savjet. Zapravo me se nije ni dojmio. Očekivao sam neke druge riječi, primjerenije jednomu gimnazijalcu koji je na raskrižju života: pred vratima bogoslovije ili svijeta. Ali što sam više odmicao od Vrbaniceve u život, preko tjeta, kroz bogosloviju i kroz svećenstvo, to sam se bolje sjećao onoga savjeta. A vjerojatno mi je ta riječ najviše i trebala kao maturantu, bez obzira i na gimnaziju i na teologiju.

Budi pravedan prema Bogu koji te je mudro i s ljubavlju stvorio, koji ima svoj plan s tobom kao i sa svakim drugim čovjekom, ako želiš sudjelovati u izvedbi toga plana.

Budi pravedan prema roditeljima koji su po svojoj katoličkoj vjeri i ljudskom uvjerenju smatrali da čine životno djelo što su te

Želio bih Vas primiti u nedjelju. Kod nas se svečano slavi Majka Božja Lurdska. Kapela u kojoj ispovijedam cijeli je dan izložena svijetu, vjernicima, koji se mole, pjevaju, slušaju sv. misu i taj dan ne biste mogli obaviti svoju željene pobožnost. Vi možete doći na svečanost, ali ne biste mogli kod mene imati nijedno slobodno vrijeme u kapeli radi pobožnosti vjernika. Molite i držite se primljenih savjeta i uputa. Blagoslivlja Vas duhovni otac

(AP III/16, 2)

Fra Ante Antić

donijeli na ovaj svijet i odgajali kako su mogli i znali.

Budi pravedan prema svojim poglavari-
ma i profesorima i kolegama. Svi su oni, i pojedinačno i zajednički, velik i nezasluženi dar.

Budi pravedan prema sebi. Sve što imaš od drugih si primio: od Boga, od roditelja, od poglavara i profesora, od prijatelja i dobročinitelja.

Ako budeš pravedan, onda će se i sve druge krjeposti staviti u pravi okvir. Onda ćeš i mladenačke strasti obuzdavati, i sudove provjeravati, i daleko ćeš neumišljenije na život gledati i kroza život hoditi.

Smrt

Fra Ante je pobolijevao više vremena: umro je 4. ožujka 1965. u samostanu Gospe Lurdske u Zagrebu na glasu svetosti. Sprovod je vodio pomoćni zagrebački biskup Franjo Kuharić. Sjećam se da smo i mi bogoslovi s Kaptola išli na sprovod. Nisam zaboravio zahvaliti patru na savjetu. Pokopan je na Mirogoju, a tijelo mu je 1970. preneseno u kriptu crkve Gospe Lurdske u Vrbanićevoj.

Odmah nakon smrti vjernici su se počeli utjecati fra Anti u zagovor i prijavljivati uslišane milosti. Tako je dozrelo vrijeme i da se otvori kanonski postupak.

Priredio fra Josip Šimić

Draga duhovna kćeri!

Hvala na cijenjenoj čestitci za Božić kao i svim drugim cij. pismima i dobrim željama. - Sve Vam dragi Bog obilno naplatio. Djetić Isus dao Vam duh velike pokore, skrušenosti srca i neprestanog mrtvenja sebe i svojih osjetila i afekata. Udijelio Vam dar savršene Svoje ljubavi i ljubavi prema bližnjemu, prožeo Vašu dušu iskrenom poniznošću i prezirom svake neurednosti, taštine i samodopadnosti. Spoznali dragoga Boga i samu sebe. Uvijek hodali jednostavno, ozbiljno, naravno u svetoj prisutnosti Božjoj. To Vam je moja zahvala, čestitka i revna molitva ovih svetih dana i cijele nove godine.

Posebno vam preporučam da živite životom svete molitve, životom svoga rada: intelektualnom - spremanju za školu i za ispite, materijalnog rada - posao za kućnu ekonomiju, moralni rad na duhovnoj izgradnji same sebe, socijalni rad dajući svagdje dobar primjer i pomažući bližnjega koliko se i u čemu se može, koliko dopuštaju Vaše mogućnosti. Živite životom svetoga križa umirući sebi kad to traži sveta volja Božja, ljubav bližnjemu, Vaša dužnost. Možete doći u Zagreb kako Vam dopuštaju Vaše prilike i kad god smatrate da je to sveta volja Božja i traži Vaše dobro. Ponovno Vam zahvaljujem, preporučam nauk, blagoslivlja Vas nevrijedni sluga Isusa i Marije a po njihovoj milosti Vaš duhovni otac

(AP III/11)

Fra Ante Antić

UVOD U IZNESENA SVJEDOČANSTVA

Donosimo svjedočanstava Antićevih štovateljica i štovatelja u kojima iznose svoja iskustva zagovora Časnoga sluga Božjega. U prvom pismu pošiljateljica moli za svoju djecu, za pokojnog supruga, za svoju sestru i njenu obitelj (djecu i unučad) u Australiji. U drugom pismu jedna Antićeva štovateljica opisuje svoje siromaštvo i ostale probleme i preporučuje se u zagovor časnom slugi Božjem ocu fra Anti Antiću. U trećem pismu jedna štovateljica piše o milostima koje dobiva po zagovoru oca Antića, kojemu se stalno moli.

Sva ta svjedočanstva trebamo shvatiti kao osobne stavove određenih osoba koje iznose svoje duboka uvjerenja o čudesnoj Božjoj pomoći po zagovoru oca Antića. Zato ih takvima trebamo razumjeti i shvatiti.

1. Pismo napisano i poslano

29. prosinca 2017. iz Splita, stiglo u Vicepostulaturu 5. siječnja 2018.

Vicepostulator dr. fra Josip Šimić!

Na kraju ove godine obraćam Vam se i molim zagovor oca A. Antića na misi za zdravlje moje sestre D. B. (...) njezina supruga J. i sina L. sa suprugom L. i sinom J., te kćeri L. sa sinovima A. L. Š. i M. Njezin sin A. ima sina L. od 4 godine i sad je 4. 12. 20017. dobio još jednog sina, pa molimo zagovor oca Antića za njegovo zdravlje i zdravlje mame M.

L. je ljetos bila u Hrvatskoj sa tri mlađa sina (L. Š. i M.) i bili su Vam u posjeti. Onda sam Vam pisala i o mome padu i operaciji kuka u veljači ove godine. Nisam se bila ni posve oporavila od šoka zbog pada i nakon odlaska L. u Australiju 18. 8. 2017. ponovno sam pala. Ustvari pokretna vrata u dućanu naglo su se zatvorila i bacila me. Bio je kvar.

Bila sam u bolnici 5 dana i do danas nisam u redu, tako da su mi obje potkoljenice previše otekle i od toga su postale duple. Uzimam puno lijekova i vezana sam za doktore, ali je sve to bez nekog rezultata. Molim Vas za zagovor oca Antića za moje zdravlje, jer ovo traje već dugo. Stvarno sam na izmaku snaga (...) jer sve to iscrpljuje.

Moji su sretno stigli u Australiju, a bio im je u posjeti 3 dana u desetom mjesecu sin L. U novom broju lista oca Antića pročitala sam moje pismo upućeno Vama.

Dana 22. 12. 2017. uplatila sam iznos od 200 kn za mene i 400 kn za moju sestru D., i to za pretplatu na glasilo Dobri otac Antić za godinu 2018., a ostatak za potrebe Vicepostulature.

Lijepo Vas pozdravljam i želim sretan i blagoslovljen Božić i sretnu novu 2018. godinu.

S poštovanjem, A. J.

2. Pismo poslano 28. prosinca 2017. i stiglo u Vicepostulaturu 5. siječnja 2018.

Mnogopoštovani fra Josipe!

Želim Vam blagoslovljen Božić i sretnu novu godinu 2018. Da Vam Sveta obitelj bude na prvome mjestu. Dobila sam glasnik Dobrog oca Antića. Hvala Vam da me niste zaboravili. U misi se sjetite moje obitelji. Mnogo trpimo, zato Vam se nisam javila, niti poslala novac. Novca nemam. Ali Bog opet providi da ne bude najgore. Volim ostale Vaše tekstove i puno mi znače. Dobri otac Ante Antić mi dođe kao melem na ranu. (...) Skrbim o mami koja ima 87 godina, baš kao i majka Tereza. Ponekad se pitam gdje sam pogriješila? Srce ima svoje razloge koje razum ne poznaje. Sretna sam jer Bogu

živim i radim. Živim čisto posvećena Ocu. Volim biti sama.

Nemojte me zaboraviti! Bog!

M. K.

PS. Želja mi je doći do Vas, do fra Ante Antića. U Duhu sam sa vama i s fra Vladimirom Tadićem. Molite za sve nas.

3. Pismo poslano 19. 3. i stiglo u Vicepostulaturu 24. ožujka 2018.

Hvaljen Isus i Marija!

Dragi naš fra Josipe!

Ja bih Vam mogla stalno pisati o milostima koje dobivam od našega Dobroga oca Ante Antića. O čemu se radi? To je ono kad si uronjen u Otajstvo i živiš u njemu i po njemu, bez razmišljanja, kao npr. zar je riba u vodi žedna? Ona je njemu. Duša je u Bogu ili bolje rečeno u meni je nastanjen Duh Sveti. To se postiže, odricanjem, vršenjem svakodnevnih stvari i onih najmanjih, molitvom, postom i križem koji Otac dopusti radi veće slave. U početku to nisam razumjela o čemu se radi.

Ali kroz odricanja i odmak od ovoga svijeta, polako sam uplovljavala u neko posebno stanje milosti. Bilo je i lakših grijeha, npr. ogovaranja. Uz redovitu ispovijed i često primanje pričesti toga sam se oslobodila. Stalno se molim našem Dobrom ocu Anti Antiću i dugo govorim njemu. Osjećam da me njegova ljubav, skrb, mudrost prati i još puno toga. To samo srce u dubini duše prepoznaje.

Hvala našem pok. Vladimira Tadiću koji je godinama meni slao ovaj list. Molim se i njemu.

Koje blago mi imamo u našoj zemlji. Mislim na naše čestite, svete i Bogu odane osobe koje su prošle ovom zemljom slaveći Boga i pronoseći ljudima Radosnu vijest. Obratite se i vjerujte Evandjelju! On vrijedi za sve nas.

Primite bezbroj Božjeg blagoslova i neka Vas prati mir i dobro. Marijin zagovor neka prati naše mlade i cijelu Hrvatsku da prepoznaju zamke zloga.

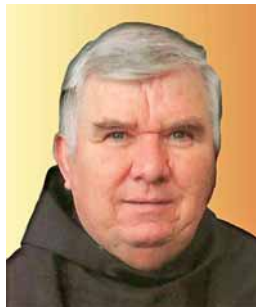
Hvala Vam za sve!

M. K.

Fra Vinko Prlić

Sovići, 22. srpnja 1940. <> Split, 28. studenog 2017.

Fra Vinko (Marinko) Prlić rođen je 22. srpnja 1940. godine u Sovićima, u župi Gorica i općini Grude. Sakramente kršćanske inicijacije primio je u rodnoj župi. Osnovno je školovanje fra Vinko završio u rodnim Sovićima u razdoblju od 1947. do 1955. godine.

Franjevačku klasičnu gimnaziju pohađao je u Sinju i u Zagrebu od 1955. do 1960. U franjevački novicijat na Visovcu stupio je 7. srpnja 1957., gdje je 8. srpnja 1958. položio i prve jednostavne zavjete. Filozofsko-teološki studij pohađao je u Makarskoj na Franjevačkoj visokoj bogosloviji od 1962. do 1967. godine. Svečane zavjete položio je pred provincijalom fra Jerkom Lovrićem 8. prosinca 1963. Red đakonata podijelio mu je 13. srpnja 1966. u Makarskoj biskup Frane Franić, koji ga je dan poslije, također u Makarskoj, zaređio i za svećenika. Mladu misu fra Vinko je proslavio u Gorici 24. srpnja 1966.

Za života fra Vinko je vršio sljedeće redovničke i svećeničke službe: od 1967. do 1973. vršio je službu župnog vikara u Metkoviću. Od 1973. do 1977. fra Vinko je vršio službu prefekta u sjemeništu u Sinju, ujedno je bio član Odbora za primanje u Provinciju, te član provincijskog Odgojno-obrazovnog vijeća. Godine 1977. imenovan je župnim vikarom u župi Miljevci. Kroz to je vrijeme bio i diskret samostana na Visovcu. Župnikom župe Proložac postao je godine 1982. i u toj je službi ostao do 1991. Ujedno je bio član provincijskog Pastoralnog vijeća i član Svećeničkog vijeća Splitsko-makarske nadbiskupije.

Godine 1991., odlukom i na prijedlog uprave Provincije, fra Vinko je imenovan gvardijanom i župnikom u Imotskom. Te je službe vršio šest godina, nakon čega je 1997. imenovan župnikom Zmijavaca. U Zmijavcima je fra Vinko ostati punih devet godina, s tim da je 2005. godine, uz župničku službu u Zmijavcima, kratko vršio i službu privremenog upravitelja župe Runović. Na svoju posljednju životnu postaju, kao župnik Staševice, fra Vinko je stigao 2006. godine. U toj će službi ostati do konca svoga ovozemaljskog života. U razdoblju od 2014. do 2016. godine fra Vinko je vršio i časnu službu definitora naše Provincije, te je ujedno obnašao i službu dekana Biokovskog dekanata.

U utorak 28. studenoga 2017. u KBC Firule u Splitu, u 78. godini života, 61. redovništva i 52. svećeništva fra Vinko je, na žalost svih ljudi koji su ga poznavali, iznenada preminuo.

U petak 1. prosinca 2017. godine, u crkvi sv. Franje u Imotskom mons. Marin Barišić, nadbiskup i metropolit splitsko-makarski, u 14 sati služio je misu zadušnicu za redovnika-svećenika fra Vinka Prlića koji je iznenada preminuo u KBC Firule u Splitu u utorak 28. studenoga 2017., u 78. godini života, 61. redovništva i 52. svećeništva. Uz mnp. o. provincijala fra Joška Kodžomana i gvardijana i župnika fra Kristiana Stipanovića na oproštaju na Groblju Gospe od Anđela i još 108 redovnika-svećenika. Sprovodne obrede, nakon završetka mise zadušnice na groblju prevodio je fra gvardijan fra Kristian Stipanović.

Fra Vinka su ispratili brojna rodbina, vjernici, časne sestre, župljani župa u kojima je fra Vinko služio te osobni prijatelji. Pjevanje je predvodio župni zbor Imotskog pod ravnanjem Anđelka Nikolića Đule, a na orguljama je pratila s. Sofija Vuković.

Mons. Marin Barišić na početku mise zadušnice za pok. fra Vinka izrazio je sućut provincijalu fra Jošku, braći franjevcima i svećenicima, dekanima Splitsko-makarske nadbiskupije, svećenicima biokovskog dekana, župljanima Staševica i župljanima župa u kojima je fra Vinko djelovao – Imotski, Metković, Miljevci, Proložac, Zmijavci, kao i članovima obitelji i rodbini. »Vjerujem da ga svi duboko nosite u srcu jer je bio draga i vrijedna osoba. Želimo ga počastiti i pratiti u smrti i pratiti u puninu života koji je navijestao u svom životu. Vjerojatno proživljavamo odnose i svjesni da smo dužnici onima od kojih se opraštamo. Molimo Gospodina da oprost i nama i fra Vinku.« Nadbiskup je naglasio da se opraštamo od onoga tko je živio i propovijedao Riječ, od fra Vinka. »Dragi prijatelji, svećenici, župljani Sovića, vjerujem da ste ponosni na fra Vinka koji je gotovo cijeli život živio u Splitsko-makarskoj nadbiskupiji. Rado su ga prihvaćali, bio je blizak mladima i odraslima. Radio je materijalno i duhovno, nije imao granica. Slušao je Riječ te svima bio i brat i sin«, istaknuo je mons. Barišić.

Od fra Vinka se u oprostio mnp. o. provincijal fra Joško Kodžoman, koji je između ostalog istaknuo: »Iz ovog kratkog preleta preko njegova života, vidljivo je da je fra Vinko bio prije svega istaknuti pastoralac, ali i odgojitelj, odnosno, pratitelj mladih na putu njihova ljudskog i kršćanskog odrastanja i pripremanja za redovništvo i svećeništvo. Ne samo da je kod ljudi znao razvijati svijest o potrebi solidarnosti i poticati ih da priskaču u pomoć svojim bližnjima, fra Vinko je i sam znao zasukati rukave i prikupljati materijalnu pomoć. Stotine tona humanitarne pomoći podijeljeno je potrebnima i preko njegovih ruku. Fra Vinko će ostati upamćen kao čovjek širokog srca, koji je u svojoj prepoznatljivoj velikodušnosti pomogao mnogim pojedincima, obiteljima i zajednicama, kada im je bilo najpotrebnije. Kao čovjek, kao redovnik i svećenik, fra Vinko se iskazao na pastoralnom, na duhovnom, na kulturnom polju. Bio je pokretač brojnih župnih glasila,

a rado je podupirao pastoralne i kulturne inicijative svojih kolega.«

Mnp. o. provincijal u oproštaju je istaknuo: »Koliko nam god bilo nemoguće, u ovim trenutcima, nabrojiti i prisjetiti se svih fra Vinkovih životnih postignuća, valja nam ipak istaknuti njegove muka i napore koje je podnio oko gradnje tolikih materijalnih zdanja, župnih kuća, crkava, zvonika, zidova i podzida, kapela, križeva, župnih dvorana, ali i njegovih brojnih nematerijalnih postignuća. Kao njegov posebni doprinos i postignuće istakao bih neumoran i vrlo uspješan rad na polju duhovnih zvanja. Svojim zaraznim entuzijazmom i gorljivošću u pastoralnom radu, fra Vinko je oduševio mnoge mladiće, koji su kasnije i sami postali jednako dobri, uspješni i vrijedni radnici na njivi Gospodnjoj. Ne možemo, naravno, zaboraviti ni njegov uloženi trud u dijeljenju svetih sakramenta, poučavanju naroda Božjeg u vjeri, širenju i vrednovanju kršćanske kulture, upoznavanje tih istih ljudi s vlastitom vjerskom, kulturnom i nacionalnom baštinom. Zbog svega učinjenog, fra Vinko je za života, od ljudi i institucija, dobio brojne nagrade i priznanja, od kojih posebno izdvajamo: priznanje iz 1998. godine **Red hrvatskog pletera** dodijelio mu je prvi hrvatski predsjednik dr. Franjo Tuđman; **Povelju zahvalnosti** fra Vinko je dobio i od Izraelske vlade i to 'za pomoć koju su izbjegli i prognani Židovi iz ratnog Sarajeva 1992. dobili u Imotskom od svećenika u samostanu', naravno i naroda Imotske krajine. Neki nikada neće zaboraviti dobročinstva drugih ljudi, drugi će vrlo brzo zaboraviti što je za njih dobra učinjeno u vrijeme njihove nevolje, štoviše, otvo-

reno će nijekati nečija dobra dijela. To je razlika između barbara i civiliziranih ljudi. Nadalje, Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti iz Mostara uručila je 2014. godine fra Vinku **Priznanje** za njegov sveukupan ljudski i svećenički rad na polju promicanja vjere i kulture. Uz spomenuta priznanja, Grad Ploče uručio je fra Vinku 2012. godine **Nagradu za životno djelo**.

Oproštajni govor mnp. o. provincijal zaključio je riječima: »Kao predstojnik franjevačke Zajednice, čiji je fra Vinko bio istaknuti član, u ovom sam trenutku ispunjen ljudskom tugom zbog našeg privremenog rastanka, ali i ponosan zbog činjenice njegova plodonosnog, ljudskog, svećeničkog i redovničkog života. Zahvaljujem fra Vinku na dojmljivom svjedočanstvu ljudske i vjerničke hrabrosti i ustrajnosti, kao i na svemu što je učinio a što je bilo dobro za našu Zajednicu, za naš hrvatski narod, za Crkvu Katoličku.

Hvala i vama, poštovana obitelji i rodbino pokojnog fra Vinka. Hvala vam na ovom vrijednom sinu, s kojim ste krvno povezani i koji je već u svom roditeljskom domu usvojio jasne ljudske, kulturne i kršćanske zasade vjere i morala. On je, sa svoje strane, pronio najbolji glas o vama, o svom plemenu, s kojim se ponosio, obitelji, roditeljima i svojoj rodnoj grudi Hercegovini, koju je iznimno volio.

Kao takav, fra Vinko će ostati u najljepšim uspomenama prisutan u svijesti nas kolega ali, siguran sam, i svojih župljana i svih ljudi do kojih su ga odveli putovi Providnosti. Zbog njega ćemo, kao Zajednica i prijatelji, s vama i nadalje ostati trajno povezani.

Dragi fra Vinko, hvala ti na tvojoj ljudskoj blagosti i strpljivosti, na skromnosti i predanom radu u svećeništvu i redovništvu, na požrtvovnosti koju si pokazivao za svoga života, za dobrobit naše Provincije, Reda, Crkve i svih ljudi u svijetu! Počivao u miru Božjem!«

Od fra Vinka su se još oprostili: jedna župljanka Staševice, uime kolega i prijatelja fra Gabrijel Jurišić, i uime imotskog samostana, dekanata i župe gvardijan, dekan i župnik fra Kristian Stipanović.

Pismenu sućut su izrazili: mnp. fra Andrija Bilokapić, provincijal franjevačke Provincije sv. Jeronima, Družba sestara od Bezgrešne, uime župa karaševskih Hrvata iz Rumunjske župnici vlč. Marijan Tjinkul (župa Lupak), vlč. Petar Dobra (župa Klokočić), vlč. Juraj Katić (svećenik u miru), vlč. Petar Rebedžila (župa Karaševo) i Petar Hategan. Predstavnik Mjesnog odbora Staševice, gradonačelnik Ploča Mišo Krstičević, Ogranak Matice hrvatske u Metkoviću, kćeri njegovih prijatelja i Ivo Aleksić.

Priredio fra Josip Šimić, podaci preuzeti s Portala Provincije Presvetog Otkupitelja

+!

Draga duh. kćeri!

Bož. ljubav i nebeska mudrost neka Vas vodi i svaki dan uči prezirati sebe, grijeh, svijet, a ljubiti samo Gospodina i njemu služiti! Podložite se sv. volji Božjoj i još se trajnije, čvršće, savršenije predajte Bož. Zaručniku Isusu, uzimajući svaki dan svoj teški križ i slijedeći Njega.

Zagreb, 8. II. 1962.

(AP III/16,1)

Fra Anto Antić

Fra Božo Ančić

Turjaci, 16. ožujka 1940. <> Split, 4. prosinca 2017.

Fra Božo Ančić rođen je 16. ožujka 1940. u mjestu Turjaci, od oca Petra i majke Marije r. Bilić. Osnovno je školovanje završio u razdoblju od 1947. do 1955. u Turjacima, Makarskoj i Sinju. Franjevačku klasičnu gimnaziju pohađao je u Sinju i Zagrebu između 1955. i 1959. godine. U franjevački novicijat na Visovcu stupio je 6. srpnja 1956. godine. Filozofsko-teološki studij pohađao je u Makarskoj i Zagrebu, gdje je i diplomirao 1966. godine. Svečane redovničke zavjete položio je u Makarskoj 8. prosinca 1963. pred provincijalom fra Jerkom Lovrićem. Red đakonata primio je 14. srpnja 1965. u Makarskoj po rukama biskupa Frane Franića, koji ga je dan poslije, također u Makarskoj zaređio i za svećenika. Mladu je misu fra Božo proslavio u rodnim Turjacima 2. kolovoza 1965.

Za života fra Božo je vršio sljedeće redovničke i svećeničke službe:

Kao mladomisnik, odlukom uprave Provincije, imenovan je pomoćnikom odgojitelja novaka na Visovcu (*socius magistri*), a potom i na La Verni u Italiji od trećeg mjeseca 1969. do kolovoza 1970. godine. Nakon četverogodišnjeg obnašanja službe odgojitelja u novicijatu, fra Božo odlazi u Vancouver u Kanadu. Tu djeluje kao župni pomoćnik i priprema se za studij pedagogije. Godine 1971. upisuje spomenuti studij na Sveučilištu Seattle u Americi. Uvidjevši, zajedno s upravom Provincije, da mu taj studij ne može ponuditi željenu razinu stjecanja kompetencije u odgojnim znanostima, naprosto

zbog drugačijeg ustrojstva, fra Božo se prebacuje u Rim na Franjevačko učilište, danas Papinsko sveučilište *Antonianum*, gdje postiže licencijat iz filozofije 1974. godine. Godinu prije fra Božo je postigao licencijat iz teologije na Papinskom lateranskom sveučilištu. Nakon rimske epizode, u svojstvu provincijalova delegata, fra Božo se vraća u San Jose u Ameriku, gdje ostaje godinu dana. Iako se moglo očekivati da će se fra Božo prije ili kasnije vratiti u Provinciju i preuzeti neku od odgojnih službi, njegov je životni put, zbog nepredvidljivog razvoja događaja i pastoralnih potreba, otišao u potpuno drugom smjeru. Godine 1976. započinje najduža epizoda njegova svećeničkog i redovničkog života, i to u Njemačkoj kao misionara među našim iseljenicima. Dvije je godine proveo kao voditelj misije u Rosenheimu od 1976. do 1978. Nakon Rosenheima, uprava Provincije fra Božu šalje u Köln, gdje će ostati do 1982. godine. Iste se godine fra Božo vraća u Hrvatsku u Split na mjesto najprije tajnika Provincije, zatim osobnog provincijalova tajnika i definitora – člana provincijske Uprave. Godine 1986. fra Božo se vraća u Njemačku u München, gdje je do 1994., u samostanu St. Gabriel, vršio službe gvardijana, župnog vikara i provincijalova delegata za Njemačku. Hrvatsku katoličku misiju Siendelfingen, kao voditelj, preuzeo je 1994. i tu je ostao do 2000. godine. Potom je tri godine vodio Hrvatsku katoličku župu München. Nakon toga, prešavši u samostan St. Gabriel, fra Božo je, kroz duži niz godina, obnašao službe provincijskog prokuratora, ekonoma samostana i župnog vikara u Hrvatskoj katoličkoj župi München. Godine 2016. biva umirovljen, te se u ljeto 2017. vraća u Hrvatsku u Split, u samostan na Trsteniku. Posljednje mjesece života fra Božo je pobolijevao i uglavnom je dane pro-

vodio na relaciji bolnica samostan. U ponedjeljak 4. prosinca 2017., okrijepljen svetim sakramentima, u KBC Križine u Splitu, u 78. godini života, 62. redovništva i 53. svećeništva, fra Božo je preminuo.

U srijedu 6. prosinca 2017. u 14 sati u crkvi Gospe Sinjske u Sinju provincijal fra Joško Kodžoman služio je misu zadušnicu za redovnika-svećenika fra Božu Ančića. Na oproštaju su bili sinovac fra Bože Ančić, gvardijani fra Petar Klapež i fra Domagoj Runje te dekan don Stipe Ljubas i oko sto redovnika-svećenika. Rodbina, bogoslovi, sjemeništarcari, časne sestre, vjernici iz Turjaka te osobni prijatelji došli su se također oprostiti od fra Bože.

Na početku mise o. provincijal je pozdravio dekana, svećenike, bogoslove, novake i sjemeništarcare te časne sestre, obitelj, rodbinu i poznanike pok. fra Bože Ančića. *»Okupili smo se u ovoj misnoj žrtvi kako bismo zahvalili fra Boži za dobra koja je poduzimao za života za Provinciju, za iseljenu Crkvu i za sav kršćanski narod. Molimo i preporučimo milosrdnom Ocu brata našega fra Božu«*, rekao je na početku o. provincijal. Pjevali su franjevački bogoslovi pod ravnanjem mo fra Jure Župića koji je svirao na orguljama. Sprovodne obrede, nakon završetka mise zadušnice, na groblju sv. Frane u Sinju, prevodio je gvardijan fra Petar Klapež.

Oproštaj provincijala fra Joška Kodžomana (skraćeni oblik)

Kao vjernici, zakoračili smo u vrijeme došašća, vrijeme bliže pripreve za proslavu velikog otajstva naše vjere – tajnu Isusova rođenja. Kao ljudi vjere iščekujemo i sami svoj kraj u tihom napetosti, nerijetko preplavljeni ljudskim sumnjama da se u svakom od nas, doista, krije nešto više od zemljanog praha. I naš je fra Božo, vjerujem, nakon tolikih godina osobnog rasta u vjeri, nakon tolikih razmišljanja o životu i smrti, nakon tolikih sprovodnih homilija, koje je, kao svećenik, i sam negdje izgovorio, prihvatio svoj sudbonosni susret s neizbježnom smrću smi-

ren i s velikim pouzdanjem u Isusa, svoga jedinog Učitelja. Upravo nam je Isus pokazao kako se iz ljubavi živi i umire, ali i biva nagrađen i proslavljen zbog vjernosti, odanosti i poslušnosti. Svaki je čovjek pozvan na sudjelovanje u božanskoj proslavi. Stoga, svi duhovni impulsi, kojima natapamo svoje duše, vršenjem svetih čina i slaveći svečanu liturgiju riječi, pomažu nam, da se i u ovom trenutku mirnije i s više vjere oprostimo od našeg dragog pokojnika fra Bože.

Uostalom, raznovrsnost službi koje je fra Božo u Provinciji obnašao dovoljno govori i o njegovim osobnim talentima, ali i o velikom povjerenju od strane provincijskih Uprava, koje mu je tijekom njegova svećeničkog služenja jasno iskazivano. Pastoralna predanost u radu s vjerničkim narodom Božjim, bliskost s potrebnima i onima koji su u raznim životnim nevoljama, diskretnost u pitanjima od važnosti za život i funkcioniranje Provincije, savjetodavna sposobnost, kao i kompetencija u ekonomskim i gospodarskim pitanjima, samo su neke od sposobnosti i osobnih kvaliteta čovjeka, od kojeg se u ovom trenutku opraštamo.

Razmišljajući o fra Boži, pomislio sam da je čeznuo za drugačijim svećeničkim životom, bez prevelike administracije, bez papirologije, bez tih nekih »specijalnih« zadatka koji su sa sobom nerijetko nosili i strah i neizvjesnost. Fra Božu možemo mirne duše ubrojiti u red onih naših svećenika, koji su polagali temelje organiziranoj duhovnoj brizi za naše iseljenike, posebno u Njemač-

koj. Neumoran je bio u borbi za stvaranje boljih uvjeta života i rada za naše iseljenike u Njemačkoj, pa i u prekomorskim zemljama, kod nadležnih crkvenih vlasti. Znao se postaviti, pripremiti i mora se priznati da je u tom svom nastojanju imao i uspjeha. Primjer je uspješna obnova misijske zgrade u Münchenu, kao i samostana St. Gabriel. Naravno da je, kao istaknuti pojedinac u tuđini, i on iskusio opasnosti i zamke koje su katoličkim svećenicima, u vrijeme bivše države postavljali članovi zloglasne Udbe. Nema dvojbe da je i u njemu to iskustvo straha i stalne opasnosti paraliziralo tolika nastojanja da u sebi razvije oslobadajuću snagu Evandjelja.

Koliko sam god tužan zbog fra Božine prerane smrti, jer smatram da je bio zaslužio odmor nakon tolikih desetljeća vjernog služenja Bogu i ljudima, utoliko me tješe riječi Evandjelja koje smo čuli: *»Dođite k meni svi vi, izmoreni i opterećeni, i ja ću vas odmoriti«* (Mt 11,28). Fra Božo je čuo riječi svoga jedinoga Učitelja, Isusa Krista, i nije odolio tom opojnom zovu. Siguran sam da će ga Bog primiti u prostranstva svoje svjetlosti i mira i da će konačno otpočiniti od svih poslova, planova, misli, snova.

Hvala svima koji su fra Boži bili od pomoći i na usluzi, prije svega u danima njegove bolesti. U njegovo ime od svih vas koje je moguće bilo čime povrijedio tražim iskreno oprostjenje kako bi se pomiren sa svima mogao susresti s jedinim pravednim sućem.

Hvala i vama, poštovana obitelji Ančić, iz koje je ponikao naš fra Božo. Budite ponosi na tog svog sina koji je o svojoj obitelji, o svom plemenu pronio najbolji glas.

Fra Božo je svojim životom zadužio našu Provinciju, našu Crkvu, posebno onu iseljeničku, naš narod za čije se dobro zauzimao svim srcem. Uza sve svoje svećeničke poslove, fra Božo se dugi niz godina bavio i istraživanjem prošlosti svoga rodnog mjesta. Rezultat tog rada jest knjiga koja je prelomljena i koja će uskoro ugledati svjetlo dana, a nosi naslov *Prošlost i baština Turjaka – putovanje kroz prostor i vrijeme*.

Braćo i sestre, u susretu sa smrću naših dragih pokojnika najbolje uvidamo koje bogatstvo svaki pojedinac znači za svijet i za Crkvu Božju u njemu. Neka i nas milost Božja potakne u ovom trenutku na odluku da predanije živimo i radimo, te da s poštovanjem pristupamo osobi svakog čovjeka, a našem fra Boži neka udijeli zasluženi vječni počinak i mir duše, za kojim je kao čovjek tu na zemlji tragao i čekao.

Počivao u miru Božjem!

Nadbiskup i metropolit splitsko-makarski mons. Marin Barišić poslao je 5. prosinca pismeni izraz sućuti mnp. o. provincijalu:

Poštovani oče Provincijale,

primio sam vijest da je subrat, pokojni fra Božo Ančić, završio svoje ovozemaljsko hodočašće upravo na početku novog liturgijskog vremena - došašća. Najveći dio svoga svećeničkog i redovničkog života fra Božo je proveo u pastoralnom radu među našim ljudima u inozemstvu. Njegovog povratka u domovinu Hrvatsku bio je samo zadnja etapa puta prema konačnoj Nebeskoj domovini. Vjerujemo da je ovim prijelazom u kuću Oca nebeskog završilo i njegovo životno došašće jer je susreo Onoga kojega i mi u nadi čekamo.

Izražavajući svoju ljudsku i vjerničku blizinu Vama, oče Provincijale, braći fra-

njevcima, rodbini i prijateljima, a zahvalan pokojnom fra Boži za njegov uzoran i vjeran svećenički život, rado ću ga se sjetiti u svojim molitvama.

Počivao u miru Božjem!

+ Marin Barišić

Nadbiskup splitsko-makarski

Oproštajni govori

Od fra Bože su se oprostili fra Boris Čarić, voditelj hrvatske katoličke župe München, fra Petar Gulić, župnik Turjaka, fra Domagoj Runje, gvardijan samostana časnoga sluga Božjega oca fra Ante Antića na Trsteniku u Splitu, gdje je fra Bože proveo svoje posljednje dane. Fra Ivica Erceg, voditelj hrvatske katoličke zajednice Sindelfingen, Leonberg i Herrenberg poslao je pismeni oproštaj koji je pročitao fra Petar Komljenović. Potom se od fra Bože oprostio

gardijan samostana čudotvorne Gospe Sinjske fra Petar Klapež. Na kraju se je od svojeg strica oprostio fra Božo Ančić mlađi koji je u ime obitelji Ančić zahvalio Provinciji i svima koji su fra Boži pomagali kroz život, a posebno u danima njegove bolesti, kao i svima koji su fra Božu došli ispratiti na posljednje putovanje.

Pismene izraze sućuti uputili su vlč. Tomislav Markić, nacionalni ravnatelj dušobrižništva za Hrvate u svijetu, vlč. Ivica Komadina, delegat za hrvatsko dušebrižništvo u Njemačkoj, sestre klarise iz samostana sv. Klare u Splitu i Ivo Aleksić.

*Privedio fra Josip Šimić
Podaci preuzeti s Portala
Provincije Presvetog Otkupitelja*

S. M. Čedomila Čajko

Lepa Ves (Donja Stubica), 15. siječnja 1925. <>
Zagreb, 30. prosinca 2017.

Veliča duša moja Gospodina, jer pogleda na mene neznatnu – bio je smisao i ostvarenje redovničkog života naše drage pokojne s. Čedomile Čajko, koja nas je okupila za svoj posljednji ovozemaljski put na vječno počivalište. Moglo bi se reći i s prorokom Danijelom: *»Umnici će blistati kao sjajan nebeski svod, kao zvijezde navijeke, u svu vječnost.«* Tako je i u nama upisan trag njezina života koji grije i svijetli. S. Čedomila je otišla u nebo sa zapaljenom svjetiljkom svoje duše, pokloniti se malom Isusu za njegov Imendan.

Rođena je 15. siječnja 1925. godine u Lepoj Vesi, Donja Stubica od roditelja Janka i Barbare rođ. Grden kao četvrto, od petero djece. Na krštenju u crkvi Presvetog Trojstva dobila je ime Milka. U Družbu sestara Služavki Malog Isusa primljena je 4. rujna 1939. godine, u samostan *Antunovac* u Maksimiru. U Sarajevu je sa 16 godina ušla u novicijati i dobila ime s. M. Čedomila. Prve redovničke zavjete položila je 1942. godine, a doživotne 1948. godine, na blagdan Bogojavljenja. Za koji dan proslavila bi sedamdeset i šest godina u zavjetima.

U samostanu *Bethlehem* u Sarajevu završila je građansku školu, naučila izrađivati crkveno ruho i usavršivši to umijeće do zavidne razine što je, uz ostale poslove, radila cijeloga života. Nakon samo godinu

dana redovničkog života, proživjela je komunistički progon sestara iz Bosne i vratila se u Zagreb, u Maksimir, gdje je vršila razne poslove u dječjem sirotištu, a zatim u župi sv. Jeronima u Maksimiru. Od g. 1955. do 1960. radila je kod otaca trećoredaca na Ksaveru. To razdoblje je posebno ponijela u sjećanju. Voljela je raditi svaki posao, a posebno se žrtvovala za svećenike. Jedanaest godina provela je na župi u Stenjevcu i vodila zajednicu sestara. Tu je također izrađivala misna ruha i bavila se uređenjem crkve.

U Novu Ves je premještena g. 1971. i vršila službu učiteljice juniorki i službu zamjenice provincijalke. Od g. 1973. do g. 2014., vršila je s prekidom od dvije godine službu sakristanke u crkvi sv. Ivana Krstiteља u Novoj vesi, i izrađivala crkveno i naše redovničko ruho. Do kraja života provela je intenzivno moleći i radeći. Nijedan posao nije ostavljala za sutra. Kada više rukama nije mogla uređivati crkvu i okoliš, to je činila pogledom i molitvom. Poznavala je skoro sve župljane župe sv. Ivana i bila pri ruci kao sakristanka, kuma na krštenjima, pratiteljica u bolesti i melem za povjerene joj duše. Za sebe nikada nije tražila nikakve olakšice. Bila je najskromnija sestra u Družbi.

Na dan sedamdeset pete obljetnice zavjeta zapisala je: *»U poniznosti srca želim izreći svoju skromnu zahvalu Gospodinu za bezbrojna dobročinstva koja sam u svojem životu primila. Zahvaljujem za roditelje koji su mi po Božjoj volji darovali život, te sam po krštenju postala Božje dijete. Zahvaljujem za zajedništvo sa sestrama, te za svaku sestru posebno, zahvaljujem za svećenike i njihovu službu Tebi, tako su i mene prema Tebi usmjeravali. Molim Te da mi milostivo izbrišeš sve moje grijehе i propuste, sve što nije bilo po Tvojоj volji. Još Te usrdno molim, nemoj se udaljiti, budi sa mnom do posljednje večeri za koju samo Ti znaš.«*

To se obistinilo navečer 29. prosinca i u prvim minutama subote, kada je predala svoju plemenitu dušu Bogu. Kao što je jasno osjetila poziv i bila sigurna da je Bog zove u

redovnički život, isto tako je posljednji dan života bila sigurna da je Bog zove u vječni život i pripremila se za prijelaz sakramentalno i molitvom: *Isuse, primi me!*

U životu se potpuno prepustila Bogu da je vodi, kako kroz milosne trenutke tako i kroz trpljenja. Spoznala je da je ljubljeno Božje dijete, a za sebe je rekla da je malena, najmanja i najslabija. Gospodin se spuštao do nje i dao joj osjetiti Njegovu brigu, a ona Mu je u ljubavi ostala vjerna do kraja. Proživjela je 75 godina u redovničkim zavjetima i 92 godine života. Na smrti je sve sestre zamolila za oprostjenje i svima ga podijelila.

S. Čedomilu pamtimo po susretljivoj srdačnosti, poniznosti, požrtvovnosti, ustrajnosti, točnosti, marljivosti oko uređenja Doma Gospodnjeg. Voljela je ljude, otkrivala njihove potrebe i uvijek im išla ususret. Cijenila je svećenike i posluživala im kao Gospodinu. Sada se njezina vjera pretvorila u gledanje. Da bi njezin redovnički život dosegao puninu, povjerala se duhovnom vodstvu časnoga slugе Božjega oca fra Ante Antića g. 1950. Sestre su već tada govorile za njega da je svetac i to ju je ohrabrilo da ga moli za duhovno vodstvo. Jednom joj je posvjedočio da gleda njezinu dušu i rekao joj da će je dočekati na ulasku u vječnost. Uvjerene smo da je svoje obećanje izvršio, a s. Čedomila izvršila volju Božju, kao što joj je rekao pet dana prije svoje smrti, da je to njezina zadaća na zemlji. Ona je čvrsto vjerovala da je fra Ante odmah nakon smrti ušao u blaženo gledanje Presvetog Trojstva, a to i mi vjerujemo za nju. Ona sada živi u Malom Isusu, a mi ćemo ih nositi u našim srcima.

Zahvaljujemo Bogu za njezino lijepo svjedočanstvo života u ljubavi za Isusa. Njezinu dušu preporučam u vaše molitve i još više mi se njoj možemo utjecati za pomoć.

s. M. Petra Marjanović
provincijska poglavarica Sestara Služavki Malog Isusa zagrebačke provincije

Oproštajni govor

Pogreb sestre Čedomile bio je 3. siječnja na zagrebačkom Mirogoju u 12.30, a misa zadušnica služena je istog dana u 13.30 u crkvi sv. Ivana Krstitelja u Novoj Vesi.

S. ČEDOMILA NA PROSLAVI 70. OBLJETNICE ZAVJETA O SVOJEM ZVANJU

Evo kako je s. Čedomila na proslavi 70. obljetnice zavjeta, 6. siječnja 2012., opisala svoje redovničko zvanje: *»Na putu iz škole jedna mi je kolegica pričala da je vidjela časnu sestru. Tada sam u srcu shvatila da je to moj poziv. I ja ću jednog dana biti časna sestra. Sa četrnaest godina išla sam pitati župnika da me preporuči u samostan, a on mi je odgovorio da sam još premlada i da i nisam baš za taj poziv. Onda sam sama poslala molbu sestrama karmelićankama. Čekajući odgovor, išla sam u posjetu kuminoj kćerki u samostan Služavki Malog Isusa u Zagreb, s već razrađenom planom. Kad smo došle u samostan, usmeno sam pitala poglavaricu da me primi u taj samostan. Poglavarica me primila i ja sam odmah ostala. Nakon godinu dana poslali su me u Sarajevo gdje sam nakon završene građanske škole položila svoje prve zavjete. Nakon Drugog svjetskog rata komunisti su nas istjerali iz Sarajeva, gdje smo brinule o siromašnoj i napuštenoj djeci. Došle smo u Zagreb*

bez ičega i tu sam radila kod djece s posebnim potrebama, jer su nam zdravu djecu oduzeli. Onda su me poglavari poslali na rad u župu sv. Jeronima, zatim u franjevački samostan, pa u Stenjevec, gdje smo živjeli u dosta teškim uvjetima. Od 1971. sam u samostanu u Novoj Vesi, gdje radim i u župi. Kroz sve vrijeme, koliko god je bilo teško, osjećala sam radost redovničkog života i puninu redovničkog poziva.«

Slavlje 70. obljetnice zavjeta zaključila je osobnom molitvom: *»U poniznosti srca želim izreći svoju skromnu zahvalu Gospodinu za bezbrojna dobročinstva koja sam u svojem životu primila. Zahvaljujem za moje roditelje koji su mi po Božjoj volji darovali život, te sam po svetom krštenju postala Božje dijete. Zahvaljujem za zajedništvo sa sestrama te za svaku sestru posebno. Zahvaljujem za svećenike i njihovu službu Tebi, a tako su i mene prema Tebi usmjeravali. Molim Te da milostivo izbrišeš sve moje grijehe i propuste, sve što nije bilo po Tvojoj volji. Još Te usrdno molim, nemoj se udaljiti, budi sa mnom do posljednje večeri, koju samo Ti znaš.«*

Priradio fra Josip Šimić

Podaci preuzeti s Portala Zagrebačke provincije Sestara Služavki Malog Isusa

I.M.J.!

Vele cijenjena gospođo Dome!

Primio sam Vaše cijenjeno pismo. Puno Vam se zahvaljujem i sve Vam najbolje želim od dragog Boga i Majke Božje. Ja Vas preporučam u sv. misi i sv. molitvi. Također preporučam Vašeg pokojnog muža i svu vašu djecu. Neka Gospodin Bog bude svima milostiv, blag i dobar. Vama neka udijeli mir, svoju Božansku ljubav, utjehu nebesku i da Vam dade posebnu svoju pomoć, da uzmognete sve podnijeti za sas duše i vječnu slavu.

Sada smo u svetoj korizmi. Koliko možete molite, strpljivo sve podnašajte i za ljubav Isusa i Marije sve radite. Svakome oprostite i svakomu dobro činite radi Boga: Veselo i odano u sv. volju Božju živite. U svemu se predajte sv. volji Božjoj.

(AP III/4)

Fra Anto Antić

MILODARI U FOND VICEPOSTULATURE, PRETPLATE NA LIST I HONORARI OD 1. 11. 2017. DO 31. 3. 2018.

Gospodin Tomislav Antić i obitelj, Zagrebačka cesta 183/III, HR - 10000 Zagreb $\diamond$ 600 kn (milodar); Antićeva Mreža (gosp. Miljenka Kuridža), Fausta Vrančića 2, HR - 10000 Zagreb $\diamond$ 200 kn (milodar); gospoda Divna i Jure Bolanča, 46 Maxim St., West Ryde 2114, Sydney, N.S.W., Australia $\diamond$ 400 kn (milodar i pretplata); gđa. Kate Boljat, Braide 1, HR - 21215 Kaštel Lukšić $\diamond$ 100 kn (milodar i petplata); gospoda D. i M. Č. $\diamond$ 1000 € (milodar); gđa. Anica Dorčić, Velebitska 2, HR - 51523 Baška $\diamond$ 200 kn (milodar i pretplata); gospoda Mara i Zlatko Gongola, Lektršćica 7, HR - 10040 Zagreb $\diamond$ 200 kn; gđa. Vinka Ivasović, Nadbiskupa Scotija 2, HR - 21216 Kaštel Stari $\diamond$ 100 kn (milodar i pretplata); Obitelj Jarak, Zagreb $\diamond$ 200 kn (milodar); gđa. Anka Joković, Vukovarska 77, HR - 21000 Split $\diamond$ 200 kn (milodar i pretplata); s. Vitomira Jurič, Držićeva 31, HR - 10000 Zagreb $\diamond$ 150 kn (milodar); gospoda Verica i Matias Kalina, D - 71634 Ludwigsburg, Njemačka $\diamond$ 200 kn (milodar); sestra Bertmana Katić, HR - 32100 Vinkovci $\diamond$ 50 kn (pretplata); gđa. Marija Koncul, S. Radića 96, HR - 20350 Metković $\diamond$ 100 kn (milodar); gđa. Vesna Liović, Put kuka 38, HR - 21230 Sinj $\diamond$ 150 kn (milodar pretplata); gosp. Joseph Milanović, 1745 Birchwood Dr., London Ontario N6K 4X2, Canada $\diamond$ 50 CaD (milodar); N. N., HR - 31326 Darda $\diamond$ 60 kn (milodar); gđa. Ana Odak, Put vile 9, HR - 22321 Siverć $\diamond$ 50 kn (pretplata); gđa. Mila Pavić, Kolodvorska 11, HR - 32281 Ivankovo $\diamond$ 100 kn (milodar i pretplata); gđa. Irena Pudar, Medveščak 51, HR - 10000 Zagreb $\diamond$ 300 kn (milodar za potrebite); gđa. Anica Šarić, Perunika 21 - Retkovec, HR - 10040 Zagreb-Dubrava $\diamond$ 100 kn (milodar i pretplata); fra Nediljko Tabak žk., Župa Ugljane, Ugljane 14b, HR - 21240 Trilj $\diamond$ 1500 kn (milodar); gđa. Marija Tadić, Hrvatskih velikana 89, HR - 21251 Žrnovnica $\diamond$ 50 kn (pretplata); gđa. Veronika Vidaković, Vlašićka 10, HR - 31000 Osijek $\diamond$ 50 kn (pretplata); gđa. Senka Vučak, Bleiburška ulica 28, HR - 21244 Cista Velika 100 kn (milodar i pretplata); fra Ante Vukušić, žk. Bilica, Bana Ivana Mažuranića 3a, HR - 22000 Šibenik $\diamond$ 200 kn (milodar).

**MILODARE, NOVČANE PRILOGE I PRETPLATE ZA LIST SLATI NA RAČUN:
HPB – HRVATSKA POŠTANSKA BANKA 2390001-1100028072
IBAN HR 22 23900011100028072 SWIFT HPBZHR2X**

PRIMILI SMO I PREPORUČUJEMO

MARGARITA, *Poruka milosrdne ljubavi malim dušama*, IV. prošireno izdanje, Symposium, Split 2017. Narudžbe po cijeni od 70 kn: Samostan sv. Klare, Ulica sv. Klare 1/A, 21000 Split.

IZDANJA VICEPOSTULATURE O OCU ANTIĆU

SLUGA BOŽJI FRA ANTE ANTIĆ, *Na svetost pozvane*, Pisma redovnicama (Priredila s. Marija Asumpta Strukar), Vicepostulatura DOA, Zagreb 2015., 60 kn.

SERVANT OF GOD FATHER ANTE ANTIĆ, *I am a Priest of Christ*, Letters to Priests (Prepared by Sister Marija Asumpta Strukar), Vicepostulatura DOA, Zagreb 2011. < 80 kn.

SLUGA BOŽJI FRA ANTE ANTIĆ, *Svećenik sam Kristov*, Pisma svećenicima (Priredila s. Marija Asumpta Strukar), Vicepostulatura DOA, Zagreb 2010. < 80 kn.

VICKO KAPITANOVIĆ, *Kristu suobličen*, *Život i vrline fra Ante Antića* (1893.-1965.), Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta u Splitu i Vicepostulatura DOA, Split-Zagreb, 2004. < 100 kn.

FRA MATEJ KUCHAR – CUCCARI, *Dobri i vjerni sluga*, *Život i duhovni rast sluge Božjega fra Ante Antića* (1893.-1965.), Vicepostulatura DOA, Zagreb 1998. < 20 kn.

Posvećeni život i sluga Božji o. fra Ante Antić, Zbornik radova sa simpozija, Vicepostulatura DOA, Zagreb 1996. < 30 kn.

Antićeva duhovna baština u duhovnoj obnovi Hrvatske, Zbornik radova sa simpozija, Vicepostulatura DOA, Zagreb 1994. < 30 kn.

MONS. ŽIVKO KUSTIĆ, *Tješitelj čudotvorni*, *Životni put fra Ante Antića* (1893.-1965.), Vicepostulatura DOA, Zagreb 1989. < 15 kn.

Kupnjom knjiga pomažete rad Vicepostulature.

SLIČICE I PROSPEKT O OCU ANTIĆU

DVOLISNE SLIČICE SA ŽIVOTOPISOM I MOLITVOM ZA PROGLAŠENJE BLAŽENIM ČASNOGA SLUGE BOŽJEGA OCA FRA ANTE ANTIĆA MOŽETE DOBITI U VICEPOSTULATURI.

DOSTUPNE SU NA ČEŠKOM, ENGLESKOM, HRVATSKOM, NJEMAČKOM, ŠPANJOLSKOM I TALIJANSKOM JEZIKU.

DESETOSTRANIČNI PREKLOPNI PROSPEKT O OCU FRA ANTE ANTIĆU MOŽETE DOBITI U VICEPOSTULATURI.

DOSTUPAN JE NA HRVATSKOM, ENGLESKOM I NJEMAČKOM JEZIKU.

ANTIĆEVE NEDJELJE, ANTIĆEVE DUHOVNE OBNOVE I ANTIĆEVE DUHOVNE VJEŽBE

POZIVAMO SVU BRAĆU ŽUPNIKE I GVIARDIJANE,
KAO I ČASNE SESTRE, KOJI U SVOJIM ŽUPAMA
ILI SAMOSTANSKIM CRKVAMA ŽELE IMATI ANTIĆEVE NEDJELJE,
VIŠEDNEVNE ANTIĆEVE DUHOVNE OBNOVE ILI
ANTIĆEVE DUHOVNE VJEŽBE DA NAM SE JAVE RADI DOGOVORA

CASINI SILVIA ROZZI
O. PRA ANTE ANTEIC
1893 - 1965

16 IV 1893